

САРА ШЕПАРД
ДВЕ ИСТИНИ И ЕДНА ЛЪЖА

Част 3 от „Игра на лъжи“

Превод от английски: Мирела Стефанова, 2012

chitanka.info

ПРОЛОГ

НЕЖЕЛАН ПОСЕТИТЕЛ

Ако някой беше надникнал през прозореца на стаята ми, щеше да си помисли, че това е просто поредното гостуване с преспиване, веселяшка вечер, която включва пуканки, маникюр и шест от най-страхотните мацки на гимназия „Холиър“, които се гримират една друга, споделят пикантни клюки и планират следващия номер от Играта на лъжи. Айфонът ми е пълен със снимки от някогашните ни купони, които изглеждат по съвсем същия начин: Мадлин, стиснала фотографията на някаква манекенка, подстригана на бретон, пита дали такава прическа ще подхожда на сърцевидното ѝ лице; другата ми най-добра приятелка, Шарлът, всмукала бузите си навътре, си слага от новия руж, който си е купила от „Сефора“; сестра ми Лоръл се киска над снимката на някаква третокласна знаменитост в „Ю Ес Уийкли“; и много снимки, на които аз, Сътън Мърсър, изглеждам като страхотната, могъща мацка с главно „М“, каквато бях някога.

Но специално в онази нощ имаше нещо различно... и пет от шестте момичета в стаята изобщо не го подозираха. Момичето, което се смееше заедно с най-добрите ми приятелки, момичето, което смятаха за мен... всъщност не бях аз. Защото аз съм мъртва. Най-добрите ми приятелки разговаряха с отдавна изгубената ми близначка Ема, която беше заела мястото ми.

Аз умрях преди един месец. Сега обитавах пространството между земята на живите и Отвъдното, и гледах как животът ми продължава с Ема в главната роля. Където и да отидеше тя, аз бях с нея, сякаш двете отново деляхме една и съща утроба. Странно, нали? Изобщо не съм си и помисляла, че животът след смъртта ще бъде такъв.

Онази нощ гледах как близначката ми се забавлява с приятелките ми. Тя седеше с подвити крака на дивана, точно като мен. На клепачите ѝ проблясваха любимите ми сребристи сенки „МАС“. Тя дори се смееше по същия начин като мен — шумно, отсечено, с лека отсянка

на сарказъм. През последния месец беше усъвършенствала маниерите ми, вече се обръщаше, когато викнеха моето име и носеше моите дрехи с намерението да се преструва на мен, докато не открие убиеца ми.

А знаете ли кое беше най-лошото? Че аз дори не помнех кой ме е убил. От паметта ми бяха изтрити огромни части от живота ми и аз се чудех каква съм била, какво съм направила и кого съм вбесила до такава степен, че да ме убие и да подмами сестра ми да приеме моята самоличност. От време на време получавах проблясъци и пред очите ми с кристална яснота изникваше по някоя сцена, но какво се беше случило преди и след нея? Пълен мрак. Все едно гледах краткотрайни клипчета от деветдесет минутен филм и се опитвах да разгадая фабулата. Ако исках да разбера какво ми се беше случило, трябваше да разчитам изцяло на Ема... и да се надявам, че ще открие убиеца ми, преди той да се добере до нея.

Двете с Ема бяхме успели да разберем някои неща: че приятелките ми имат алибита за нощта, когато бях умряла. Сестра ми Лоръл също, което означаваше, че всички те са чисти. Но въпреки това оставах много заподозрени. В главите и на двете ни се въртеше едно име: Теър Вега, отчуждилият се брат на Мадлин, който беше напуснал града миналата пролет. Носеха се слухове, че аз имам нещо общо с това. Естествено, аз не можех да си спомня абсолютно нищо за Теър, но бях сигурна, че между нас е имало нещо. Но какво?

Гледах как най-добрите ми приятелки се кискат и споделят клюки, докато късният час не си каза думата. В три без петнайсет сутринта всички лампи бяха угасени и всички момичета дишаха бавно и дълбоко. Айфонът, от който бях изпращала стотици есемеси, преди да умра, изведнъж пропя и Ема внезапно отвори очи, сякаш очакваше съобщение. Видях я как погледна екрана, намръщи се и излезе на пръсти от къщата. На тротоара зад ъгъла я чакаше Итън Ландри, единственият човек, който знаеше истинската самоличност на Ема — с изключение на убиеца ми, разбира се. И там, на обляния в лунна светлина тротоар, аз ги видях да разговарят, да се прегръщат и да се целуват за пръв път. Макар повече да нямах тяло и сърце, болката си оставаше същата. Никога повече нямаше да мога да целуна никого.

Наблизо отекнаха стъпки. Ема и Итън разтревожено се спогледаха и бързо се разделиха. Аз се носех зад близначката ми, която

тичешком се прибра вкъщи. Миг преди да затвори вратата, хвърлих поглед през рамо и видях как Итън изчезва в мрака. Точно тогава покрай портата премина сянка. Чувах плиткото, нервно дишане на Ема. Знаех, че е уплашена. Отново почувствах тласък напред, когато тя изтича нагоре по стълбите, за да провери дали прозореца на стаята ѝ е затворен.

Когато стигнахме до площадката, и двете видяхме, че прозорецът зее, а пред него стои познато момче. Щом го зърна, кръвта се оттегли от лицето на сестра ми. Аз тихо изписках, но гласът ми се понесе беззвучно в пространството.

Това беше Теър Вега. Тънката усмивка, с която посрещна Ема, подсказваше, че той знае всичките ѝ тайни — включително коя не беше. А аз веднага разбрах, че каквото и да бе означавал за мен, докато бях жива, то си оставаше обвито в мистерия... но от него лъхаше опасност.

И колкото и да се опитвах, не можех да си спомня с какво е свързана тя.

1.

ТЯ ГО ВИДЯ

— Теър — каза Ема Пакстън, без да сваля очи от момчето. Рошавата му коса изглеждаше черна в тъмнината на спалнята на Сътън. Скулите му изпъкваха над пълните му устни. Дълбоките му лешникови очи се присвиха зловещо.

— Здравсти, Сътън — каза Теър, а името прозвуча като изтеглено с ченгел от устата му.

По гърба на Ема пробягаха нервни тръпки. Тя го разпозна от разлепените плакати „Издирва се“ — той бе изчезнал от Тусон, Аризона, през юни. Но това се беше случило много преди Ема да отпътува за града, за да се срещне с отдавна изгубената си близначка Сътън. Много преди да получи анонимно съобщение, че Сътън е мъртва и Ема трябва да заеме мястото ѝ, и да не казва на никого за това, защото...

Ема се беше опитала по най-бързия начин да научи всичко за Сътън — кои бяха приятелите ѝ, кои бяха враговете ѝ, какви дрехи харесва, с какво обича да се занимава, с кого излиза. Тя беше дошла в Тусон просто за да се срещне с един член от семейството си — като всяко приемно дете тя отчаяно искаше семейство, някакво, каквото и да е, — но се беше оказала затънала до уши в разследването на убийството на сестра си. Какво облекчение бе да открие, че най-близките приятелки и сестра ѝ имат алиби, но Сътън си беше създала доста врагове... и списъкът с потенциални убийци бе доста дълъг.

Теър също беше в него. Всичко, което Ема знаеше за него, бе научила от постовете във Фейсбук, клюките и уебстраницата „Помогнете да намерим Теър“, която бе направило семейството му, след като бе изчезнал от града. Около него витаеше аура на опасност — всички казваха, че непрекъснато се бе забърквал в разни неприятности и че имал ужасен нрав. А според слуховете Сътън бе имала нещо общо с изчезването му.

„Или може би — помислих си аз, без да свалям поглед от момчето с безумния поглед, което стоеше в стаята ми, — Теър има нещо общо с моето.“ В съзнанието ми изникна спомен. Видях се да стоя в стаята на Теър и двамата се гледаме злобно.

— Прави каквото искаш — сопвам му се аз, врътвам се и тръгвам към вратата. Той изглежда обиден и очите му проблясват гневно.

— Хубаво — отвърща ми с рязък тон. — Така и ще направя.

Нямах представа за какво се бяхме карали, но очевидно го бях ядосала здравата.

— Какво има? — попита Теър Ема и скръсти ръце на широките си гърди на футболист. Същото хитро изражение имаше и на плаката „Търси се“. — Да не те е страх от мен?

Ема преглътна тежко.

— Защо да ме е страх от теб? — попита тя с най-нахакания глас, който успя да докара, същия, който прилагаше при заварените братя, които обичаха да я пошляпват по дупето, приемните майки със съмнително поведение и зловеците типове, които се мотаеха из кварталите, в които живееше, след като биологичната ѝ майка Беки я беше зарязала. Но всичко това беше поза. Часът беше три сутринта, събота. Приятелките на Сътън спяха дълбоко на долния етаж. Както и родителите ѝ. Дори големият датски дог Дрейк похъркваше в голямата спалня. В това зловецко спокойствие Ема не можа да не се сети за бележката, която бе намерила върху колата на Лоръл сутринта на първия ѝ ден в Аризона:

„Сътън е мъртва. Не казвай на никого. Продължавай да играеш ролята... или ти си следващата.“

И ужасно силните ръце, които седмица по-късно я бяха душили с медальона на Сътън в дома на Шарлът, заплашвайки я отново да си мълчи. И внушителната, тъмна фигура, която бе видяла в залата на гимназията секунди след като прожекторът се стовари на сантиметри от главата ѝ. Теър ли стоеше зад всичко това?

Устните му се разтеглиха в подигравателна усмивка, сякаш четеше мислите ѝ.

— Сигурен съм, че има причини. — После той се облегна на стената и я погледна така, сякаш можеше да надникне в нея — сякаш знаеше защо е тук и защо се преструва на мъртвата си сестра.

Ема се огледа, преценявайки възможностите си за бягство, но преди да успее да се отдалечи, Теър я сграбчи за ръката. Той я стисна здраво и тя изписка пронизително. Теър затисна устата ѝ с ръка.

— Да не полудя? — изръмжа той.

— М-м-м! — простена Ема, опитвайки се да си поеме дъх през задушавачната хватка на Теър. Той стоеше толкова близо до нея, че тя усещаше аромата на канелената му дъвка и виждаше мъничките лунички, с които бе обсипан носът му. Обхвана я паника и тя се опита да се измъкне. Захапа силно ръката му, усещайки солената му пот.

Теър изруга, пусна я и отстъпи назад. Тя рязко отскочи от него. Лакътят му закачи синьо-зелената ваза на библиотеката. Вазата се преобърна, полетя към земята и се пръсна на десетки дребни парченца.

В коридора заигра лъч светлина.

— Какво става, по дяволите? — разнесе се нечий глас. Отекнаха стъпки и няколко секунди по-късно в стаята влетяха родителите на Сътън.

Те бързо отидоха при Ема. Косата на госпожа Мърсър беше разрошена и тя носеше широка жълта памучна нощница. Бялата тениска на господин Мърсър бе запасана набързо в долнището на пижамата му и косата му стърчеше на всички страни.

Щом зърнаха неканения гост, очите им се разшириха. Господин Мърсър пристъпи напред и застана между Ема и Теър. Госпожа Мърсър обгърна раменете на момичето и го притисна към себе си. Ема посрещна с благодарност прегръдката на осиновителката на Сътън и потърка петте червени петна, които се бяха появили върху кожата ѝ на мястото, където Теър я беше стиснал.

Аз изпитвах смесени чувства към опитите на родителите ми да защитят Ема от Теър. Дали просто се бяха притеснили от писъка ѝ... или в самия Теър имаше нещо зловещо, нещо, което те знаеха от предишните му появи?

— Ти! — изкрещя господин Мърсър на Теър. — Как смееш! Как влезе тук?

Теър просто го гледаше с леко подигравателно изражение. Ноздрите на господин Мърсър пламтяха. Квадратното му чене беше

изпъкнало злобно, сините му очи хвърляха мълнии, а вената на челото му пулсираше. Първоначално Ема реши, че господин Мърсър се е ядосал, защото Сътън е поканила Теър в стаята си в три сутринта. Но след това забеляза начина, по който се бяха привели двамата, сякаш готови да се сбият. Във въздуха между тях витаеше нещо мрачно и изпълнено с омраза, нещо, което нямаше нищо общо със Сътън.

От стълбището се чува още стъпки. На вратата се появиха Лоръл и Мадлин.

— Какво става тук? — промърмори Лоръл, разтърквайки очи. След това видя Теър. Светлите ѝ очи се ококориха и тя притисна треперещата си ръка към устните.

Мадлин бе облечена с черна блузка и черната ѝ коса бе прибрана в спретнат кок въпреки късния час. Тя си проправи път с лакти между Лоръл и госпожа Мърсър и зяпна от изненада. След това протегна ръка и се вкопчи в Лоръл, сякаш всеки момент можеше да припадне от шока.

— Теър! — Гласът ѝ трепереше, а изражението на лицето ѝ представляваше странна смесица от гняв, объркване и облекчение. — Какво правиш тук? Къде беше? Добре ли си?

Теър свиваше и отпускаше юмруци и мускулите на ръцете му танцуваха от усилието. Очите му шареха по лицата на Лоръл, Мадлин, Ема и семейство Мърсър, и той приличаше на ранено животно, което иска да избяга от нападателите си. Миг по-късно се завъртя рязко и се стрелна в обратна посока. Прекоси на бегом спалнята на Сътън, скочи на перваза на прозореца и бързо се спусна по дъбовото дърво, което често бе използвано за измъкване от стаята. Ема, Лоръл и Мадлин изтичаха до прозореца и видяха как Теър изчезва в мрака. Походката му беше нестабилна — докато прекосяваше моравата, той леко накуцваше с левия крак.

— Влизайте вътре! — изкрещя господин Мърсър, който излетя от спалнята на Сътън и хукна надолу по стълбището. Ема се втурна подире му, следвана по петите от госпожа Мърсър, Лоръл и Мадлин. На вратата на дневната се появиха Шарлът и близначките Туитър, които изглеждаха сънливи и объркани.

Всички се събраха край отворената врата. Господин Мърсър бе стигнал до средата на двора.

— Ще се обадя на ченгетата! — извика той. — Веднага се връщай, по дяволите!

Не последва никакъв отговор. Зад ъгъла се разнесе свистене на гуми. Теър изчезна също толкова внезапно, както се беше появил.

Мадлин се обърна и впери поглед в Ема. Сините ѝ очи бяха пълни със сълзи, а лицето ѝ бе червено и подпухнало.

— Ти ли го извика тук?

Ема ахна.

— Какво? Не!

Но Мадлин изтича бързо през вратата. Тишината бе пронизана от няколко силни пиукания и светлините на колата ѝ озариха мрака.

Лоръл стрелна Ема с раздражен поглед.

— Виж какво направи.

— Нищо не съм направила — възрази Ема.

Лоръл потърси подкрепа у останалите. Шарлът се прокашля. Близначките Туитър пишеха нещо на айфоните си; сигурно бързаха да пуснат новината във всичките си социални сайтове. Лоръл я гледаше студено и недоверчиво и Ема можеше да се досети защо. Преди да изчезне, Теър бе най-добрият ѝ приятел и Лоръл страшно си падаше по него. Но в спалнята на Сътън той не ѝ беше обърнал никакво внимание. Според информацията, която Ема бе събрала през последните няколко седмици, между Теър и Сътън се беше случило нещо важно, точно преди той да изчезне.

— Не си направила нищо ли? — Лоръл се обърна рязко към Ема. — Вкара го в неприятности! Отново.

Госпожа Мърсър потърка лицето си с ръце.

— Моля те, Лоръл. Сега не е моментът. — Тя пристъпи към Ема, пристягайки колана на розовия си халат, който бе грабнала от спалнята, докато слизаха надолу. — Добре ли си, Сътън?

Лоръл завъртя очи.

— Погледни я само. Тя е супер.

Най-накрая и Дрейк слезе по стълбите и мушна студения си нос в ръката на госпожа Мърсър.

— Ама и ти си едно куче-пазач — промърмори госпожа Мърсър. После се обърна към Ема, Лоръл и другите три момичета. — Мисля, че трябва да се приберете по домовете си — рече тихо тя.

Без да кажат нито дума, Шарлът и близначките Туитър се върнаха в дневната, за да си съберат багажа. Ема се чувстваше прекалено замаяна, за да ги последва, затова се изкачи бавно по стълбите и се скри в стаята на Сътън, за да обмисли случилото се. Стаята изглеждаше точно така, както я беше оставила: стари броеве на „Воуг“ лежах на спретнатата купчинка върху рафтовете за книги, огърлиците ѝ висяха в гардероба, тетрадките ѝ бяха струпани върху бюрото и на екрана на компютъра се въртяха образите на Мадлин, Шарлът, Лоръл и Сътън, прегърнати през раменете — вероятно празнуваха някой идеално изигран номер от Играта на лъжи. Нищо не липсваше. Каквато и да бе причината за нахлуването на Теър, той не бе дошъл да краде.

Ема се отпусна на пода и пред очите ѝ отново проблесна измъченото лице на Мадлин. Теър бе успял да открадне поне едно нещо — и без това крехкия мир, който бе успяла да склочи с приятелките на Сътън и Лоръл. Докато беше жива, близначката ѝ бе успяла да разроши доста пера и Ема бе вложила огромни усилия да възроди приятелствата ѝ.

Аз настръхнах, прочитайки мислите ѝ. Тук ставаше въпрос за моите приятели. Хората, които бях познавала през целия си живот, бях ги обичала, и те също ме обичаха. Но не можех да не призная, че бях взела доста спорни решения. Бях откраднала гаджето на Шарлът, Гарет. Определено имах доста странни отношения с брата на Мадлин. Бях докарала припадък на Габи по време на един от номерата в Играта на лъжи — а след това бях предупредила сестра ѝ, че ако разкаже на някого какво съм направила, ще превърна живота ѝ в ад. Безброй пъти бях пренебрегвала чувствата на Лоръл. Едно от нещата, които научих като мъртва бе, че докато съм била жива, съм извършила много грешки. Които никога нямаше да мога да поправа. Но може би Ема щеше да успее.

След като диша тежко няколко минути, Ема се измъкна от стаята на Сътън и бавно слезе по стълбите. В кухнята я посрещна ароматът на печени лешници. Бащата на Сътън се вираше в чаша черно кафе, а лицето му все още бе изкривено в гневна маска, която го правеше почти неузнаваем. Госпожа Мърсър шареше с пръсти по гърба му между лопатките и шепнеше нещо в ухото му. Лоръл гледеше апатично през прозореца и въртеше в ръце стъклената фигурка на ананас.

Когато госпожа Мърсър забеляза Ема, тя леко ѝ се усмихна.

— Полицията ще пристигне всеки момент, Сътън — каза тихо тя.

Ема примигна, питаше се как да реагира. Дали родителите на Сътън очакваха от нея да почувства облекчение... или да започне яростно да защитава Теър? Тя залепи на лицето си безизразно изражение, скръсти ръце и погледна бащата на Сътън.

— Разбираш ли колко опасно е това момче? — попита господин Мърсър и поклати глава.

Ема отвори уста да отговори, но Лоръл я изпревари. Тя профуча покрай Ема и сграбчи облегалката на един от дървените столове, подредени около масата.

— Това момче е един от най-добрите ми приятели, татко — изръмжа тя. — И хрумвало ли ти е някога, че Сътън — а не Теър — е виновна за всички проблеми?

— Моля? — изписка възмутено Ема. — И как точно аз съм виновна за това?

Прекъсна ги далечен вой на сирени. Господин Мърсър тръгна към коридора, следван от госпожа Мърсър. Сирените се приближаваха все повече, докато накрая спряха точно пред къщата им. Ема чу как някаква кола спира в алеята и видя проблясващите червени и сини светлини пред верандата. Тъкмо се нахрани да последва родителите на Сътън, когато Лоръл я хвана за ръката.

— Ще хвърлиш Теър на вълците, нали? — изсъска тя с пламнали очи.

Ема я погледна.

— За какво говориш?

— Не знам защо винаги идва първо при теб — продължи Лоръл, сякаш не бе чула въпроса на Ема. — Ти просто му стъжняваш живота. И никога не си до него, за да му помогнеш да се оправи. Оставяш на мен да сглобявам парчетата, нали?

Ема завъртя медальона на Сътън, който висеше на врата ѝ, като не спираше да умолява мислено Лоръл да ѝ обясни какво става, но сестра ѝ просто я гледаше обвиняващо. Очевидно от Сътън се очакваше да бъде наясно.

Само че... аз не бях.

— Направили сме кафе — дочу се гласът на госпожа Мърсър от фойето. Ема се обърна тъкмо навреме, за да види как родителите на

Сътън водят двама полицаи към кухнята. Единият от тях имаше рижа коса и лунички, и не изглеждаше по-голям от Ема. Другият бе по-възрастен, с големи уши и одеколон с аромат на гора. Ема веднага го позна.

— Здравейте отново, госпожице Мърсър — каза второто ченге, поглеждайки изморено към Ема. Това беше детектив Куинлън, полицаят, който не ѝ бе повярвал, когато му беше разкрила истинската си самоличност в деня на пристигането си в Тусон. Той бе предположил, че историята с отдавна изгубената близначка е поредният номер на Сътън — тусонската полиция имаше цяла папка, посветена на простъпките на Сътън като част от Играта на лъжи, клубът, който тя и приятелките ѝ бяха създали пет години по-рано с цел да погаждат жестоки номера на нищо неподозиращи жертви. В един от най-ужасяващите номера Сътън се бе престорила, че колата ѝ се е счупила точно върху влаковата линия, минути преди мотрисата да се появи с пълна скорост. Всичко свърши с откарването на Габи в болницата, след като бе получила епилептичен припадък. Ема бе научила за това предишната седмица, след като умишлено позволи да я заловят за кражба в магазин, за да може да надникне в досието на Сътън. Докопа се до него и успя да го разгледа, но не умираше от особено желание да се срещне отново с тусонската полиция.

Куинлън седна на един от кухненските столове.

— Госпожице Мърсър, защо всеки път, когато получа обаждане по време на смяната ми, вие имате нещо общо с това? — попита той с изморен глас. — Вие ли уредихте срещата си с господин Вега? Знаете ли къде е бил през всичкото това време?

Ема се облегна на масата и впери поглед в Куинлън. Той ѝ имаше зъб — всъщност на Сътън — още от първия ден, когато се срещнаха.

— Не съм направила нищо лошо — каза бързо тя, отмахвайки кичур кестенява коса от рамото си.

Господин Мърсър разпери ръце.

— Сътън, моля те — каза той. — Помогни на полицията. Искам това момче завинаги да се махне от живота ни.

— Нали ти казах, че не зная нищо! — възрази Ема.

Куинлън се обърна към бащата на Сътън.

— В района патрулират три коли. Ще го намерим рано или късно, бъдете сигурен.

Ема долови в гласа му нещо, което я накара да потрепери. Аз потреперих заедно с нея, защото в главите и на двете ни се въртеше един и същ въпрос: Ами ако Теър намери Ема пръв?

2.

ОЧАКВАЙТЕ ОТ НЕГО НЕПРИЯТНОСТИ

— Сътън? — Гласът на госпожа Мърсър се понесе по стълбището. — Закуската!

Ема бавно отвори очи. Беше неделя сутринта и тя лежеше в леглото на Сътън, което бе милион пъти по-люксово от всички легла, на които бе лежала досега в домовете на приемните си родители. Човек би си помислил, че плюшеният матрак, копринените чаршафи, пухените възглавници и сатененото шалте щяха да ѝ осигурят идеалните осем часа сън всяка нощ, но откакто бе пристигнала тук, тя спеше на пресекулки. Предишната нощ се беше будила на всеки половин час, за да проверява дали прозорецът на Сътън е заключен. Всеки път, когато заставаше до перваза и поглеждаше към идеално поддържаната ливада, през която само няколко часа по-рано бе избягал Теър, през главата ѝ минаваха едни и същи мисли. Ами ако не беше изпищяла? Ами ако вазата не се беше счупила? Ами ако господин и госпожа Мърсър не се бяха втурнали в стаята? Щеше ли Теър открито да я заплаши? Щеше ли да ѝ каже да спре да души наоколо, защото...?

„Отдавна изгубена близначка се сблъсква с полудял, склонен към убийство беглец“, помисли си Ема. През всичките години като хранениче тя си беше създала навика да озаглавява случилите се през деня събития в кратък вестникарски стил, защото мечтата ѝ бе да стане разследващ журналист. Записваше си заглавията в тетрадка и бе нарекла вестника си „Дейли Ема“. Откакто се премести в Тусон и заживя живота на Сътън, приключенията ѝ наистина си заслужаваха първата страница — не че можеше да разкаже на някого за тях.

Ема се претърколи в леглото и в главата ѝ отново нахлуха спомените за случилото се предишната вечер. Възможно ли бе Теър да е убиецът на Сътън? Поведението му определено не можеше да разсея подозренията ѝ.

— Сътън? — извика отново госпожа Мърсър.

Сладникавият аромат на кленов сироп и гофрети стигна до спалнята на Сътън и червата на Ема закуркаха от глад.

— Идвам! — извика тя.

После се прозя уморено, стана от леглото и измъкна един суичър на „Аризона кардинълс“ от най-горния рафт на белия дървен гардероб. Откъсна етикета с цена 34.99 долара от яката и го навлече през главата си. Блузката сигурно бе подарък от вманиачения на тема „Кардинълс“ Гарет, който бе гадже на Сътън, преди да я убият — и вече бивше гадже, след като Ема отблъсна голото му разгорещено тяло на купона по случай осемнайсетия рожден ден на Сътън. Имаше някои неща, които просто не им беше писано да споделят.

О, да — като например аз да заживея живота й. Очевидно беше твърде късно за това.

Айфонът на Сътън изжува и Ема погледна към екрана. В горния десен ъгъл се появи малка снимка на Итън Ландри и сърцето й подскочи. „ДОБРЕ ЛИ СИ? — пишеше той. — ЧУХ, ЧЕ СНОЩИ У ВАС Е ДОШЛА ПОЛИЦИЯ. КАКВО СТАНА?“

Ема затвори очи, след което бързо написа отговор. „ДЪЛГА ИСТОРИЯ. ТЕЪР ВЛЕЗЕ ТАЙНО. УМРЯХ ОТ СТРАХ. МОЖЕ ДА Е ОТ ЗАПОДОЗРЕНИТЕ. СРЕЩА ПО-КЪСНО НА ОБИЧАЙНОТО МЯСТО?“

„НЕ СИ ЛИ НАКАЗАНА?“, написа Итън в отговор.

Ема прокара език по зъбите си. Беше забравила, че семейство Мърсър я бяха наказали заради чантичката, която бе откраднала от „Клика“. Позволиха й да отиде на бала само защото се бе представила добре в училище — което очевидно не бе типично за Сътън. „ЩЕ НАМЕРЯ НАЧИН ДА СЕ ИЗМЪКНА — написа в отговор тя. — ЩЕ СЕ ВИДИМ СЛЕД ВЕЧЕРЯ.“

Естествено, че щеше да намери начин. С изключение на убиеца, Итън бе единственият човек, който знаеше коя е Ема в действителност и двамата бяха обединили силите си в търсенето на убиеца на Сътън. Той определено трябваше да научи за появата на Теър.

Но това не бе единствената причина да иска да го види. След скандала от предишната вечер тя почти бе забравила за това, че се бяха сдобрили... и целунали. Умираще от желание да го види и да преминат към следващия етап. Итън бе първият й истински приятел — Ема бе

твърде срамежлива, а и се местеше твърде често, за да впечатли някое момче — и сега много искаше нещата да се получат.

Аз също се надявах да се получат. Поне едната от нас трябваше да открие любовта.

Ема слезе по стълбите и се спря за миг в коридора, за да разгледа семейните фотографии, които бяха закачени по стените. На тях Лоръл и Сътън позираха прегърнати през раменете в Дисниленд, с еднакви електриково розови скиорски очила на някаква писта и съсредоточени в правенето на пясъчен замък на някакъв красив плаж. Най-новите показваха Сътън и баща ѝ пред масленозелено волво и тя весело размахваше ключовете.

Изглеждаше толкова щастлива. Безгрижна. Тя имаше живота, който Ема винаги бе искала. Един въпрос не спираше да я човърка: защо Сътън бе получила това прекрасно семейство и приятели, а Ема бе прекарала тринайсет години в приемни семейства? Сътън бе осиновена от семейство Мърсър още като бебе, а Ема бе останала при рождената им майка Беки, докато не навърши пет години. Какво ли щеше да стане, ако ролите им се бяха разменили и Ема бе отишла да живее при Мърсърви? Дали сега тя щеше да е мъртва? Или щеше да изживее живота на Сътън по различен начин, оценявайки онова, което има?

Аз гледах снимките и се спрях на последната, на която ние четиримата стояхме на предната веранда. Мама, татко, Лоръл и аз изглеждахме като идеалното семейство, всички облечени с бели тениски и сини дънки, озарени от яркото тусонско слънце. Вписвах се идеално сред тях, очите ми бяха почти толкова сини, колкото на моята осиновителка. Изобщо не ми харесваше, че според Ема през целия си живот съм била някаква неблагодарница. Добре де, може и да не съм оценявала родителите си колкото трябва. И може да съм наранила някои хора с номерата си от Играта на лъжи. Но наистина ли заслужавах да умра заради това?

В кухнята госпожа Мърсър изливаше златисто тесто във формата за печене на гофрети. Дрейк седеше търпеливо до нея в очакване тестото да прелее през ръба и да капне на пода. Когато Ема се появи на вратата, госпожа Мърсър я погледна с измъчено, разтревожено изражение на лицето. Бръчките край очите ѝ се бяха изрязали дълбоко и по слепоочията ѝ се забелязваха посивели кичури коса. Дватамата с

господин Мърсър бяха малко по-възрастни от повечето ѝ приемни родители, може би на четирийсет и няколко, петдесет години.

— Добре ли си? — попита госпожа Мърсър, затвори капака на електрическата форма за гофрети и остави телта за разбиване на яйца в купата с тестото.

— Ами, добре съм — промърмори Ема, въпреки че щеше да се почувства много по-добре, ако знаеше къде се намира Теър.

От другия край на стаята се чу силно туп и Ема се обърна. На кухненската маса седеше Лоръл и с дълъг сребърен нож режеше узрял сочен ананас. Сестрата на Сътън улови погледа ѝ и се ухили подигравателно, вдигайки с два пръста сочното парче.

— Малко витамин С? — попита тя с леден глас. Ножът проблесна злобно в другата ѝ ръка.

Ако това се беше случило преди седмица или повече, Ема щеше да се уплаши от ножа — Лоръл беше в първата десетка заподозрени. Но името ѝ бе изчистено; тя бе прекарала цялата нощ, когато Сътън бе убита, на купона у Ниша Банерджи. Така че в никакъв случай нямаше как да го е извършила.

Ема погледна ананаса и направи физиономия.

— Не, благодаря. От ананаси ми се повръща.

Господин Мърсър, който стоеше до кафемашината, се обърна и я погледна изненадано.

— Мислех, че обичаш ананаси, Сътън.

Стомахът ѝ се сви. Ема мразеше ананасите от десетгодишна. Приемната ѝ майка Шейна бе спечелила доживотна доставка на консервирани ананаси, след като бе участвала с рецепта за ананасова торта в конкурса на едно готварско списание. Ема бе принудена да яде лигавите жълти парчета след всяко ядене в продължение на шест месеца. Естествено, че това щеше да е любимият плод на Сътън.

Обикновено я препъваха точно дребните детайли в живота на сестра ѝ, неща, които нямаше как да разбере. И като че ли точно бащата на Сътън улавяше гафовете ѝ — единствено той обърна внимание на малкия ѝ белег след пристигането ѝ в Тусон. И като че ли винаги обмисляше внимателно какво ѝ казва, сякаш криеше нещо. Сякаш усещаше, че нещо в дъщеря му не е както трябва, но не можеше да каже със сигурност какво.

— Това беше преди да разбере, че е наблъскан с лоши нитрати — отвърна бързо Ема. Звучеше й като нещо, което Сътън би казала.

Кафемашината изпусна пара, преди някой да успее да отговори. Господин Мърсър наля мляко в четири порцеланови чаши с ваденки на датски догове, които много приличаха на Дрейк, и се обърна към Ема.

— Снощи полицията е намерила Теър. Прибрали са го, докато се опитвал да си хване превоз на стоп на Магистрала 10.

— Арестували са го за незаконно нахлуване — добави госпожа Мърсър и изсипа поредната порция гофрети в чинията. — Но това не е всичко. Очевидно той е носел в себе си скрито оръжие — нож.

Ема примигна — едно погрешно движение предишната вечер и Теър може би щеше да го използва срещу нея.

— Куинлън каза, че е оказал съпротива при ареста — продължи господин Мърсър. — Май наистина се е забъркал в големи неприятности. Задържали са го в участъка, за да го разпитат и за други неща. Като например къде е бил през цялото това време и защо толкова дълго е държал семейството си в неведение.

Ема успя да запази неутрално изражение на лицето си, но през тялото й премина вълна на облекчение. Слава богу, че Теър се намирал в затвора, а не скитал из Тусон. Беше в безопасност — поне засега. Докато Теър бе зад решетките, тя щеше да разполага с време да разнищи загадъчната му връзка със Сътън... и да разбере дали наистина трябва да се страхува от него.

— Можем ли да го посетим в затвора? — попита Лоръл, докато хвърляше обелките от ананаса в кошчето за отпадъци.

Господин Мърсър изглеждаше ужасен.

— Абсолютно не. — Той впери поглед в дъщерите си. — Не искам никоя от вас да го посещава. Знам, че ти беше приятел, Лоръл, но си помисли колко пъти се е сбивал на футболното игрище. А ако слуховете за алкохола и наркотиците са верни, значи той е ходеща аптека. А и за какво му е бил този нож? Неприятностите вървят по петите на това момче. Не искам да си имате работа с такива като него.

Лоръл отвори уста да възрази, но госпожа Мърсър бързо се намеси.

— Скъпа, ще подредиш ли масата? — В гласа й се усещаше някаква колебливост, сякаш просто се опитваше да заглади нещата и да замете всичко под килима.

Госпожа Мърсър сложи голямата чиния с белгийски гофрети на масата и напълни чашите на всички с портокалов сок. Господин Мърсър се откъсна от кафемашината и седна на обичайното си място. Отрязва си парче гофрета и го лапна. През цялото време не свалеше поглед от Ема.

— И така. Има ли някаква причина Теър да се промъкне в спалнята ти? — попита той.

Ема усети как стомахът ѝ се свива. „Защото може би е убил истинската ти дъщеря? Защото иска да се увери, че няма да разкажа на никого за това?“

— Не го очакваше, нали? — продължи господин Мърсър с остра нотка в гласа.

Ема отмести очи и грабна шишето с кленов сироп.

— Ако го очаквах, едва ли щях да изпищя.

— Кога го видя за последен път?

— Снощи.

Господин Мърсър въздъхна театрално.

— Преди това.

Ема не можеше да отговори на тези въпроси. Тя огледа насядалите около масата Мърсъррови. И тримата я гледаха втренчено в очакване на отговора ѝ. Господин Мърсър изглеждаше раздразнен, госпожа Мърсър беше нервна, а лицето на Лоръл пламтеше в убийствено червено.

— През юни — изтърси Ема. Според флаерите в полицейското управление и страниците във Фейсбук Теър бе изчезнал точно тогава. — Също както всички останали.

Господин Мърсър въздъхна тежко, сякаш не повярва на думите ѝ. Но преди да каже каквото и да било, госпожа Мърсър се прокашля.

— Нека не се тревожим повече за Теър Вега — изчурулика тя. — Той е в затвора и само това има значение.

Господин Мърсър сбърчи вежди.

— Но...

— По-добре да си поговорим за разни хубави неща, като например партито за рождения ти ден — прекъсна го госпожа Мърсър. Тя докосна ръката на съпруга си. — До него остават само няколко седмици. Почти всичко е готово. — Дори Ема беше запозната с плановете за партито за рождения ден на господин Мърсър. Съпругата

му от седмици подготвяше празненството в курорта „Лоус Вентана каньон“. Из цялата къща бяха пръснати яркожълтите листчета, върху които си беше записала какво трябва да свърши.

Лицето на господин Мърсър не промени каменното си изражение.

— Казах ти, че не искам парти.

Госпожа Мърсър се намръщи.

— Всички искат парти.

— И баба ще дойде, нали? — попита Лоръл, преглъщайки портокаловия си сок.

Госпожа Мърсър кимна.

— А вие знаете, че можете да поканите и приятелите си — каза тя. — Вече изпратих покани на семейство Чембърлейн и на господин и госпожа Вега. Освен това поръчах тортата в „Джанис“, които приготвиха тортата за господин Чембърлейн — продължи госпожа Мърсър. — Очевидно те са най-добрите. Морковена торта с глазура от крема сирене. Любимата ви!

Гласът ѝ ставаше все по-писклив. „След нахлуването на тийнейджър-убиец в дома ѝ, послушна съпруга се опитва да разведри настроението с разговори за сладкиши“, помисли си Ема и се подсмихна.

— Ще ме извините ли? — попита Лоръл, макар да не бе докоснала гофретата в чинията си.

— Разбира се — отвърна разсеяно госпожа Мърсър, без да сваля очи от лицето на съпруга си.

Ема също скочи на крака.

— Имам домашно по немски — каза тя. — Няма да е зле да го започна отсега. — Сътън със сигурност не би казала нищо такова, но Ема умираше от нетърпение да се измъкне. Тя отнесе чинията си в умивалника, без да вдигне глава, а Лоръл профуча покрай нея. Сестра ѝ промърмори нещо под носа си. Ема бе почти сигурна, че чу думата „кучка“.

Когато отново мина покрай масата на път към коридора, тя усети погледа на господин Мърсър. Той я гледаше толкова подозрително, че стомахът ѝ се сви от притеснение. Внезапно тя си спомни за начина, по който господин Мърсър и Теър се гледаха предишната вечер. Дали просто ѝ се струваше, или между тях наистина тегнеше напрежение?

Дали не бяха... замесени в нещо? Дали господин Мърсър не знаеше нещо за Теър — нещо потенциално опасно, — което криеше в себе си?

Не можех да не се съглася с нея — татко определено знаеше нещо за Теър. Докато вървах след Ема нагоре по стълбите, зърнах планината през прозореца и двете парчета от пъзела за миг се свързаха в съзнанието ми. Видях клони да хвърлят сенки върху земята, докато влажният летен въздух лепне по голите ми нозе. Видях Теър да крачи до мен и ръката му да се плъзва в моята, докато вървим заедно по каменистата пътека под лунната светлина. Видях го да отваря уста, за да каже нещо, но споменът се разпадна, преди да успея да чуя думите му.

А може би все пак това е било нещо, което не съм искала да чуя.

3.

ВСИЧКИ ОБИЧАТ ПОЕТИТЕ

По-късно същата вечер Ема се запъти към местния парк. Макар вече да се смрачаваше, малките пътечки, водещи към планината, бяха пълни с хора, които правеха вечерния си джогинг, приготвяха бургери на обществените грилове или се боричкаха с кучетата си в тревата. Радиото въртеше парче на Бруно Марс и група хлапета се плискаха с вода от фонтана.

Достатъчно ми бе да зърна парка, и сърцето ми си сви от болка. Той се намираше само на няколко пресечки от дома ми и макар да не помнех подробностите, знаех, че съм прекарвала много време там. Какво ли не бих дала, за да потопя пръсти в хладната вода на фонтана или да отхапя от сочния бургер, току-що свален от грила — нищо, че щеше да ми се лепне веднага на ханша.

На игрището все още се вихреше баскетболен мач, но тенис кортовете бяха тъмни. Ема отиде до най-крайната клетка и отвори скърцащата врата. На земята до мрежата се виждаше полегнала фигура. Сърцето ѝ подскочи. Това бе Итън.

— Ехо? — прошепна Ема.

Итън веднага скочи и тръгна към нея с равна и спокойна походка. Беше пъхнал ръце дълбоко в джобовете на изтърканите си дънки. Тънката тениска подчертаваше силните му рамене.

— Здравсти — каза той. Тя можеше да види дори в тъмното, че се е ухилил до уши. — Лесно ли се измъкна?

Ема поклати глава.

— Не се наложи да го правя. Семейство Мърсър отмениха наказанието ми — предполагам, че всичките домашни, които пиша къщи, са ги накарали да променят мнението си. Но господин Мърсър ми зададе милион въпроси за това къде отивам. — Тя погледна през рамо към тъмните дървета. — Истинско чудо е, че не тръгна след мен. Но пък от друга страна би трябвало да съм благодарна. Досега никой не се беше интересувал от това къде ходя. — Тя се засмя вяло.

— Дори и Беки? — попита Итън, повдигайки вежди.

Ема отново погледна към разкривените дървета от другата страна на корта.

— Веднъж Беки ме остави в един супермаркет, забрави ли? Тя не беше точно идеалният родител. — Жегна я чувство за вина, че говори така за майка си. Имаше някои много хубави спомени с Беки — като онзи път, когато беше позволила на Ема да облече белия ѝ копринен комбинезон и да си играе на Снежанка в хотелската им стая, или всичките пъти, когато Беки ѝ беше организирала лов на съкровища — но никога нямаше да забрави как майка ѝ я беше изоставила тогава, когато Ема най-много имаше нужда от нея.

— Както и да е, радвам се, че си тук — каза Итън, сменяйки темата.

— И аз — отвърна Ема.

За миг погледите им се срещнаха. Настъпи продължителна пауза и двамата наведоха глави. Ема ритна една изоставена край мрежата топка. Итън подрънкваше дребните монети в джоба си. После се протегна и хвана ръката ѝ. Когато се наведе към нея, тя усети аромата на афтършейва му.

— Да пусна ли прожекторите, или не? — попита той. Осветлението на кортовете се пускаше ръчно — трийсет минути светлина струваха седемдесет и пет цента.

— Не — отвърна Ема и тялото ѝ потръпна от възбуда.

Итън я дръпна назад и двамата седнаха. Земята беше все още топла от слънцето и миришеше леко на катран и гумени подметки. Над тях сияеше сребрилата луна. От близкото дърво с пърхане излетя един бухал.

— Не мога да повярвам, че Теър е нахлул в къщата ви — каза Итън след миг, докато я прегръщаше. — Добре ли си?

Ема изведнъж се почувства ужасно изморена и притисна буза към гърдите му.

— Вече съм по-добре.

— Значи Теър се е промъкнал, за да се види със Сътън?

Ема се отдръпна назад и въздъхна.

— Така мисля. Освен ако...

— Освен ако какво?

— Освен ако Теър знае коя всъщност съм аз и е дошъл да ми напомни да си държа езика зад зъбите. — Произнасяйки най-големите си страхове на глас, тя потрепери.

Итън обгърна коленете си с ръце и ги притисна към гърдите си.

— Смяташ ли, че Теър е убил Сътън?

— Напълно е възможно. Той е единственият от приятелите ѝ, който не сме разследвали досега. Какво смяташ се е случило между тях, преди Теър да избяга? — Ема се подпря на асфалта и усети топлината му. Имаше нужда да докосне нещо стабилно, нещо, което разбираше.

На лицето на Итън се изписа съжаление.

— Не знам — призна той. — Ще ми се да знаех, но те просто не бяха в моята среда.

— Двама души намекнаха, че може да е спал със Сътън — каза Ема. Единият от тях беше Гарет, бившият на Сътън — почти я беше обвинил в това на бала в петък. А Ниша Банерджи беше доста ясна, че Сътън е откраднала момчето, по което си е падала Лоръл. А и след като Теър нахлу в спалнята на Сътън, Лоръл не спираше да ѝ хвърля ледени погледи. Както и думите ѝ: „Ти просто му стъжняваш живота.“ Какво ли искаше да каже с това?

— Според други пък Сътън е направила нещо, което го е накарало да напусне града — бавно каза Ема.

— Чух нещо за това. — Итън подритна парче отлепена настилка. — Но кой би могъл да знае дали наистина е така? Едва напоследък започна да се говори за това. Когато Теър изчезна, всички предположиха, че е избягал от баща си. Той винаги крещеше много по време на мачове и изискваше твърде много от него.

Ема примигна, припомняйки си още нещо от нощта на бала. Тя бе забелязала синините по ръцете на Мадлин. Приятелката ѝ каза, че са от баща ѝ. Освен това добави, че е бил твърде строг и с Теър. Моментът бе тъжен, но и много специален. За пръв път Ема бе провела истински, искрен разговор с една от приятелките на Сътън. Тя копнееше за нещо такова: освен най-добрата ѝ приятелка Алекс, която живееше в Хендерсън, Невада, Ема не бе успяла да си създаде други трайни приятелства заради това, че твърде често се местеше.

Трябваше да признае, че на мен също ми беше тъжно донякъде, като гледах как Ема намира общ език с една от най-добрите ми

приятелки. До известна степен Ема беше една моя по-добра версия, Сътън 2.0, което ме караше да се чувствам доста гадно. Мадлин никога не бе споделяла с мен за отношенията с баща си — няколко пъти бе намекнала, че така или иначе не се интересувам. Но аз определено бях усетила, че има нещо нередно с господин Вега. Една нощ Шарлът, Лоръл и аз седяхме в стаята на Мадлин, докато господин Вега бушуваше из кухнята и крещеше на Мадлин и Теър за един Бог знае какво. Когато Мадлин се върна в стаята си, очите ѝ бяха изцъклени и налети с кръв, а ние се престорихме, че нищо не се е случило. Защо ли не я бях попитала дали всичко е наред? Тя сигурно щеше да ми даде достатъчно улики. Близначката ми се беше оказала по-добра приятелка на Мадс и Шар от мен — и аз не можех да направя нищо по въпроса.

Итън отново изпъна крака, облегна се назад на лакти и тениската му прилепна към добре очертаните му стегнати коремни мускули.

— Теър може и да е избягал поради причини, които нямат нищо общо с баща му или Сътън. Чувал съм хората да казват, че е бил замесен в доста опасни неща.

— Какви? Алкохол? Наркотици? — попита Ема, припомняйки си думите на господин Мърсър.

Итън сви рамене.

— Всичко е просто клюки. Бих могъл да поразпитам наоколо. След като вече се е върнал, хората със сигурност ще започнат да го обсъждат. Ще трябва само да разделим слуховете от фактите.

Ема също полегна на твърдата настилка.

— Споменавала ли съм ти колко е изнервящо това? Нямам представа как да открия какво точно се е случило между Теър и Сътън, без да разкрия коя съм всъщност.

Итън сплете пръсти с нейните.

— Ще намерим начин да го разрешим. Обещавам ти. Много по-близо сме до това, отколкото бяхме преди месец.

Ема почувства как я залива вълна от признателност.

— Не знам какво щях да правя без теб.

Итън махна със свободната си ръка.

— Стига вече. Дватама сме заедно в тая каша. — Той леко се изтърколи встрани и измъкна един смачкан лист хартия от задния си джоб. — Хей... исках да те питам нещо... Дали ще проявиш интерес да дойдеш заедно с мен на това?

Ема приглади смачкания лист. „Десети ежегоден поетически конкурс“, пишеше най-отгоре с големи букви. Събитието щеше да се проведе в началото на ноември. Тя го погледна въпросително.

— През последните две седмици четох стихотворенията ми пред клуба — обясни той. — Просто си помислих, че поне веднъж може да получа малко морална подкрепа от публиката.

Ема не можа да се сдържи и се ухили до уши.

— Ще ми позволиш да чуя стихотворенията ти? — В първата нощ, когато се бяха срещнали — която всъщност бе и първата ѝ нощ в Тусон — тя го бе видяла да пише стихотворения в една тетрадка. Оттогава събираше смелост да го помоли да ѝ позволи да ги прочете.

— Стига да не им се подиграваш. — Итън леко наклони глава.

— Разбира се, че няма! — Ема плесна с ръце. — Със сигурност ще дойда.

Очите му грейнаха.

— Наистина ли?

Ема кимна, трогната от уязвимостта му. Пръстите ѝ погалиха линиите на дланта му. Във въздуха примигваха светулки, стрелкаха се между кактусите и дърветата. Итън я прегърна през раменете и вятърът разроши тъмната му коса. Момичето се притисна към него, твърдят плат на дънките му леко одраска голите ѝ колене. Тя си спомни за целувката от предишната нощ, за това колко меки бяха устните му. Струваше ѝ се твърде егоистично да дава воля на чувствата си към Итън, докато убийството на сестра ѝ все още оставаше неразкрито, но той бе единственото нещо, което ѝ помагаше да запази здравия си разум.

И странно, докато гледах как сестра ми постепенно се изпълва с щастие, аз също се почувствах нормална.

Ема се наведе напред и повдигна брадичката си. Итън се премести леко към нея. Изведнъж от другата страна на оградата се разнесе металическо изщракване. Ема рязко се обърна и присви очи. Между дъбовете се появи дългокрака фигура.

— Ехо? — извика тя и пулсът ѝ се ускори. — Кой е там?

Итън бързо скочи на крака, с няколко бързи крачки стигна до машината и включи прожекторите. Светлината ѝ беше толкова ярка, че Ема се принуди да засенчи очите си с ръка. Двамата огледаха корта, но над него цареше оглушителна тишина. Баскетболната игра беше

приключила и по пътя не минаваха почти никакви автомобили. Отдавна ли беше станало толкова тихо? Колко високо бяха разговаряли двамата? Дали някой ги беше чул?

Когато между дърветата се появи фигурата, Ема стисна Итън за ръката и сподави писъка си. След това очите ѝ привикнаха със светлината. Тя видя момиче с черен клин, спортен сутиен цвят металик и бели маратонки. Русата ѝ коса беше вързана на висока конска опашка и тя тичаше на място, сякаш току-що бе пристигнала. Ема зяпна от изненада. Това беше Лоръл.

Щом зърна Ема и Итън, очите на Лоръл се разшириха. Миг покъсно тя вдигна ръка и им помахаша с четирите си пръста.

— О, здравейте! — Каза го така, сякаш въобще не ги беше подслушвала, но Ема не си правеше никакви илюзии.

Нито пък аз. Особено когато устните на Лоръл произнесоха беззвучно „Пипнах те!“, преди да пъкне отново слушалките на айпода в ушите си. После конската ѝ опашка се люшна, тя се стрелна между дърветата и се изгуби от погледите ни.

4.

СЛЕД ПРАЗНИЧЕН МАХМУРЛУК

В понеделник сутринта гимназията „Холиър“ изглеждаше така, сякаш все още се възстановяваше от петъчния бал. Училището имаше традиции в организирането на балове по случай Хелоуин и навсякъде се забелязваха следи от буйното празненство. От подprozоречния перваз на спортния салон се ветрееше яркооранжева хартиена лента, в тревата се въргаляха забравени вампирски зъби, вятърът подмяташе върху тротоара остатъци от спукан черен балон, а върху набедрената превръзка на статуята на индианец в дворния фонтан изпъкваше ярко парченце розова дъвка.

— Това място изглежда ужасно махмурлийски — промърмори Ема.

Лоръл, която я взеше в своя фолксваген джета, дори не се подсмихна. Тя щеше да вози Ема до училище, докато тя не разбере къде е изчезнал автомобилът на Сътън — колата бе конфискувана за неплатени глоби малко преди близката ѝ да изчезне, но Сътън я бе прибрала от полицейския паркинг в нощта, преди да умре. Оттогава колата липсваше.

Докато пътуваха към училище, Ема се опита да заговори Лоръл — не смееше да ѝ се озъби заради шпионирането в парка, макар да си умираше да разбере какво е чула сестра ѝ. Но Лоръл просто гледеше втренчено напред със стиснати зъби и присвити очи, и не искаше да разговаря нито за новия сингъл на Бийонсе, нито за това, че спиралата „Мейбълин Грейт лаш“ не може да стъпи и на малкия пръст на „ДиорШоу“.

Ема въздъхна, излезе от колата и заобиколи една захвърлена карнавална маска „Марди гра“. Беше ѝ писнало от настроената на Лоръл. Предишната седмица двете се бяха разбирали много добре и по всичко изглеждаше, че каквито и неразбирателства да бе имало между Сътън и Лоръл, нещата като че ли се оправяха, но появата на Теър беше върнала всичко в началото. Искаше ѝ се отново да може да се

усмихва на Лоръл на закуска, двете заедно да се гримират пред огледалото в банята сутрин и да припяват на парчетата, които вървяха по радиото, докато пътуват към училище. Лоръл ѝ бе помогнала да усети вкуса на живота със сестрата, която никога не бе имала.

Когато прекоси поляната пред училище, тя забеляза, че учениците оживено обсъждат нещо. Едно име бе в устата на всички: Теър Вега.

— Чу ли, че Теър е бил арестуван затова, че е влязъл с взлом в дома на Мърсърви? — прошепна едно момиче с яке от изкуствена кожа. Ема замръзна на място и бързо се шмугна зад една колона с надеждата да чуе продължението на разговора.

Приятелят на момичето, който имаше на челото рогче от издадена напред коса, кимна въодушевено.

— Чух, че всичко било нагласено. Сътън е знаела от самото начало, че ще се появи.

— Според теб къде е бил? — попита Изкуствената кожа.

Рогчето сви рамене.

— Чух, че бил в Лос Анджелис, за да си опита късмета като модел.

— Не може да бъде. — Към Рогчето и Изкуствената кожа се беше присъединило момиче с накъдрена руса коса. — Забъркал се е с някакъв мексикански наркокартел и бил прострелян в крака. Това обяснява куцането.

— Да, възможно е — кимна умно Рогчето. — Теър сигурно се е промъкнал в стаята на Сътън, за да ѝ открадне лаптопа и така да си плати дълговете към наркотрафиканта.

Изкуствената кожа завъртя очи.

— Вие, момчета, сте много зле. Влязъл е в стаята на Сътън, защото има недовършена работа с нея. Тя е причината да се махне оттук.

— Сътън?

Ема се обърна и видя, че към нея се приближава Шарлът. Тримата тийнейджъри, които бяха обсъждали Сътън, трепнаха, щом зърнаха Ема зад колоната. Неколцина други, които минаваха наблизко, я изгледаха с любопитство. Две момчета се разсмяха.

Имах усещането, че преди, когато минавах по коридорите на гимназия „Холиър“, хората реагираха по съвсем различен начин. Може

и да ме обсъждаха шепнешком, но никой не се осмеляваше да се смее.

— Новините се разпространяват бързо, нали? — каза Ема, когато Шарлът застана до нея, и подръпна надолу късите сивкави раирани панталонки на Сътън, които беше облякла. Ако знаеше, че днес ще бъде основната атракция в училище, нямаше да се облече толкова разголено.

— Новини като тази, да. — Шарлът поприбра вълнистата си копринена коса и подаде на Ема чаша лате от „Старбъкс“. После се обърна към готик мацката, която я зяпаше. — Проблем ли има? — попита тя с раздражен тон.

Момичето сви рамене и се изниза. Ема се усмихна признателно на Шарлът и двете се настаниха на пейката. В такива моменти Ема се радваше на безмилостната злост на приятелката си. Тя бе най-шумната и най-властната в групичката им, от типа момичета, които човек отчаяно искаше на своя страна и не смееше да им се изпречи на пътя. В някогашния си живот Ема бе познавала достатъчно момичета като Шарлът, но не бе имала контакти с тях. В повечето случаи всички Шарлътки я приемаха като един вид осиновено изродче.

Шарлът отпи от кафето си и се огледа.

— Каква бъркотия — промърмори тя. После зелените ѝ очи се разшириха. Ема проследи погледа ѝ и видя Мадлин да слиза от джипа си. Тя се изправи в цял ръст и тръгна през тълпата зяпнали ученици.

— Мадс! — извика Шарлът и ѝ махна с ръка.

Мадлин се обърна и замръзна на място, щом зърна Шарлът и Ема. За части от секундата Ема си помисли, че приятелката ѝ ще се обърне и ще хукне в противоположната посока. Но тя се понесе към тях с грациозността на балерина и се настани на пейката до Шарлът.

Тя я стисна за ръката.

— Как си?

— Как мислиш? — сопна ѝ се Мадлин. Беше безупречна в прилепналия си кашмирен пуловер и идеално изгладените тъмносини панталонки, но алабастровата ѝ кожа изглеждаше по-бледа от всякога. Ема забеляза слънчевите очила „Шанел“ на главата ѝ. Те бяха нови, макар предишната седмица двете да бяха избрали един стар модел с антикварна стойност, което съвсем не бе в стила на Сътън. Дали Мадс умишлено не беше решила да носи очилата днес, за да покаже, че ѝ е ядосана или просто Ема приемаше твърде навътре нещата?

— Тази сутрин мина изслушването на Теър пред съда — обясни Мадлин, поглеждайки Шарлът, но не и Ема. — Определиха му гаранция от петнайсет хиляди долара. Мама не спира да плаче. Умоляваше татко да платят гаранцията, но той отказа — заяви, че няма намерение да я плаща, защото Теър ще избяга отново. Аз бих я платила, но откъде да взема петнайсет бона?

Шарлът прегърна Мадлин и стисна успокояващо рамото ѝ.

— Съжалявам, Мадс.

— В съда той просто седеше на пейката и ни гледаше. — Долната устна на Мадлин потреперваше. — Сякаш беше някакъв напълно непознат. Имаше нова татуировка и не искаше да обясни каква е причината за куцането му. Повече никога няма да може да играе футбол. Това беше голямата му любов — нещото, в което беше най-добър, — а сега бъдещето му е съсипано.

Ема се протегна и стисна успокояващо ръката на приятелката си.

— Това е ужасно.

Мадлин се напрегна и се отдръпна от нея.

— А най-лошото е, че Теър не иска да ни каже къде е бил през всичкото това време.

— Поне знаете къде е сега и че е в безопасност — обади се Ема.

Мадлин рязко се обърна и впери поглед в нея. Сините ѝ очи бяха подпухнали, а устните ѝ бяха свити в тънка черта.

— Какво правеше той в стаята ти? — попита без заобикалки тя.

Ема потрепна. Шарлът си играеше със сърчицето, което висеше на верижка на чантичката ѝ, и избягваше да поглежда към приятелките си.

— Вече ти казах, че не знам — заекна Ема и почувства как стомахът ѝ се свива на кълбо.

— Знаеше ли, че онази нощ ще се появи у вас? — Мадлин присви очи.

Ема поклати глава.

— Нямах представа, кълна се.

Мадлин повдигна вежди, сякаш ѝ се искаше да ѝ повярва, но не можеше.

— Стига, Сътън. Ти си знаела кога ще избяга. Точно преди това си разговаряла с него. И през цялото време си знаела къде се намира.

— Мадс — обади се Шарлът. — Сътън не...

— Мадс, ако знаех къде се намира или имах някаква връзка с него, щях да ти кажа — прекъсна я Ема. Тя можеше само да гадае дали наистина е така. Да, тя не беше разговаряла с Теър. Но дали това се отнасяше и за Сътън?

Имах ужасното подозрение, че Ема е права, макар въобще да не ми се мислеше, че съм го скрила от Мадс. Бях наранила толкова много хора и бях крила толкова много тайни. Само да можех да си спомня какви бяха те.

Мадлин обели парченце златист лак от нокътя на показалеца си.

— Знам какво се случи между вас преди той да си тръгне.

Ема усети остър горчив вкус в устата си. Тя си пое дълбоко дъх, приготвяйки се да ѝ отговори, но не можа да намери нужните думи. Какво трябваше да каже? „Защо тогава не ме осветлиш?“

В този миг над двора се разнесе резкият звук на училищния звънец.

— Трябва да вървим.

Но Мадлин остана да седи там, вперила поглед в нищото. Шарлът докосна нежно ръкава на пуловера ѝ.

— Последното нещо, от което се нуждаеш сега, е да се обадят на баща ти, че закъсняваш за час.

Най-накрая Мадлин въздъхна и праметна чантата си през рамо. Шарлът промърмори нещо, че ще се видят на обяд, хвана Мадлин под ръка и я поведе към първия им час. Макар стаята на Ема да се намиралше в същата посока, тя остана с впечатлението, че двете предпочитат да вървят сами.

Нечия ръка се отпусна на рамото ѝ и тя се сепна. Когато се обърна, видя смутената усмивка на Итън.

— Не исках да те стресна — каза той. — Просто исках да разбера дали си добре.

Ема улови ръката му, но бързо я пусна. Очите ѝ се плъзнаха крадешком по двора. Две хлапета от кръжока по театрално майсторство репетираха някаква сцена на паркинга. Пред машината за кафе до училищния вход имаше малка опашка. Никой не ги гледаше, но въпреки това тя не можеше да преодолее параноята си. Итън не беше част от групичката на Сътън и не искаше да бъде.

Тя въздъхна.

— Тук съм от десет минути, а имам чувството, че е минал цял дълъг ден — простена тя. — И съдейки по поведението на Мадлин, между Сътън и Теър наистина се е случило нещо точно преди той да напусне града.

Итън кимна.

— В такъв случай Сътън очевидно е играела номера на Гарет.

— Сигурно — отвърна Ема. Не искаше да вярва, че сестра ѝ му бе изневерявала, но по всичко личеше, че точно това е станало.

— Как смяташ да научиш повече? — попита Итън.

Ема отпи глътка от кафето, което Шарлът ѝ беше донесла.

— Може би ще продължа да слухта за клюки — рече тя и сви рамене.

Итън изглеждаше така, сякаш се канеше да каже още нещо, но беше прекъснат от втория звънец. Двамата се сепнаха.

— Ще поговорим после за това, нали?

— Добре — отвърна Итън. После пристъпи напред едновременно с Ема и двамата се сблъскаха.

— Извинявай — промърмори тя.

— Няма нищо — рече рязко той и прехвърли раницата си на другото рамо. Очите им се срещнаха за миг, но после Итън отново наведе глава и тръгна към входа. — До после.

— Добре — подхвърли Ема към отдалечаващата се фигура. После се обърна и тръгна в противоположната посока.

Изведнъж някакво прошумоляване в храстите я накара рязко да спре. Зад подиума се разнесе кискане. Ема присви очи, опитвайки се да разпознае гласа. Кой ли я наблюдаваше? Пак ли беше Лоръл, която ги шпионираше? Но преди да успее да види кой се крие сред листака, човекът се стрелна към училището и бързо се изкачи по стълбите.

5. ГЕЙМ, СЕТ, ПОБЕДА

Същия ден след училище Ема излизаше от корта на гимназия „Уийлър“, основния съперник на „Холиър“, засенчила очите си с ръка от яркото слънце, усмихвайки се срамежливо на слабите аплодисменти. Тази седмица всички отбори на „Холиър“ играеха с „Уийлър“ и Ема току-що бе завършила изморителен мач с една дребна червенокоска. Всъщност не би трябвало да бъде изморителен — треньорката Маги ѝ беше намекнала, че момичето е толкова слабичко, че може да бъде победено с навехнат глезен и хилка за бадминтон. Преди да пристигне в Тусон, единствения тенис, който Ема бе играла, бе на маса за пинг-понг в едно мръсно мазе, със Стефан, руският ѝ заварен брат. И по време на срещата тя успешно използва няколко руски ругатни, на които той я беше научил, без това да ѝ навлече никакви неприятности.

За мен това беше поредното напомняне колко различно бе протекло детството ни.

— Добра игра, Сътън — казаха няколко души, които Ема не можа да разпознае. Тя се свлече в стола до игрището, изрита от краката си свръхмодерните кецове за тенис, които беше намерила в гардероба на Сътън — не че бяха успели да помогнат по някакъв начин на играта ѝ — и изпъшка.

— Още ли не си във форма? — пропя нечий глас.

Ема вдигна глава и видя Ниша Банерджи, която се беше облегла на оградата с подигравателна усмивка на лицето. Дългите ѝ тънки пръсти почиваха на тънката ѝ талия, белият ѝ екип за тенис блестеше — сигурно го киснеше в белина след всеки мач, — а на лентата, с която бе обхванала лъскавата си, тъмна коса, не се забелязваше и капчица пот. Тя бе втори капитан на тенис отбора на Сътън и никога не пропускаше възможността да намекне на Ема, че не заслужава титлата. Ема прехапа устни и си напомни, че Ниша се държи злобно, защото вътрешно страда — беше изгубила майка си

предишното лято и болката беше неописуема. В някоя паралелна вселена липсата на майчина ласка сигурно щеше да ги сближи.

Но не и в тази вселена, исках да ѝ кажа аз. Ниша Банерджи и Сътън Мърсър бяха заклетни врагове и винаги щяха да си останат такива. Ако Ниша нямаше солидно алиби за нощта на убийството ми — тя беше поканила целия отбор по тенис на гости с преспиване, — тя щеше да е на първо място в списъка ми със заподозрени.

Ема грабна спортния си сак и влезе в училището. Съблекалнята на „Уийлър“ миришеше на стари чорапи и ягодов дезодорант. Душът в ъгъла капеше, а на циментената стена висеше рекламен флайър за училищно състезание по водно поло. Ема хвърли подгизналите си чорапи в сака, съблече тенис екипа си, obu розовите пантофки на Сътън, къси дънкови панталонки и тениска с остро деколте. Когато тръгна към умивалниците в банята, мускулите на краката ѝ силно запротестираха и тя потръпна. Преди края на сезона я очакваха още осем тенис мача. Може би наистина щеше да ѝ се наложи да сменя бедрена става.

Когато зави зад ъгъла, забеляза група момичета с плувни шапки с надпис „Отбор по плуване Холиър“. В стаята не се виждаше нищо от парата и всички душеве работеха. Ема успя да долови откъслечни разговори: за начина, по който някой плувал бъртерфлай и за някакъв готин плувец от „Уийлър“ на име Девън.

Когато чу името Теър Вега, косъмчетата на тила ѝ настръхнаха. Тя се промъкна към душевете.

— И да знаеш, че Сътън Мърсър има нещо общо с това — изчурулика някакво момиче.

— Че то винаги става така — каза друга, с по-раздразнен глас от първата. — Не е истина как Теър е отишъл у дома ѝ, след като всички казват, че заради нея животът му е бил в опасност. Къде му е акълът на това момче, че да се хваща пак с нея?

Ема усети как в гърдите ѝ се надига раздразнение. Сътън бе поставила живота на Теър в опасност? Внезапно тя си спомни нещо, което Итън ѝ беше казал в петък, точно преди да се целунат: говори се, че Сътън без малко да убие някого с колата си. Тя си спомни за куцукането на Теър, докато се отдалечаваше тичешком от къщата на Мърсърви. Възможно ли бе да става въпрос за това?

Айфонът на Сътън изжува и Ема бързо го измъкна от джоба си. Шмугна се в една от кабинките в банята, за да не я видят плувкините, че шпионира, и погледна екрана. Номерът беше непознат, с код 520.

— Ало? — прошепна тя.

— Сътън? — изръмжа нечий глас. — Обажда се детектив Куинлън.

Тя стисна здраво телефона и сърцето ѝ заблъска в гърдите. През целия си живот се беше страхувала от полицията. Беки често си беше имала вземане-даване с тях и Ема винаги се беше притеснявала, че ченгетата могат да хвърлят и нея в затвора, просто така, за съучастничество.

— Да? — отвърна тя с писклив глас.

— Искам да дойдете в управлението, за да ви задам няколко въпроса — излая Куинлън.

— За... какво?

— Просто елате.

Ема нямаше как да откаже на полицията. Тя въздъхна и каза, че скоро ще бъде при тях. След това прибра телефона в джоба си, излезе от съблекалнята и се озова в мраморните коридори на „Уийлър“. Покрай стената имаше дълга редица от шкафчета, много от които бяха украсени със стикери, миниатюрни помпони и графити „Напред, Уийлър“, „Английският смърди“ и „Джейн е курва“. Светлината на късното следобедно слънце нахлуваше през отворения прозорец и хвърляше златисти отблясъци върху стените с цвят на метличина.

Ема отново погледна към телефона си. Полицейското управление се намиреше на около шест километра от гимназията „Холиър“. Как щеше да отиде до там? Лоръл все още не ѝ говореше и със сигурност беше побързала да докладва на Мърсърви, че Сътън отново се е забъркала в някаква каша. Разпитът може би имаше нещо общо с Теър, което означаваше, че няма как да се обади на Мадлин. Шарлът все още не беше завършила своя тенис мач, а Итън щеше да води майка си на лекар. Единствената ѝ възможност оставаха близначките Туитър.

Ема порови в списъка с контакти на Сътън и намери номера на Лили.

— Разбира се, че ще те закарам — отвърна веднага Лили, след като Ема ѝ обясни положението си. — За какво са приятелките? Двете с Габи тръгваме веднага!

След няколко минути лъскавият джип на близначките Туитър спря до тротоара. Лили седеше зад волана, облечена с тениска на „Грийн дей“ и съдрани дънки, а Габи се кипреше в райе до нея. Айфоните и на двете момичета лежаха в скутовете им. Когато Ема се настани на задната седалка, тя усети, как близначките вперват погледи в нея.

— Значи отиваш да посетиш Теър в затвора, така ли? — попита Габи с натежал от любопитство глас.

— Знаехме си — обади се и Лили, преди Ема да успее да отговори. Тя погледна в огледалото за обратно виждане и сините ѝ очи се разшириха. — Знаехме си, че няма да издържиш далеч от него.

— Но ако не искаш, няма да туитваме за това — рече припряно Габи. — Можем да пазим тайни. — Верни на името си, близначките Туитър бяха най-големите клюкарки в училище и изкарваха на страниците си в Туитър мръсните тайни на всички.

— Дочух, че процесът му ще бъде след един месец и баща му ще го остави да гние в затвора дотогава — каза Лили. — Смяташ ли, че ще го затворят?

— Обзалагам се, че ще изглежда страхотно в оранжево — пропя Габи.

— Не отивам да видя Теър — каза Ема колкото се може безгрижно, облегната на задната седалка. — Трябва да... ъ-ъ-ъ... подписа нещо във връзка с издънката в магазина. Продавачката сваля всички обвинения. — Поне това беше истина. Итън познаваше продавачката в „Клика“ и я беше убедил да се откаже.

Габи се намръщи с разочаровано изражение на лицето.

— Добре, след като така и така си там, можеш да минеш да го видиш, нали? Умирам да разбера къде е бил през всичкото това време.

— А ти знаеш, нали? — Лили подскочи на мястото си, размахвайки показалец към нея. — Ах ти, лоша, лоша Сътън! През цялото време си знаела къде е и не си казала на никого! Как се свързахте? Чух, че е чрез тайни имейл адреси.

Габи смушка сестра си.

— Къде го чу това?

— Сестрата на Карълайн е приятелка с едно момиче, което ходи с вратаря на футболния отбор на Теър — обясни Лили. — Очевидно Теър му е разказал доста неща, преди да избяга.

Ема погледна към близначките Туитър.

— Мисля, че мигрената ми пак се появи — рече ледено тя, използвайки възможно най-добрия си глас тип „Аз съм Сътън Мърсър и вие ще правите каквото ви наредя“. — Какво ще кажете до края на пътуването да помълчим?

Близначките сякаш се свиха, намалиха звука на радиото и до края на пътя не обелиха нито дума. Минаха покрай Университета на Аризона и Ема погледна през прозореца към сградата с пясъчен цвят. Възможно ли бе Сътън да е контактувала с Теър посредством таен имейл адрес? Тя не беше открила нищо в компютъра или стаята ѝ, но Сътън беше изключително хитра и потайна. Дватама можеха да се свързват по безброй начини — чрез еднократни мобилни телефони, фалшиви имейл адреси или акаунти в Туитър, добрата стара поща...

Аз се разрових из паметта си за някакви контакти с Теър — тайни или явни. Видях се да седя на бюрото пред компютъра с празен екран. Обзело ме бе познатото чувство на безпокойство, сякаш имаше нещо, което трябваше да кажа на някого, който и да е. Може би Теър. Но екранът на компютъра стоеше пред мен, бял и недокоснат като току-що навалял сняг, а курсорът примигваше подигравателно.

Колата мина покрай едно ранчо, наречено „Самотния хребет“, където три кончета паломино пасяха на правоъгълния двор. Някаква жена, облечена с надиплена бяла пола и блуза с цвят на стафида, продаваше бижута от тюркоази до табела, на която с ръкописни букви бе написано: „Високо качество, ниска цена.“ Слънцето пръскаше огнени лъчи над хоризонта.

Когато спряха на полицейския паркинг, Лили услови погледа на Ема в огледалото за обратно виждане.

— Искаш ли да те изчакаме?

— Да, може дори да дойдем с теб, нали знаеш, за морална подкрепа — додаде Габи.

— Ще се оправя. — Ема слезе от колата и затръшна вратата. — Благодаря, че ме докарахте!

И без да се обръщаме, двете с Ема прекрасно знаехме, че Габи и Лили не сваляха очите си от нея, докато тя минаваше през стъклената врата с надпис „ПОЛИЦЕЙСКО УПРАВЛЕНИЕ, ТУСОН“.

6. МАЛКАТА ЕМА В ГОРАТА

Полицейското управление изглеждаше по същия начин, както предишните два пъти, когато Ема го беше посещавала: първо, за да съобщи за изчезването на Сътън, и след като бе откраднала чантата от „Клика“. Вътре все още миришеше на застояла храна за вкъщи. Телефоните звъняха силно и дразнещо. Върху таблото за обяви в ъгъла, точно до списъка с издирваните лица, висеше стар плакат с лицето на Теър Вега и надпис „Виждали ли сте го?“ Ема пристъпи напред и каза името си на мършавата жена, която седеше на приемното гише до входа.

— С-ъ-т-ъ-н М-ъ-р-с-ъ-р — повтори жената по букви, докато почукваше с показалец по допотопната клавиатура. — Седнете, моля, детектив Куинлън ще дойде след минутка.

Ема седна на твърдия пластмасов стол в жълт цвят и отново погледна към таблото с обяви. Календарът все още показваше август. Тя предположи, че картинката на котенце, играещо си с кълбо червена прежда, бе закачена там от служителката на гишето. След това Ема огледа списъка с издирваните лица. Изглежда за повечето мъже в него имаше издадени заповеди за арест за притежание на наркотици. Най-накрая погледът ѝ се спря на плаката на Теър. Лешниковите му очи гледаха право в нея, с намек за усмивка на устните. Ема можеше да се закълне, че за миг момчето като че ли ѝ намигна, но това беше невъзможно. Тя потърка с ръка врата си, опитвайки се да се вземе в ръце. Все пак Теър се намираше някъде в тази сграда. Мисълта за това я накара да потръпне.

— Госпожице Мърсър. — В коридора се беше появил Куинлън, облечен с тъмнокафяви панталони и закопчана догоре риза. С височината си от над метър и осемдесет, той имаше доста внушително присъствие. — Ела с мен.

Ема се изправи и го последва по покрития с теракот коридор. Куинлън отвори вратата на същата неизмазана стая за разпит, в която я

беше вкарал седмица по-рано за разпита след кражбата в „Клика“. Веднага щом вратата се отвори, Ема бе обгърната от миризмата на лавандулов ароматизатор „Фабриз“. Тя стисна носа си с ръка и се опита да диша през устата.

Куинлън издърпа един стол и с жест я покани да седне. Тя бавно се отпусна в него, а полицаят седна срещу нея. Погледна я спокойно през масата, сякаш очакваше веднага да започне да говори. Ема впери поглед в кобура на кръста му. Колко ли пъти беше използвал пистолета си?

— Повиках те заради колата ти — произнесе най-накрая Куинлън. Той облегна ръцете си на масата, разпери пръсти и погледна Ема над тях. — Намерихме я. Но първо да те питам дали има нещо, което искаш да ми кажеш?

Ема се напрегна и го погледна озадачено. Тя знаеше много малко за колата на Сътън — само това, че няколко месеца по-рано сестра ѝ я беше използвала за гадния номер на железопътната линия, когато се беше престорила, че двигателят ѝ е угаснал, докато влакът се приближаваше към тях със застрашителна скорост. Че я беше прибрала от полицейския паркинг в нощта, когато бе умряла. И че оттогава колата липсваше, заедно със Сътън.

Ще ми се да помнех какво съм правила с колата си в онзи ден. Но главата ми беше празна.

Сърцето на Ема затупка развълнувано. Сътън беше карала колата в деня, когато бе умряла. Може би вътре имаше някакви улики. Може би имаше някакви доказателства. Или може би — тя потръпна — може би вътре беше тялото на Сътън.

Надявах се да не е така. Но изведнъж в съзнанието ми изникна спомен. Почувствах как краката ми се плъзгаха по обли камъни, а по глезените ми драскаха клони на дървета и бодли на кактуси, а аз тичах по тъмна пътека. Цялото ми тяло пулсираше от страх. Изведнъж чух тежки стъпки зад себе си, но не се обърнах, за да видя кой ме преследва. В далечината съзрях очертанията на колата ми, която ме чакаше зад храсталака. Но преди да успея да стигна до нея, споменът се пукна като сапунен мехур.

Куинлън се прокашля.

— Сътън? Можеш ли да отговориш на въпроса ми?

Ема преглътна тежко, откъсната от хаотичните ѝ мисли.

— Ами, не. Нищо не мога да ви кажа за колата.

Детективът въздъхна шумно и прокара пръсти през тъмната си коса.

— Хубаво. Намерихме колата изоставена в пустинята на няколко километра от каньона Сабино. — Той се облегна назад, скръсти ръце на гърдите си и погледна многозначително Ема, сякаш очакваше да види някаква реакция. — Можеш ли да ни обясниш как се е озовала там?

Ема примигна и нервите ѝ се опънаха.

— Ами... била е открадната?

Куинлън се ухили.

— Разбира се, че е била. — Тъглчетата на устата му се извиха нагоре. — В такъв случай да разбирам ли, че не знаеш нищо за кръвта, която открихме по нея?

Ема се почувства като разтърсена от електрическа мълния.

— Кръв ли? Чия?

— Все още не знаем. Продължаваме да я изследваме за улики.

Ема притисна ръце към скута си, за да не види Куинлън треперенето им. Кръвта сигурно беше на Сътън. Дали някой не беше блъснал Сътън, а после да е замъкнал колата и тялото ѝ в пустинята? Но кой?

Куинлън се наведе напред, може би усетил страха на Ема.

— Знам, че криеш нещо. Нещо голямо.

Ема бавно поклати глава, притеснена, че ако се опита да отговори, гласът ѝ ще я подведе.

След това Куинлън се пресегна зад себе си и взе една найлонова чантичка от ръждясалия метален рафт. После изпразни съдържанието ѝ пред Ема. На масата се изсипаха копринен шал с щампа „икат“, термос от неръждаема стомана, копие от документа за освобождаване на кола от полицейския паркинг, подписано от Сътън и книгата „Малка къща в гората“.

— Тези предмети бяха намерени в колата — обясни той и ги побутна към нея.

Ема погали с пръсти копринения шал. Той ухаеше точно като стаята на Сътън — на свежи цветя, черна мента и онзи жив аромат, така характерен за Сътън, който не можеше напълно да определи.

— Що се отнася до колата, смятаме да я задържим — заедно с тези предмети, — докато не разберем чия е кръвта по капака. — Куинлън се наведе напред и погледна втренчено Ема. — Освен ако не решиш нещо друго и не вземеш да ни осветлиш по въпроса.

Ема погледна детектива, притискана от тежкия и застоял въздух. За миг се изкуши да му каже, че това е кръвта на Сътън. Че някой е убил близначката ѝ и сега преследва нея. Но Куинлън нямаше да ѝ повярва, както не беше повярвал и преди месец. А ако ѝ повярваше, можеше да се случи точно онова, за което я бе предупредил Итън — полицаят да предположи, че Ема е убила Сътън, защото е искала да се отърве от живота на хранениче и да заживее прекрасния живот на сестра си.

— Нищо не знам — прошепна Ема.

Куинлън поклати глава и плесна с ръка по масата.

— Само утежняваш живота на всички ни — изръмжа той. В този момент вратата се отвори и полицаят се обърна към нея. В стаята надникна друго ченге и промърмори нещо, което Ема не можа да чуе. Куинлън се изправи и тръгна към вратата. — Не мърдай оттук — предупреди я той. — Веднага се връщам.

После затръшна вратата зад гърба си. Ема изчака, докато стъпките му утихнат по коридора, и се наведе над предметите, които бяха пръснати на масата. Шалът, просмукан с аромата на Сътън. Документът за освобождаване на колата, подписан от Сътън. После погледна към корицата на „Малка къща в гората“. Малко момиче с червена рокля, притиснало кукла към гърдите си. Като малка Ема много обичаше тази книга и прекарваше часове с героите на Лора Инголс Уайлдър — въпреки всичките мизерни къщи, в които бе попадала, поне не ѝ се налагаше да живее в колиби от кал, като първите пионери. Но какво правеше тази книга в колата на Сътън? Ема се съмняваше, че на седемнайсет години сестра ѝ ще седне да чете нещо такова — всъщност че изобщо ще се интересува от подобна книга.

Трябваше да се съглася с нея. Достатъчно ми бе да погледна корицата, за да започна да се прозявам от досада.

Ема взе томчето и го разлисти. Страниците миришеха на мухъл, сякаш от доста време не са били отваряни. Когато стигна до средата, на пода падна една картичка. Тя се наведе и я обърна. От едната ѝ

страна имаше снимка на два разклонени кактуса сагуаро на фона на залязващото слънце. Върху снимката с розови заоблени букви пишеше „ДОБРЕ ДОШЛИ В ТУСОН“.

Ема я обърна отзад и прочете надписа с черно мастило:

Автобусната спирка в центъра. 21:30 часа. 31/8. Ела.

Т.

Сърцето ѝ се разтупка силно. Трийсет и първи август. Нощта, в която бе умряла Сътън. И... Т. В живота на сестра ѝ имаше само един човек с такъв инициал: Теър. Беше ли се видял със Сътън в нощта, когато бе умряла? Нали трябваше да е извън града?

Ема прокара пръсти по картичката. На нея нямаше пощенски печат, което означаваше, че няма и дата кога е била изпратена — нито пък откъде. Може би Теър я бе изпратил в плик? Може би я беше пъхнал под вратата на спалнята на Сътън или под чистачката на колата ѝ?

В коридора се разнесоха стъпки. Ема замръзна, вперила поглед в картичката, която държеше в ръка. Първоначално смяташе да я пъхне обратно в книгата — сигурно беше забранено да се пипат улики, — но в последната минута реши да я пусне в чантата си.

В стаята влезе Куинлън, следван от някой друг. В първия момент Ема си помисли, че това е друг полицаи, но после очите ѝ се разшириха. Това беше Теър. Тя ахна. Лешниковите му очи бяха сведени към земята. Високите му скули бяха изпъкнали, сякаш бе отслабнал изключително бързо. Китките му бяха заключени в белезници, които притискаха ръцете му една към друга така, сякаш се молеше. Една плетена гривна бе вдигната нагоре към лакътя му и се впиваше в кожата му.

Аз също го погледнах и веднага усетих как странна тръпка пронизва тялото ми. Тези хлътнали очи. Тъмната, рошава коса. Самодоволната усмивка, която никога не слизаше от устните му. В него имаше нещо секси и същевременно опасно. Може би наистина си падах по него.

Куинлън издаде някакво ръмжене и побутна Теър към масата.

— Сядай — заповяда му той.

Но Теър просто застана неподвижно. Въпреки, че дори не погледна към Ема, тя рязко бутна стола си назад, уплашена, че може да се хвърли към нея.

— Предполагам, че и двамата се чудите защо съм ви събрал тук — рече Куинлън с мазен глас. — Реших, че ако поговоря и с двама ви едновременно, може да разясним нещата.

Той извади друга найлонова торбичка от джоба си и я вдигна пред лицето на Теър. Вътре имаше продълговат лист хартия.

— Мисля, че това е твое, Теър — каза полицаят и разклати торбичката пред носа му. — Намерих го в колата на госпожица Мърсър. Би ли ми обяснил какво представлява?

Теър го погледна. Но не трепна — дори не примижа.

Куинлън извади хартията от торбичката.

— Не ми се прави на тъп, хлапе. Това тук е твоето име.

Той хвърли найлонката на масата и посочи с пръст хартията. Ема се наведе напред. Това беше билет за автобус с логото на „Грейхаунд“ в ъгъла. Началната спирка бе Сиатъл, Вашингтон, а крайната точка — Тусон, Аризона. Датата бе трийсет и първи август. А отдолу със ситни спретнати букви бе напечатано името на пътника: Теър Вега.

Двете с Ема ахнахме едновременно. Значи Теър наистина е бил в колата ми в нощта, когато бях умряла.

Куинлън го погледна. На челото му пулсираше синя вена.

— Върнал си се в Тусон през август? Знаеш ли какво преживяха родителите ти? Знаеш ли какво преживя цялата община? Похарчих сума ти време и пари да те търся, а се оказва, че през цялото време си бил тук, под носовете ни!

— Не е съвсем така — отвърна Теър с тих, равен, смущаващ глас.

Куинлън скръсти ръце на гърдите си.

— Защото тогава не ми кажеш точно как е било? — Когато Теър не му отговори, той въздъхна. — Можеш ли да ни кажеш нещо за кръвта по капака на колата на госпожица Мърсър? Или как билетът ти се е озовал вътре?

Теър се приближи, куцукайки до мястото, където седеше Ема. Той облегна ръцете си на масата, поглеждайки от Ема към Куинлън. После отвори уста, сякаш се канеше да произнесе дълга реч, но после раменете му се отпуснаха.

— Съжалявам — каза той. Гласът му дращеше, сякаш не бе говорил дни наред. — Но не. Няма какво да ви кажа.

Куинлън поклати глава.

— Значи дотук със сътрудничеството ти — изръмжа той, после скочи на крака, хвана Теър за мускулестата ръка и го изведе от стаята. Преди да прекоси прага, Теър се обърна и изгледа зловещо Ема. Тя отвърна на погледа му и устните ѝ леко се отвориха. Очите ѝ се спряха на окованите му ръце, а след това и на плетената гривна.

Аз също гледах гривната, изпълнена със странно усещане. Някъде бях виждала тази гривна. Изведнъж всичко си дойде на мястото. Видях гривната, после ръката на Теър, лицето му... а след това и мястото на действието. Плочките домино продължаваха да падат и в съзнанието ми проблясваха нови и нови образи. И преди да се усетя, аз се потопих в пълния спомен...

7.

НОЩЕН ТУРИЗЪМ

Озовавам се на спирката на „Грейхаунд“ точно когато сребристият автобус изпуктява на паркинга. Свалям прозореца на колата си и в моето масленозелено волво 122 от 1965-та година нахлува острата миризма на хотдог. По-рано днес успях да спася бебчето ми от полицейския паркинг. Разписката се подмята върху таблото, подписът ми се чернее в долния ѝ ъгъл, а отгоре грее един голям печат 31 АВГУСТ. Трябваша ми седмици да събера парите за освобождаването на конфискуваната ми кола — в никакъв случай нямаше как да платя с кредитната карта, защото родителите ми получаваха извлечение.

Вратата на автобуса се отваря с въздишка и аз извивам глава, за да огледам пътниците. Пълен мъж с чантичка на кръста, тийнейджърка, която поклаща глава в ритъма на музиката, която се носи от айпода ѝ, семейство, което изглежда изтощено от дългото пътуване, всеки един от тях стиснал по една възглавница под мишницата. Най-накрая по стълбите със залитане слиза едно момче с разрошена черна коса и развързани маратонки. Сърцето ми подкача. Теър изглежда различен, малко по-мърляв и по-кльощав. Дънките, които му бях подарила преди заминаването, бяха прокъсани на коляното, а лицето му изглеждаше по-сухо, а може би дори помъдряло. Наблюдавам го как оглежда паркинга и ме търси. Щом забелязва колата ми, Теър се впуска в характерния си спринт на футболна звезда.

— Ти дойде! — извиква той, щом отваря вратата на колата ми.

— Разбира се, че ще дойда.

Той се качва вътре. Протягам ръце и го прегръщам през врата. Целувам го жадно, без да ме интересува дали някой ще ни види — дори Гарет, тъй нареченото ми гадже.

— Теър — шепна аз, а наболата му брада одрасква бузата ми.

— Толкова ми липсваше — отвърща Теър и ме притиска към себе си. Ръцете му шарят по гърба ми и леко докосват колана на

жълтите ми памучни панталонки. — Благодаря, че ме посрещна.

— Нищо не може да ме задържи далеч от теб — отвърщам аз и леко се отдръпвам назад. Поглеждам пластмасовия часовник с картинка на алигаторче на китката ми. През повечето време нося картието, което нашите ми купиха за шестнайсетия рожден ден, но те не знаят, че харесвам много повече тази евтина пластмаса. Теър ми го спечели на панаира в Тусон в последния ден, преди да напусне града.

— С колко време разполагаме? — шепна аз.

Зелените очи на Теър грейват.

— До утре вечер.

— И след това ще се превърнеш в тиква? — дразня го аз. Този път остава по-дълго от обичайното, но аз съм алчна за много. — Остани още един ден. Ще си заслужава, обещавам ти. — Прематам кичур коса през рамото си. — Обзалагам се, че с мен е по-забавно от мястото, където отиваш.

Теър ме погалва с пръст по брадичката.

— Сътън...

— Хубаво. — Обръщам се рязко и стискам здраво волана. — Не ми казвай къде си бил. Не ме интересува. — Протягам ръка към радиото и пускам спортния канал. Силно.

— Недей така. — Ръката на Теър ляга върху моята. Пръстите му се плъзгат по кожата ми, докато не стигат до шията ми. Цялата пламтя от докосването му. Теър се навежда напред и усещам топлия му дъх върху рамото си. Той ухае на мента, сякаш е издъвкал цяла опаковка дъвки, докато е пътувал насам. — Не искам да се караме в единствения ден, който ще прекараме заедно.

Обръщам се към него, ядосана на буцата, която се е образувала в гърлото ми.

— Просто ми е толкова тежко без теб. Минаха месеци. Освен това ми каза, че този път се връщаш завинаги.

— Ще се върна, Сътън, трябва да ми повярваш. Но все още не. Не е дошъл моментът.

Защо? — иска ми се да попитам. Но съм му обещала да не задавам въпроси. Трябва да се радвам, че се е върнал да ме види, дори и да е само за двама и четири часа. Потайното му завръщане крие рискове. Толкова много хора го търсят. Толкова много хора ще се ядосат, ако разберат, че е бил тук и не се е обадил.

— Хайде да направим нещо специално — казва Теър, галейки крака ми. — Искаш ли аз да карам?

— Ще ти се! — дразня го аз, поглеждам в огледалото за обратно виждане и форсирам двигателя. И изведнъж започвам да се чувствам по-добре. Няма нужда да размишлявам върху това какво не знам и какво ни готви бъдещето. Двамата с Теър разполагаме с двайсет и четири блажени часа и само това има значение.

Напускам паркинга на спирката и се вливам в движението по главния път. Две хлапета с отрязани дънки, стиснали по една раница в ръце, които изглеждат горе-долу на нашата възраст, се опитват да спрат кола на стоп. Планината Каталина се извисява в далечината.

— Какво ще кажеш да си направим едно нощно катерене? — питам аз. — Сега там няма никой — цялата планина ще бъде на наше разположение.

Теър кимва и аз превключвам радиото на някаква станция с джаз. От тонколониите се разнася саксофон. Пресягам се да я сменя, но Теър ме спира.

— Остави го — казва той. — Създава ми настроение.

— Настроение за какво? — питам аз и го стрелвам с поглед. Поставям показалец върху устните си и започвам да потупвам по тях, сякаш съм се замислила дълбоко. — Обзалагам се, че мога да се сетя.

— Ще ти се, Сътън — отвръща той с тънка усмивчица.

Аз се изсмивам и се протягам към него, за да го ударя по ръката.

През останалия път до каньона Сабино двамата мълчим. Свалила съм и двата прозореца и вятърът разхлажда лицата ни. Подминаваме кафенето, наречено „Конгресен клуб“, което рекламира вечер на литературното четене, кучешкия приют „Краставото псе“ и магазина за сладолед с мигащата реклама „Направете си своя мелба“. Колата се изпълва с аромата на диви цветя.

Най-накрая се изкачваме по пътя, който води към каньона и паркираме на едно уединено място край няколко варела за отпадъци. Нощното небе е черно, луната се носи над главите ни като голямо сияещо плаващо кълбо. Когато слизаме от колата и намираме пътеката, която води нагоре, навън все още е топло и задушно. Докато вървим, ръката на Теър се отрива в рамото ми, плъзва се по гръбнака и кацва на ханша ми. Горещи вълни, породени от докосването му, плъзват по кожата ми. Прехапвам устни, за да спра порива си да се обърна и да го

целуна — колкото и да ми се иска, много по-възхитително е да се опитам да се въздържа колкото се може по-дълго.

Извървяваме мълчаливо още няколко метра по чакълестата пътека. Технически през нощта паркът е затворен и наоколо няма жива душа. Лекият вятър ме кара да потреперя. Гигантските камъни се виждат отчетливо на лунната светлина. И тогава, минутка по-късно, го чувам: пропукване на съчка, последвано от въздишка. Замръзвам на място.

— Какво беше това?

Теър се спира и се вглежда с присвити очи в тъмното.

— Сигурно е някое животно.

Аз правя още една стъпка напред и отново поглеждам предпазливо през рамото си. Няма никой. Никой не ни следва. Никой не знае, че Теър е тук... и че аз съм с него.

Не след дълго стигаме до височината. Пред нас се простира цял Тусон, море от блещукащи светлини.

— Леле — ахва Теър. — Как намери това място?

— Преди години двамата с татко обичахме да идваме тук. — Аз соча с пръст стръмния терен под краката ни. — Постилахме си одеяло ето тук и си правехме пикник. Татко обича да наблюдава птиците и запали и мен.

— Звучи ми забавно — отвърна Теър със саркастична нотка в гласа.

Аз го плясвам по ръката.

— Забавно си беше. — Внезапно ме изпълва тъга. Помня как татко ме вдигаше на един от огромните камъни и ми подаваше лилавия ми термос — единствения, който използвах в основното училище. Чуквахме си очилата и вдигахме фалшиви тостове. „За Сътън — казваше баща ми, — най-пъргавият пионер, прекосил каньона Сабино от 1962 година насам.“ Аз чуквах термоса му с моя и казвах: „За татко. Косата ти е започнала да побелява, но все още си най-бързият катерач, познат по тези места!“ После се смеехме и всеки следващ тост звучеше още по-глупаво от предишните.

Струваше ми се, че са минали векове, от времето, когато двамата с баща ми бяхме толкова близки, и знам, че вината за това е и на двамата ни. Вглеждам се в звездите, които са обсипали тъмното небе и

решавам, че трябва да опитам по-сериозно с него. Може би отношенията ни отново ще станат както преди.

Пристъпвам внимателно към ръба.

— Татко имаше само едно правило — продължавам аз. — Трябва да стоя далеч от този перваз. Носели се всякакви слухове, че хората падат от него. А после никой не можел да слезе долу, за да търси телата им — пропастта е твърде стръмна — така че на дъното има сума ти скелети.

— Не се тревожи — казва Теър и ръцете му ме обгръщат. — Няма да те пусна да паднеш.

Сърцето ми веднага се разтапя. Навеждам се напред и притискам устните си към неговите. Ръцете му ме прегръщат през кръста и притискат тялото ми към неговото. Той заравя пръсти в косата ми и отвърща на моята целувка.

— Не ме изоставяй отново — моля го аз. Не мога да се спра. — Не се връщай там, където и да се криеш.

Теър ме целува по бузата и се отдръпва леко назад, за да ме погледне.

— Сега не мога да ти обясня — казва той. — Но не мога да остана тук, поне не сега. Обещавам ти, обаче, че това няма да продължи вечно.

Той улавя брадичката ми. Искам да мога да го разбера. Искам да съм силна. Но е толкова трудно. Тогава забелязвам бялата плетена гривна на китката му.

— Това откъде се взе? — питам го аз, потривайки твърдата прежда между пръстите си.

Теър свива рамене и избягва погледа ми.

— Мария ми я направи.

— Мария? — Напрягам се. — Сладка ли е?

— Тя е приятел — отвърща Теър с груб, сериозен глас.

— Що за приятел? — продължавам да го притискам. — Къде се запознахте?

Усещам как мускулите под сивата тениска се напрягат.

— Няма значение. Всъщност как я кара Гарет? — Той произнася името му така, сякаш говори за някаква разяждаща плътта болест.

Извърщам се настрани, изпълнена с вина. Обичам Гарет — така да се каже. Той е добър приятел. Освен това се намира тук, в Тусон, а

не един Бог знае къде, като Теър. Но има нещо необяснимо, което ме привлича към Теър и ме кара да се промъквам тайно наоколо с него, както правим сега. И не мога да намеря никаква причина, която да ме спре да го правя.

Теър се притиска към мен.

— Когато се върна, нещата между нас ще се променят ли? — пита той с нисък глас. Дланите му спират върху бедрата ми и ги стисват здраво.

Телата ни са толкова близо едно до друго. Поглеждам към пълната му долна устна, мечтаейки си да имам отговор на този въпрос. Когато съм с него, единственото, което искам, е той. Но не мога да отрека, че част от удоволствието от връзката ни е това, че тя е тайна.

— Иска ми се, но не знам — шепна аз. — Не забравяй за Лоръл. А и един Бог знае как ще реагира Мадлин. Всичко е толкова... сложно, не мислиш ли?

Теър се измъква от ръцете ми и ритва една съчка.

— Ти си онази, която не спира да ме моли да се върна. — Студеният тон се е завърнал отново.

— Теър — възразявам. — Забрави ли, без караници?

Но той не ме поглежда. Промърморва нещо под носа си. Изведнъж кракът му се подхлъзва. Разнася се пропукване, когато пръстите му се срещат с един от големите камъни в просеката.

— Да не се опитваш да си счупиш костите? — проплаквам аз. Теър не ми отговаря. Пристъпвам към него и полагам успокояващо ръка върху рамото му. Или поне така си мисля. — Теър, чуй ме. Искам да си тук. Ужасно ми липсваш. Но може би точно сега не е най-подходящият момент да разкрием на всички чувствата ни.

Теър се обръща рязко към мен.

— Наистина ли, Сътън? — изплюва той името ми. — В такъв случай съжалявам, че нашата връзка не е толкова важна, колкото поддържането на имиджа ти.

Аз го хващам за ръката.

— Нямах предвид това. Просто исках да кажа...

— Достатъчно. — Теър присвива устни. — Може би сбърках, че се върнах. Чух достатъчно.

Очите му потъмняват и той издърпва ръката си от моята. Аз отстъпвам назад, сърцето ми изведнъж се изкачва в гърлото. Никога не

съм го виждала такъв. Напомня ми за баща си. Избухлив. На настроения. Опасен.

В далечината свирят щурци. От скалата се посипват дребни камъчета. Внезапно осъзнавам колко съм самотна и уязвима, застанала на ръба на планината с едно момче, което е избягало на някакво тайно място. Какво ли знам за онова, което е преживял напоследък Теър? Чувала съм всякакви слухове за него — особено онези, че се е забъркал в разни неприятности тук, че е извършил опасни неща. Ами ако някои от тях се окажеха истина?

Но тогава осъзнавам колко безпочвени са страховете ми. Разбира се, че Теър няма да ме нарани. Между нас има нещо специално — той никога няма да ми навреди. Затварям очи и разпервам пръсти, усещайки хладния планински въздух между тях. Ако успея да събера мислите си, може би ще мога и да обясня какво чувствам и защо смятам, че сега не е подходящото време двамата с Теър да обявим връзката си. Бавно издишам и отварям очи, но Теър го няма.

Оглеждам се на всички страни, но виждам само тъмнина.

— Теър? — викам го аз.

На няколко крачки от мен се чуват дращеци звуци.

— Теър? — викам отново. Никакъв отговор. — Ха, ха. Много смешно!

По дърветата се плъзва сянка и нещо побягва в далечината. Листата шумолят и шепнат. По тялото ми пробягва тръпка.

— Теър?

Изведнъж ме обзема огромно желание да се махна от планината. Завъртам се отново, готова да тръгна надолу към колата си, но изведнъж някаква ръка стисва здраво моята. Изтръпвам от ужас. Усещам нечие дихание на врата си. Но преди да успея да извикам, преди да успея да се обърна и да видя кой е, споменът се пропуква и се разпада в пълна белота.

8. И СЕГА КАКВО?

Ема седеше сама в стаята за разпити и очакваше завръщането на Куинлън. Тя си пое дълбоко дъх и се опита да запази спокойствие. Тежестта на онова, което току-що бе научила, отново я затисна. Теър е бил в колата на Сътън в нощта, когато тя е умряла. Кръвта по колата сигурно е нейната. Беше ли разбрала най-накрая как е умряла близначката ѝ?

На мен ми оставаше единствено да се чудя дали е така. Споменът се беше загнездил в съзнанието ми и грееше там като неонова табела. Опасният поглед в очите на Теър. Страхът ми, след като останах сама на пътеката. Ченгетата бяха намерили окървавената ми кола край каньона Сабино, точно до мястото, където двамата с Теър бяхме отишли за нощната си разходка. Замислих се за разгорещения ни спор. За ръката, която беше легнала на рамото ми, точно преди споменът да избледнее...

Ема едва успя да се съвземе, когато Куинлън се завърна в стаята с намръщено лице и ѝ махна да се изправи.

— Отказвам се. Щом никой от вас двамата няма намерение да ми каже истината, значи само ми губите времето. Махай се отгук.

Той отвори вратата с ритник и посочи коридора. Ема вдървено го последва до рецепцията. Яркото осветление в стаята я заслепи и главата я заболя. Искаше ѝ се да попита детектива дали може да прибере колата на Сътън — или поне дали ченгетата възнамеряват да ѝ кажат чия е кръвта, — но Куинлън я изпревари, като рязко и шумно тресна вратата зад гърба си.

През малкото прозорче Ема го видя как се отдалечава по коридора с пъхнати в джобовете ръце и белезници, подрънкващи на колана му.

Така. Значи вече можеше да си върви? Ема преглътна тежко, прекоси фойето, бутна тежката стъклена врата и излезе на паркинга. Откакто беше влязла в полицейското управление беше минал почти

час. Слънцето отиваше на заниз и навън беше позахладняло. Ема се обгърна с ръце, опитвайки се да се постопли, макар да бе сигурна, че дори и най-топлият пуловер нямаше да успее да прогони хладината, която се бе просмукала в костите ѝ след срещата с Теър.

Тя извади телефона на Сътън и започна да пише есемес на Итън.

„МОЖЕШ ЛИ ДА МЕ ВЗЕМЕШ?“, написа бързо тя, молейки се да е приключил с прегледа на майка си в болницата.

За щастие отговорът пристигна след минутки.

„КЪДЕ СИ?“, попита Итън.

„ПОЛИЦИЯТА“, отговори Ема.

Това вече привлече вниманието му — отговорът му пристигна незабавно.

„КАКВО? ИДВАМ“.

Ема седна на пейката и зачака. От паркинга с включени светлини и пуснати сирени се изнесоха две черно-бели полицейски коли. Вратата на сградата се отвори и навън излязоха двама полицаи, за да изпусшат по една цигара. Те я изгледаха подозрително, може би я разпознаха. Единият от тях каза нещо на другия и на нея ѝ се причудумата Теър.

Ема си припомни каменното изражение на лицето му. Когато Куинлън му каза да обясни за билета, той отвърна с мълчание. Дали защото се чувстваше виновен за нещо ужасно? Той ли беше убил Сътън? Дали на трийсет и първи август се беше върнал в Тусон точно заради това? Или бе дошъл, за да прекара известно време с нея... и беше изгубил контрол над себе си? Може би се бяха скарали. Може би Сътън беше казала нещо, което го бе наранило. Може би Теър бе грабнал ключовете от колата ѝ, беше я убил, а след това бе скрил колата в каньона Сабино. Но къде ли беше скрил тялото ѝ след това? Куинлън щеше да каже нещо, ако го бяха открили в колата.

С всеки нерв на безплътното си същество аз копнеех Теър да не е моят убиец. По време на краткия спомен, който ме беше връхлетял, аз усетих, че между нас бе имало нещо много, много специално. Не бях от момичетата, които биха молили някое момче да остане — или да ревнувам, когато някое друго момиче му направи някаква глупава гривна. Ако Теър беше планирал да ме убие, аз няхах никаква представа за това. Обичах го дълбоко и искрено.

В този миг ми хрумна нещо: в спомена ми, когато Теър изтича от автобуса към колата ми, походката му бе стабилна и елегантна. Нямаше никаква следа от накуцване. Каквото и да се беше случило с крака му, то бе станало след това. Може би се беше наранил, докато е бягал от ченгетата. А може да е при влаченето на тялото към някое скрито, тъмно място.

Очуканата тъмночервена хонда на Итън се появи пред полицейското управление и спря. Ема изтича към нея, отвори вратата и се плъзна върху кожената седалка. По радиото вървеше някаква песен на „Рамоунс“. В колата се усещаше лек дъх на цигари, макар че според Ема Итън не пушеше. Ема се обърна към него, поглъщайки с поглед ясните му сини очи, гладката, мургава кожа и високите скули.

— Никога не съм била толкова щастлива да те видя — изтърси тя.

Итън я хвана за ръцете.

— Какво се случи?

— Просто ме отведи оттук. — Ема си сложи предпазния колан и се облегна назад.

Докато Итън излизаше от паркинга, Ема му разказваше случилото се в полицейското управление.

— Картичката и билетът доказват, че е бил в колата на Сътън в нощта, когато е умряла — заключи тя. — Взех решение. Наистина трябва да поговоря с Теър насаме и да разбера какво точно се е случило. Само така ще успея да разнищя всичко.

Итън намали на знака стоп и зави по един страничен път. Покрай банката две момичета яздеха кончета апалуза. На американските им седла бяха монтирани светлоотражатели и Итън леко отби встрани, за да им направи път.

— Полудя ли? — попита той. — Сама ще се предадеш в ръцете на убиеца на Сътън?

Ема сви отбранително рамене.

— Това е единственият начин да получа някакви отговори. Няма да му казвам, че съм го взела на мушка. Ще се държа като Сътън и ще се преструвам, че не знам, че той стои зад всичко.

— Чуваш ли се какви ги приказваш? — Итън удари с длан по волана. — В това няма никакъв смисъл. Твърде е опасно. Не знаеш с кого си имаш работа. Теър обича да заговорничи — той е добър в тези

неща почти колкото Сътън. Би могъл да те издаде на ченгетата. Знаеш какво ще стане тогава. — Гласът му беше напрегнат. — Ти живееш живота на Сътън — всички ще си помислят, че си убила Сътън, за да приемеш нейната самоличност.

— Теър имаше възможността да го направи днес, но си замълча — напомни му Ема.

— Всъщност може да направи нещо повече от това. — Итън прокара пръсти през тъмната си, синьо-черна коса. — Ако бъде пуснат на свобода, може да те нарани.

Ема погледна през прозореца към уличните лампи, които осветяваха пътя на колата по пустото шосе. Тя не искаше дори да си помисля за тази възможност. Беше се надявала, че Теър просто ще остане завинаги зад решетките. Освен това тонът на Итън не ѝ допаднаше. Може би се опитваше да я предпази, но след като тринайсет години бе живяла без никой да се грижи за нея, сега с неохота приемаше някой да ѝ казва какво може и какво не може да прави — особено ако това бе любимият ѝ, от когото се очакваше да я подкрепя.

— Ти не познаваш Теър — настоя Итън. — Той е избухлив, също като баща си.

Ема го стрелна с поглед.

— Нима смяташ, че не мога да се справям с избухливите типове? Аз не съм Сътън, Итън. Не съм израснала в розов мехур от заблуди. Аз съм приемно дете. През целия ми живот са ми крещели. Собствената ми майка ме изостави. По-силна съм, отколкото си мислиш.

— Няма нужда да се ядосваш — възрази Итън.

— Просто не разбирам защо отказваш да ме подкрепиш. Мислех си, че искаш да намерим убиеца на Сътън също толкова силно, колкото и аз.

— Просто не искам да пострадаш — отвърна Итън с каменно лице.

— Добре, можеш да си спестиш загриженото мъмрене — рече мрачно Ема.

Итън изсумтя скептично. Известно време седяха мълчаливо, движейки се по тъмните улички покрай кирпичени къщи и пустинни поляни. Подминаха едно момче, което караше велосипед с проблясващи светлинки отзад.

— Просто не искам да поемаш такива рискове — каза най-накрая Итън. — Ще изчакаш ли с разговора поне за малко — заради мен? Може пък да се появи друг начин да разберем какво се е случило през онази нощ, така че да се сдобием със солидно доказателство, което да представим пред полицията.

Ема въздъхна. Итън беше прав, че посещението в затвора крие много рискове. И тя трябваше да признае, че мисълта да се изправи лице в лице с Теър я ужасяваше.

— Добре. Ще изчакам още няколко дни. След това, ако не постигнем никакъв прогрес, няма да имам друг избор, освен да говоря с Теър.

Ема може и да се колебаеше, но що се отнасяше до мен, аз умирах от нетърпение да разбера какво имаше да каже той.

9. ЗВЕЗДОМАНИЯ

— Сътън? — извика госпожа Мърсър, когато Ема влетя в къщата, след като Итън я остави. — Изпусна вечерята!

— Ами, да, трябваше да свърша някои неща след тениса — отвърна уклончиво Ема, докато се качваше по стълбите.

Тя чу стъпките на госпожа Мърсър в коридора.

— Оставила съм ти чинията в претоплящия шкаф.

— Добре — отвърна Ема и се шмугна в стаята на Сътън като някакъв беглец. Не че имаше представа какво е претоплящ шкаф. А и точно сега не ѝ се разговаряше с госпожа Мърсър. Достатъчно бе жената да види стреснатото, пламнало лице на Ема, за да разбере, че нещо не е наред.

Тя затвори вратата на спалнята и се огледа, опитвайки се да се овладее. „Вземи се е ръце, Ема“, каза си тя. Беше толкова напрегната, че дори не можа да измисли заглавие за случващото се. Трябваше да научи повече за Теър и връзката му със Сътън. За емоционално приятелство ли ставаше въпрос? Или бе романтична среща? Защо се бяха срещали тайно в нощта, когато Сътън бе умряла? Ако Теър е пристигнал в Тусон на трийсет и първи вечерта, значи той бе или последният човек, който я беше видял жива — или нейният убиец. Но къде се беше крил след това? И защо се беше върнал сега? И как щеше да намери отговорите на тези въпроси, без да го попита право в очите — или да му разкрие, че тя не е Сътън?

Искаше ѝ се в стаята на сестра ѝ да има повече ключове към тези въпроси, но откакто бе пристигнала, вече я беше преровила няколко пъти. Беше намерила информация за това какво представлява Играта на лъжи, включително номерата, които Сътън и останалите бяха организирали, и хората, които бяха наранили. Беше проучила страницата на Сътън във Фейсбук и пощата ѝ. Дори беше прочела дневника на Сътън — не че бе успяла да открие нещо, освен смътни

намеци и техни си шеги. Новите улики нямаше да ѝ паднат наготово в скута само защото много ѝ се иска да ги намери.

Само ако можеше да стане така. Ще ми се да можех да изпратя мислите си в главата на Ема и да ѝ кажа, че бях влюбена в Теър и че в нощта, когато бях умряла, двамата бяхме отишли заедно в планината. Най-големият недостатък на живота ми след смъртта беше тази едностранна комуникация.

Ема включи макбука на Сътън и зареди страницата на автобусите „Грейхаунд“. После провери часовете на тръгване и пристигане за Сиатъл и Тусон. Пътуването беше продължително, повече от един ден, със смяна на шофьора в Сакраменто, по средата на пътя.

Тя набра номера за обслужване на клиенти, който намери на страницата, и прекара почти десет минути в изчакване на фона на някакъв електронен вариант на песен на Бритни Спийърс. Най-накрая се разнесе приятен женски глас с южняшки акцент. Ема се прокашля, взе се в ръце и заговори.

— Надявам се, че ще успеете да ми помогнете. — Опита се да накара гласа си да звучи объркано. — Брат ми избяга и имам причини да вярвам, че е отпътувал с един от вашите автобуси, който е тръгнал от Тусон. Има ли възможност да ми кажете дали си е купил билет? Би трябвало да е някъде в началото на септември. — Ема не можеше да повярва какви ги говори. Не беше репетирала нищо предварително, но се изненада колко естествено прозвуча всичко. Това бе един стар номер, който Беки бе използвала често: да плаче, когато иска нещата да станат на нейната. Веднъж, когато бяха в една закусвалня и получиха сметка, която не можеха да платят, Беки разказа на сервитьорката някаква тъжна история как съпругът ѝ безделник е пребъркал портмонето ѝ, без да ѝ каже. Ема седеше до нея в сепарето и я гледаше зяпнала, но всеки път, когато си поемаше дъх да поправи Беки, майка ѝ я сритваше силно под масата.

Жената от другата страна на линията се прокашля.

— Ами, скъпа, не би трябвало да разкривам такава информация.

— Наистина съжалявам, че ви питам за това. — Ема шумно изхълца. — Само че съм много отчаяна. С брат ми бяхме много близки. Изчезването му ме съсипа и много се притеснявам, че може да е в опасност.

Жената се поколеба за миг и Ема разбра, че е успяла. Най-накрая тя въздъхна.

— Как се казва брат ти?

Бинго. Ема прикри задоволството в гласа си.

— Теър. Теър Вега.

Тя чу няколко почуквания по клавиатура в слушалката.

— Госпожо, виждам Теър Вега на автобуса от Сиатъл за Тусон, който е потеглил в 9 часа сутринта на тринайсети август, но само това вписване откривам в системата.

Отчаяна, Ема прехвърли слушалката на другото си ухо.

— Сигурна ли сте? Може да е тръгнал от друг град? Ами Финикс? Флагстаф?

— Всичко е възможно — отвърна жената. — Намирам името му само защото е направил резервация онлайн. Иначе би могъл да плати в брой на всяка спирка — а това няма как да го проследя.

Ема се вкопчи в думите ѝ.

— Има ли начин да се разбере откъде е направил резервацията? Може би ай пи адреса му?

Настъпи продължителна пауза.

— Не, не мога да го направя. И без това ви казах повече, отколкото имам право...

Ема реши, че едва ли ще успее да научи нещо повече, поблагодари на жената и затвори. Мамка му! Знаеше, че не може да очаква много от обаждането до „Грейхаунд“ — учудващо бе, че изобщо успя да получи някаква информация.

Тя затвори лаптопа и прокара пръсти по гладката му, лъскава повърхност. Внезапно се почувства така, сякаш стените се скупчват около нея. Остави лаптопа на Сътън на бюрото, обу обувчиците ѝ и тръгна надолу по стълбите.

Навън се бе смрачило и къщата бе хладна, тъмна и тиха. Ема не знаеше къде е отишло семейството — още беше рано за лягане. Тя мина по празния коридор, стъпките ѝ отекнаха по теракотените плочки, и влезе в кухнята. Въздухът миришеше остро на печени картофи и телешко на скара. Фурната все още беше включена и Ема откри оставената за нея чиния в малкото долно отделение. Вниманието я трогна. Никоя от приемните ѝ майки не ѝ беше оставяла храна за вечеря. Обикновено се налагаше сама да се грижи за себе си.

Но точно сега не се чувстваше гладна. Ема мина през кухнята и излезе на облицованата с червени плочки веранда на гърба на къщата. Нощта бе хладна и след горещия ден Ема се чувстваше така, сякаш се е хвърлила в басейна, след като е взела гореща вана. Тя взе един от дървените шезлонги, завлече го до най-тъмния ъгъл на градината и го разпъна. Винаги бе успявала да мисли най-добре на открито.

Нощното небе беше обсипано със звезди. Те блещукаха като някакви далечни коледни светлини, ярки и ясни. Беше минало много време от последния път, когато Ема бе седяла навън и бе гледала небето. За последно го бе направила във Вегас, в нощта, в която откри странния клип със задушаването на Сътън. Беше се взирала в космоса, в търсене на любимите си звезди, които беше кръстила „Звездата на мама“, „Звездата на татко“ и „Звездата на Ема“ скоро след като Беки я беше изоставила, с надеждата, че един ден истинското ѝ семейство ще се събере на Земята така, както и на небето. Тогава нямаше никаква представа, че след няколко мига животът ѝ ще се промени изцяло. Че ще намери член от семейството си, сестра, нещо, което бе искала повече от всичко на света. И по един заобиколен начин бе успяла да си намери и семейство. Дори си имаше приятел. Но нищо не беше така, както го бе искала.

— Какво правиш тук?

Ема подскочи и се обърна. Госпожа Мърсър затвори плъзгащата се стъклена врата зад гърба си и отиде при Ема на двора. Тя беше боса и спуснатата ѝ гарвановочерна коса падаше по раменете ѝ. На издължената си слаба шия бе вързала пурпурно кашмирено шалче.

Ема се надигна и седна.

— Просто гледам звездите.

Госпожа Мърсър се усмихна.

— Това беше любимото ти занимание като малка. Помниш ли как измисляше свои имена за звездите? Каза, че не е честно други хора да ги кръщават, само защото са се родили хиляди години преди теб.

— Кръщавала съм звездите? — попита изненадано Ема. — И какви имена им измислях?

— Нищо кой знае колко оригинално. Мисля, че имаше „Звездата на мама“, „Звездата на татко“, „Звездата на Лоръл“, „Звездата на Сътън“. И съзвездието Е за любимата ти кукла. — Госпожа Мърсър ѝ

посочи група звезди на запад. — Мисля, че точно онзи звезден грозд. Виждаш ли го? С формата на буквата Е. Обожаваше да го правиш.

Ема смаяно се втренчи в небето. И там наистина имаше шест звезди, които образуваха главна буква Е.

Полазиха я тръпки. Това бе същата група звезди, които си бе избрала и тя. Знаеше, че Сътън е имала стара кукла, която наричаше Е — може би от Ема, — но ѝ се струваше свръхестествено, че Сътън е избрала същите звезди и дори им беше дала имена. Дали това не беше някаква космическа връзка между близначките? Дали дълбоко в себе си Сътън не знаеше за съществуването на Ема?

И може би за милионен път Ема се зачуди какъв ли щеше да е животът ѝ, ако двете със Сътън не бяха разделени. Щяха ли да бъдат приятелки? Щяха ли да си помагат в изтърпяването на маниакалните настроения на Беки? Щяха ли да отидат заедно в приемно семейство, или щяха да бъдат разделени?

Аз също се замислих. Ако бях израсла заедно с Ема, с близначка, която да ми пази гърба, дали щях все още да съм жива?

Госпожа Мърсър се настани на един от другите шезлонги и скръсти ръце зад главата си.

— Може ли да те попитам нещо, без веднага да ми се нахвърлиш?

Ема се вцепени. Тя не обичаше да си врат носа в нейните работи. И без това Куинлън я беше засипал с въпроси.

— Ами да.

— Какво става между теб и сестра ти? — Госпожа Мърсър се настани по-удобно на стола. — Откакто... се случи онова в петък през нощта, отношенията ви са по-зле от обичайното.

Ема отмести поглед от небето и се загледа в ноктите си.

— Ще ми се да знаех — отвърна тя с отчаян глас.

— През последната седмица ми се стори, че се разбирате много добре — рече меко госпожа Мърсър. — Отидохте заедно на бала, разговаряхте по време на вечеря, не се карахте както обичайно за глупости. — Тя се прокашля. — Така ли ми се струва, или всичко е заради това, че Теър се появи в твоята стая?

При споменаването на това име Ема усети как настръхва.

— Може би — призна тя. — Мисля, че тя е... ядосана за нещо. Но аз не съм го карала да идва онази нощ.

Госпожа Мърсър прехапа долната си устна замислено.

— Знаеш ли, Сътън, Лоръл те обича, но ти не си от най-лесните сестри.

— Какво искаш да кажеш? — попита Ема, кръстоса крака и се премести малко по-близо до госпожа Мърсър. Силният вятър разроши косата ѝ и подразни носа ѝ.

Да, помислих си раздразнено аз. Какво искаше да кажеш, мамо?

— Ами ти си красива, умна и като че ли всичко ти се удава с лекота. Приятели, гаджета, тенис... — Госпожа Мърсър се наведе напред и прибра кичур от косата на Ема зад ухото ѝ. — Теър може да е бил най-добрият приятел на Лоръл, но всички забелязваха как те гледа той.

Ема усети как дъхът ѝ секна. Дали госпожа Мърсър знаеше нещо за връзката между Сътън и Теър?

— И... как ме гледаше той?

Госпожа Мърсър ѝ хвърли изучаващ поглед, но неутралното изражение на лицето ѝ не се промени.

— Сякаш е готов на всичко, за да бъде с теб.

Ема изчака малко, но майка ѝ не каза нищо вече. Искаше и се да беше чула нещо по-конкретно. Но нямаше как просто да попита: „Хей, между другото, случайно да съм се срещала тайно с него? Не смяташ ли, че е възможно той да си изпусне нервите и да ме убие?“

Устните на госпожа Мърсър се извиха в тъжна усмивка.

— Баща ти някога ме гледаше така.

— Ма-а-мо, това е гадно! — Ема се намръщи, защото знаеше, че такава би била реакцията на Сътън. Но тайно в себе си харесваше това, че госпожа Мърсър ѝ разказва за ухажването на господин Мърсър. Беше ѝ приятно да слуша за двама влюбени възрастни, двама родители, които са искали децата си и са направили всичко по силите си, за да им осигурят добър живот. Такива хора не съществуваха в предишния ѝ живот.

— Какво? — Госпожа Мърсър притисна длан към гърдите си. — И ние сме били някога млади, да знаеш. Преди много, много години.

Ема погледна към фините бръчици около очите на госпожа Мърсър и наскоро боядисаната ѝ коса. Беше научила, че родителите на Сътън са я осиновили, когато вече са били към четирийсетте и са били женени от двайсет години. Огромна разлика с Беки, която се хвалеше

на Ема, че е „готино младо мамче“, само със седемнайсет години по-голяма от Ема. Но в резултат на това винаги бе изглеждала по-скоро като своенравната по-голяма сестра на Ема.

— Радваш ли се, че толкова късно си имала деца? — изтърси тя, без да се замисли.

По лицето на госпожа Мърсър премина сянка. От близкото дърво се чува ударите на кълвач. На улицата избръмча кола. Тъмен облак мина пред луната и за миг нощта стана по-тъмна. Най-накрая тя си пое дълбоко дъх.

— Не знам дали „радвам“ е правилната дума. Но всеки ден ме изпълва с благодарност, че имам теб и Лоръл в живота ми. Не знам какво бих направила, ако ви се случи нещо лошо.

Ема се размърда смутено и вината я стисна за гърлото. В моменти като този я изпълваше съжаление, че трябва да пази тайна от семейството на Сътън — и то голяма тайна. Дъщеря им беше убита и всеки изминал ден представляваше още една пропусната възможност да бъде открит убиецът ѝ. Когато Ема пътуваше с автобуса за Тусон, изпълнена с копнеж да види Сътън, в гърдите ѝ грееше слабата надежда, че може би осиновителите на близначката ѝ ще приемат и нея, ще я оставят да изкара последната си година в училище при тях. По ирония на съдбата желанието ѝ се беше сбъднало. Какво ли щяха да направят, ако научат истината? Със сигурност щяха да я изгонят. Дори можеха да я предадат на полицията.

Толкова ѝ се искаше да се разкрие пред госпожа Мърсър. Да ѝ каже, че нещо лошо се е случило с едната от дъщерите ѝ. Но знаеше, че това е невъзможно. Итън беше прав. Тя не можеше да признае пред никого коя е. Все още не.

Вратата отново се отвори и на верандата се появи фигура. Проекторите на покрива осветиха русата накъдрена коса на Лоръл.

— Какво правите там, навън?

— Гледаме звездите — отвърна весело госпожа Мърсър. — Ела при нас!

Лоръл се поколеба за миг, после тръгна по тревата към тях. Госпожа Мърсър смушка Ема, сякаш искаше да ѝ каже: „Виж! Това е шансът ти да оправиш нещата!“ Когато седна до майка си, Лоръл не вдигна глава. Госпожа Мърсър се наведе към нея и започна да сплита косата ѝ.

— Значи гледате звездите? — попита Лоръл невярващо.

— А-ха — пропя госпожа Мърсър. — И тъкмо казвах на Сътън колко много ви обичам и двете. И колко много искам да се разбирате.

Дори в тъмнината Ема успя да види киселата физиономия на Лоръл.

Госпожа Мърсър се прокашля. Очевидно все още не се беше отказала от намеренията си.

— Не е ли хубаво трите да прекараме малко време заедно?

— А-ха — промърмори неубедително Лоръл, без да поглежда към Ема.

— Може би дори ще се сдобрите? — притисна ги госпожа Мърсър.

Раменете на Лоръл видимо се напрегнаха. Миг по-късно тя стана и обгърна тялото си с ръце.

— Сетих се, че имам домашно — промърмори тя и хукна обратно към къщата, сякаш се опитваше да избяга от Ема.

Вратата се затръшна зад гърба ѝ. Госпожа Мърсър изглеждаше обезсърчена, сякаш наистина се бе надявала, че усилията ѝ ще дадат резултат. Ема въздъхна и отново се загледа в съзвездието си. Тя избра двете най-ярки звезди до „Звездата на мама“, „Звездата на татко“ и „Звездата на Ема“ и ги кръсти „Звездата на Сътън“ и „Звездата на Лоръл“ с надеждата, че близостта им ще окаже влияние върху отношенията ѝ с Лоръл.

Но съдейки по отвратеното, излъчващо омраза изражение на лицето на сестра ми, аз имах усещането, че ще е необходимо нещо повече от това. И Ема би трябвало да научи истината за звездите — макар и да изглеждат твърде близко една до друга, там горе те всъщност са на милиарди светлинни години разстояние.

10.

ЩЕ ТЕ ПИПНА

Когато на следващия ден звънецът удари, Ема грабна учебника си по английски и се вля в потока ученици, които вървяха по коридора. Веднага щом зави зад ъгъла на крилото за изкуство, тя чу шепот и усети погледите върху себе си.

— Тя и Теър...

— Знаете ли, че го е изгонила?

— Изслушването му е след един месец. Мислите ли, че през цялото време до тогава ще гние в затвора?

Една изрусена на кичури баскетболистка стрелна Ема с любопитен поглед и се наведе към едно момче с расти. Двамата се изкискаха. Ема потръпна, но продължи да върви с вдигната глава. Тя имаше богат опит със странните погледи от съучениците си в различните училища, които бе посещавала. Всъщност дори си беше съставила списък от гаднички коментари за преминаващите покрай нея, които коментираха дрехите ѝ втора употреба и това, че бе хранениче. Беше си ги записала в джобно тефтерче, което непрекъснато носеше със себе си, точно както чуждестранните туристи носеха със себе си английски разговорник. Но така или иначе тя никога не намери смелост да ги използва. Сътън сигурно щеше да го направи.

Внезапно нещо в далечния край на фойето привлече вниманието ѝ. Край вратата бе поставена дълга маса и пред нея се бяха наредили доста ученици, които подписваха нещо. Когато тълпата се поразреди, Ема видя Лоръл и Мадлин, седнали на столове, облечени с черни тениски с надпис на гърдите. Ема изтръпна — не можеше да повярва на очите си. На тениските пишеше „ОСВОБОДЕТЕ ТЕЪР“.

Любопитството надделя и тя се приближи до масата.

— О, здрасти, Сътън! — пропя Мадлин със захаросан глас. — След секунда ще сме готови за обяд.

— Какво е това? — Ема посочи закрепения към клипборда лист хартия, върху който се подписваха учениците.

— Нищо. — Лоръл го дръпна от ръцете на едно момче с бейзболно яке, което тъкмо се беше подписало, и прикри хартията с ръка. — Едва ли ще представлява интерес за теб.

— Трябва да представлява — рече намръщено Мадлин. — Той се забърка в тази каша заради нея.

Мадлин бутна клипборда в ръцете на Ема. Отгоре пишеше „ПЕТИЦИЯ ЗА ОСВОБОЖДАВАНЕ НА ТЕЪР ВЕГА“. Отдолу имаше безброй подписи. На масата се мъдреше буркан с надпис „ПОМОЩ ЗА ГАРАНЦИЯТА“, пълен с банкноти от един, пет и десет долара и дори една-две двайсетачки.

— Искаш ли да се включиш, Сътън? — рече енергично Мадлин, а в гласа ѝ се усети остра нотка. — Петнайсет хиляди са доста пари и всеки долар ще ни дойде добре. Теър в никакъв случай няма да издържи цял месец в затвора. Трябва да го измъкнем оттам колкото се може по-скоро.

Ема прокара език по зъбите си. Единственото нещо, което я бе поддържало досега, бе мисълта, че Теър ще остане в затвора до изслушването. Само че нямаше как да го каже на Лоръл и Мадс. Зачуди се какво ли щеше да стане, ако на следващия ден се появи с тениска с надпис „ТЕЪР МОЖЕ БИ УБИ БЛИЗНАЧКАТА МИ“.

Тя вдигна глава и видя, че Лоръл я гледа втренчено. Тогава си спомни думите на госпожа Мърсър — че Сътън е трудна сестра. Искаше ѝ се да знае защо завръщането на Теър толкова я беше ядосало. Дали защото той бе отишъл в стаята на Сътън, а не в нейната? Дали Лоръл ревнуваше заради това и дали знаеше, че Теър е влюбен в Сътън? А може би смяташе, че Сътън ѝ го е откраднала.

А може би Лоръл ѝ се гневеше по някаква съвсем различна причина — нещо, което Ема и аз не можехме дори да си представим.

За щастие Ема бе спасена от Шарлът, която я прегърна през раменете.

— Хайде, мацки. Дори активистите трябва да ядат — избумтя гръмогласно тя, махвайки на Мадлин и Лоръл. — Запазих любимата ни маса.

Мадлин и Лоръл свиха рамене, прибраха петицията и банерите в чантите си и се изправиха. Без да каже нищо повече, Шарлът ги поведе към дървената маса в големия двор на закусвалнята. Край тях цъфтяха пустинни цветя. Около пръснатите навсякъде малки хранилки за птици

с формата на маргаритки пърхаха колибрита. На съседната маса седяха група момичета от духовия оркестър и се кискаха на някаква снимка в айпад. На друга маса няколко мускулести първокурсници се стреляха с топчета през сламки. Групичка суперкльощави мацки седяха на измазаната с хоросан ограда и похапваха с малки лъжички свежо сирене.

Наблизо се чу писклив смях. Ема се обърна и видя приближаващите се близначки Туитър. Габи беше облечена с панталон седем осми, обкантен с ширит, и лента за глава със същата шарка. Между перлените копчета на лимоненозелената ѝ риза се подаваше малко парченце прасковен корал, закачен на фина верижка. Лили пък изглеждаше така, сякаш бе опустошила гардероба на Къртни Лав. Тя носеше супер къса карирана пола, обсипана с безброй безопасни игли, черен накъсан чорапогачник и черна блузка с паднал ръкав, който разкриваше доста голяма част от бюста ѝ.

— Здравейте, дами — каза Габи, въртейки около пръста си кичур от русата си коса.

— Здравсти — отвърна ѝ безцеремонно Мадлин.

— Не се радвате особено да ни видите — намръщи се Лили.

Лоръл завъртя очи и топна парченце суши в соевия сос.

Близначките Туитър седнаха до тях и отвориха кутиите си за обяд. И двете си бяха взели органичен йогурт и банан.

— И така, мацки — каза Лили, докато белеше плода. — След като вече сме пълноправни членове на... — тя се огледа и снижи гласа си — Играта на лъжи, кой ще бъде обект на следващия ни номер? — Сините ѝ очи проблеснаха от въодушевление.

Мадлин сви рамене. Тя избърса с опакото на дланта си блещукащия прасковен руж, с който бе покрита порцелановобялата ѝ кожа.

— Не ме интересува — отвърна тя, хвърляйки безразличен поглед над главата на Ема.

Но лицето на Лоръл грейна.

— Всъщност имам идея. — Тя се огледа заговорнически и снижи глас: — Какво ще кажете за него? — Тя посочи към някого зад гърба на Ема. Всички се извърнаха. Когато Ема видя за кого става въпрос, сърцето ѝ спря. Итън гледаше на другата страна и потропваше с крак по тухлената стена, стиснал в ръката си книга.

— Итън Ландри? — рече Габи изненадано.

— Защо не? — попита Лоръл. Тя вдигна глава и срещна погледа на Ема, която усети как бузите ѝ пламват. Когато предишната седмица двете бяха отишли да си избират тоалети за бала, тя беше признала, че харесва Итън. А Лоръл ги беше видяла да се прегръщат на тенис корта. Това си беше чисто прецакване, може би отмъщение за това, че Теър се бе появил в стаята на Сътън.

Шарлът изкриви уста неодобрително.

— Итън? Това няма ли да е повторение?

— Да, нали решихме без повторения, Лор — напомни ѝ Мадлин.

Ема едва не се задави със сандвича си с пуйка, който бе извадила от чантата на Сътън. Какво означаваше това? Да не би да са правили номер на Итън? Тя се замисли за клиповете с номера от Играта на лъжи, които бе видяла на компютъра на Лоръл. В нито един от тях не бе видяла Итън. Какво се беше случило? Защо той не ѝ беше разказал за това?

— Технически е повторение, предполагам — съгласи се Лоръл и млясна замислено с устни. — Но ние така и не му върнахме за това, че ни провали номера с теб, Сътън. — Тя говореше за нощта, когато Итън се беше натъкнал на Шарлът, Мадлин и Лоръл в гората. Те бяха завързали Сътън и ѝ бяха сложили превръзка на очите, за да заснемат клип с фалшиво задушаване, същия, който се беше озовал в Интернет и беше накарал Ема да потърси близначката си. Итън бе решил, че Сътън е в опасност и се бе намесил, за да ги спре. Но той бе казал на Ема, че сестра ѝ се изсмяла и се престорила, че няма нищо. — А и ще се погрижим самия номер да е по-различен.

Мадлин лапна едно зърно грозде.

— Знаете ли, Итън е доста добра цел. Той е толкова чувствителен и емо. Сигурно ще заплаче или нещо такова.

— Голяма работа — пропя Лили. Тя започна да пише нещо в Туитър, пръстите ѝ направо летяха по клавиатурата.

— Значи планирането е в ход — обяви Мадлин. — Утре, у дома?

Ема преглътна тежко. Имаше усещането, че всичко се развива твърде бързо и излиза извън нейния контрол.

— Не трябва ли да оставим Итън на мира? — изтърси тя.

Всички се обърнаха и я зяпнаха.

— Защо, Сътън? — попита Лоръл, която очевидно се забавляваше. — Да не би някой да пази някаква тайна от нас?

Ема огледа приятелките на Сътън, засегнатата, че Лоръл я бе поставила в такова положение. Тя бе единственият човек, на когото бе доверила за Итън — не беше сигурна, че останалите момичета ще разберат. Срещите с него бяха изключително несътъновска постъпка, странен избор след популярния Гарет. А и какво щеше да им каже? Не беше съвсем сигурна какво става между нея и Итън. Не можеше да се каже, че са гаджета... все още.

Ема отвори рязко кутията си с диетична кола и пръснатата течност заля ръката ѝ.

— Не пазя никакви тайни — рече спокойно тя с най-добрия си презрителен сътъновски глас. — Особено свързани с Итън. — От думите я заболя.

— В такъв случай няма да има проблем да му скроиш номер с нас — каза Лоръл и шумно плесна с ръце. След това посочи с пръст изпълнатия му гръб. — И така, мацки, господин Емо-бой е следващият.

11.

ПАРТИ ЗА ЧЕТИРИМА

Същата вечер звуци от най-новото хип-хоп увлечение на Лоръл се прецедиха от стаята ѝ и достигнаха до ушите на Ема. Тя притисна длани към слепоочията си. Какво ли не би дала за един следобед с Алекс, най-добрата ѝ приятелка от Хендерсън, да послуша малко „Вемпайър уикенд“ или каквато и да е друга група, която да не включва „Бейби, бейби, бейби“ в текста си. Зачуди се дали близначката ѝ е споделяла ужасния музикален вкус на Лоръл.

Трябва да се отбележи, че музикалният ми вкус винаги е бил безупречен. Не мога да изброя всички невероятни концерти, на които съм била — а аз съм сигурна, че са доста, — но всеки път, когато по радиото пуснеха Адел, Мъмфърд&санс или Лике Ли, аз знаех, че са в списъка ми с най-въртени парчета. Откъси от текстовете им ме преследваха като примамливи гласове на сирени от миналото.

— Не мога да дойда, Кейлъб — чу Ема гласа на Лоръл. — Казах ти, че довечера ще излизаме семейно на вечеря.

Ема въздъхна, отиде до гардероба на Сътън и прегледа купчината тениски, сгънати и подредени по-чинно и от тези в „Гап“. Когато ставаше въпрос за дрехи, Сътън държеше всичко в идеален ред. Ема извади една тюркоазна тениска от купчината, навлече я през глава и избра чифт тъмни тесни дънки в комплект с пантофки цвят металик.

— Да, знам, че е кофти. — Гласът на Лоръл вибрираше през стената. — Хич не ми се ходи. Колкото по-малко време прекарвам с нея, толкова по-добре.

Ема се досети, че става въпрос за нея. Когато двете с Лоръл се бяха прибрали вкъщи след тренировката по тенис, госпожа Мърсър обяви, че семейството им сериозно се нуждае от повече време заедно — с други думи, Ема и Лоръл трябваше да заровят томаховката — затова всички заедно отиват на вечеря в „При Артуро“, скъп ресторант в един от курортите на Тусон. В миналия си живот Ема сигурно щеше да работи в „При Артуро“ като сервитьорка, вместо да вечеря там със

семейството си. Искаше ѝ се да може да каже на госпожа Мърсър да не си прави труда да организира сближаващи семейни вечери. След решението да скроят номер на Итън, тя също не бе сигурна, че иска да се сдобри с Лоръл.

От стаята на сестра ѝ се чу смях. Ема се погледна в огледалото и прекара четката през косата си. Дали Кейлъб знае за чувствата на Лоръл към Теър? Какво ли мисли за участието ѝ в кампанията „Освободете Теър“ и за онази глупава тениска? Дали беше подписал петицията? И всъщност какво знаеше Лоръл за Теър и Сътън? Тя отново се замисли върху мъглявия ѝ коментар: „Вкара го в неприятности! Отново.“ Какво имаше предвид? И как може Ема да научи отговора на този въпрос?

— Ще ти се обадя, след като се прибера — обеща Лоръл, прекъсвайки мислите на Ема. — Чао! — Музиката изведнъж утихна и в коридора се възцари тишина. Ема чу отварянето и затварянето на гардероба, после вратата на Лоръл изскърца. Тя видя сянката ѝ да минава покрай вратата на Сътън и след това чу гласа ѝ от кухнята.

Внезапно ѝ хрумна нещо. Скочи от леглото на Сътън и изтича до коридора. Вратата на Лоръл беше широко отворена. Ноцната лампа осветяваше килима. Ослушвайки се за стъпките на сестра си, Ема изтича на пръсти до стаята и след секунди вече беше вътре. Затвори вратата зад гърба си и чу как бравата изщраква.

Стаята на Лоръл бе зловещо огледално копие на нейната, включително бялото кресло и пурпурните възглавнички на леглото. Ема отиде до дъното, където до календара с кученца висеше колажът със снимки на отбора по тенис. Отгоре пишеше ОКТОМВРИ. Лоръл бе покрила датите с бележки за задачи за домашно, тенис срещи и купони.

Бавно и предпазливо тя дръпна лимоненозеленото кабарче, което придържаше листите от отминалите месеци, и обърна на август. Картинката за август беше снимка на три малки боксерчета. Лоръл беше написала СЕМЕЙНА ВАКАНЦИЯ с големи печатни букви върху квадратчетата от първата седмица на месеца. Погледът на Ема веднага се насочи към трийсет и първи август, деня, в който Сътън бе изчезнала. Лоръл беше нарисувала синьо сърчице в горния десен ъгъл на деня. Беше го оцветила с дебели, плътни линии, натискайки силно флумастера.

Ема се загледа в сърцето, замислена какво ли би трябвало да означава. После обърна на септември, видя датата, на която бе отбелязано партито на Ниша Банерджи по случай края на лятната ваканция, първия ден на училище, първия тенис турнир. Всичко си беше наред. Но в този момент погледът ѝ беше привлечен от нещо на гърба на августовската страница. На хартията, точно под квадратчето на трийсет и първи август, се виждаха инициалите ТВ.

Теър Вега!

Пулсът на Ема се ускори. Очевидно Лоръл беше написала първо инициалите, а след това ги беше скрила под синьото сърце. Но защо?

Ще ми се да знаех.

— Какво търсиш тук?

Ема бързо върна календара на октомври и се обърна. На вратата стоеше Лоръл и я гледаше със свити устни, поставила ръка на хълбока си. Тя бързо прекоси стаята и изблъска Ема.

Ема бързо се опита да намери извинение.

— Мачът с Хавърфорд — каза бързо тя, сочейки петъка, който идваше след две седмици. — Искан да проверя датата.

Лоръл огледа бюрото си, сякаш за да провери дали всичко е на мястото си.

— На затворена врата?

След миг колебание Ема вирна глава.

— Да не те е подгонила параноята? — сопна ѝ се тя, влизайки в кожата на Сътън. — Сигурно въздушната струя на климатика я е бутнала.

Лоръл изглеждаше така, сякаш се кани да каже още нещо, но в този миг от долния етаж се разнесе гласът на госпожа Мърсър.

— Момичета? Трябва да тръгваме!

— Идвам! — пропя Ема, сякаш нищо лошо не се е случило. Тя мина покрай Лоръл, опитвайки се да изглежда спокойна, невинна и надменна. Но не можеше да не усети погледа на момичето в гърба си.

Аз също не можех. Очевидно Лоръл не се беше хванала на лъжата на Ема.

Госпожа Мърсър стоеше до стълбището и гледаше нещо на екрана на блекбърито си. Когато момичетата тръгнаха да слизат надолу, тя им се усмихна.

— И двете изглеждате страхотно — пропя тя въодушевено. Може би твърде въодушевено. Ема знаеше, че госпожа Мърсър ще остане разочарована от вечерята.

Господин Мърсър се появи иззад ъгъла, подрънквайки с ключовете си. Той беше съблякъл болничната униформа и се беше издокарал в панталони цвят каки и фланелка в розово-оранжев цвят, но очите му изглеждаха изморени, а косата му бе разрошена.

— Готови ли сте? — попита той леко задъхано.

— Готови — отвърна госпожа Мърсър. Лоръл намръщено скръсти ръце. Ема просто сви рамене.

Четиримата тръгнаха към сува на господин Мърсър и се качиха в него. Докато Ема си закопчаваше предпазния колан, господин Мърсър улови погледа ѝ в огледалото за обратно виждане. Тя бързо наведе глава. С изключение на няколкото разминавания в коридора, Ема почти не беше разговаряла с бащата на Сътън след събота сутринта — той беше поел доста смени в болницата. А сега я гледаше така, сякаш знаеше, че крие нещо от него.

Докато господин Мърсър завиваше и излизаше на улицата, госпожа Мърсър извади златиста кутийка от чантичката си и си сложи бледомораво червило.

— Времето съвсем не е типично за началото на октомври — избъбри тя. — Не помня откога не сме имали такива дъждове.

Никой не отговори.

Госпожа Мърсър се прокашля и опита отново.

— Наела съм онази страхотна група мариачи за партито ти, скъпи — каза тя и потупа ръката на господин Мърсър. — Помниш ли колко великолепни бяха на благотворителното събиране на средства за „Музея на пустинята“?

— Чудесно — отвърна господин Мърсър с равнодушен глас. Като че ли на него също не му се ходеше на семейна вечеря.

Госпожа Мърсър млъкна с пораженческо изражение на лицето.

Аз ги гледах как стоят умълчани. Цялата тази ситуация ми се струваше позната. Зачудих се още колко пъти родителите ми се бяха опитвали да сдобрят мен и Лоръл. Някога бяхме близки — имах откъслечни спомени за нас двете как шпионираме нашите по време на семейните почивки, как играем в сутерена играта „Моделът-беглец“, която бях измислила аз и дори как уча Лоръл да държи тенис ракета и

да използва бекхенд. Но през годините се беше случило нещо — аз започнах да отблъсквам Лоръл. Донякъде причината за това можеше да е завистта — Лоръл бе истинска дъщеря на родителите ми, а аз бях осиновена. Притеснявах се, че обичат нея повече. Може би Лоръл просто реагираше на поведението ми. Всичко останало последва като лавина, докато не стигнахме до етапа, когато почти не си говорехме.

Петнайсет минути по-късно, прекарани в пълно мълчание, господин Мърсър намали, за да мине през един легнал полицаи и спря на паркинга в курорта. Малката изкуствена пещера с неонова реклама „При Артуро“ бе окичена с коледни светлилки. На входа един мъж, облечен в бизнес костюм разговаряше по своя блекбъри. До него стоеше жена, която си оправяше косата. Две сервитьорки, облечени с тъмни панталони и снежнобели ризи пушеха цигари до един вретеновиден кактус.

Ема последва семейството на Сътън по криволичещите през градината стъпала, оградени от дребни жълти и виолетови цветя. Рамките на прозорците в тухлените стени бяха изработени от дебело тъмно дърво. Над главите им се виждаха покривните греди, а от миниатюрни тонколони се лееше класическа музика. Залата беше пълна с народ и наоколо сновяха сервитьорки с подноси, отрупани с прекрасно изглеждащи агнешки пържолки и омари.

Метр д'отелът, мъж с тънък мустак и тъмносив костюм, провери резервацията им и ги поведе към масата им. Докато прекосяваха залата, Ема вървеше сковано, чувствайки се съвсем не на мястото си.

— Това е прекрасно — пропя госпожа Мърсър, щом се настаниха, и взе списъка с вина. — Нали, момичета?

Ема измърмори нещо утвърдително. Но Лоръл бе вперила поглед в нещо — някой, — който се намираше в другия край на залата.

— Мисля, че скоро ще имаш посетител, Сътън — рече тя с гаден глас.

Ема вдигна глава тъкмо навреме, за да види как между масите се приближава момче с ъгловата челюст и късо подстригана руса коса. Стомахът ѝ се сви от притеснение. Това беше Гарет, бившият на Сътън. И той въобще не изглеждаше щастлив.

— Здравей, Гарет! — поздрави госпожа Мърсър и разтревожено сви устни, поглеждайки към Ема. Тя се размърда смутено на стола си. Беше казала на таткото на Сътън, че двамата с Гарет вече не са заедно

и той със сигурност беше споделил с жена си. Но те не знаеха за поведението му по време на бала в петък. Гарет се беше държал малко... грубо.

— Здравейте, господин и госпожа Мърсър. — Младежът им кимна учтиво. После се обърна към Ема. — Може ли да поговорим? — Той посочи с очи малкия коридор в дъното част на ресторанта. Очевидно имаше предвид насаме.

— Ами, дошла съм тук със семейството ми — отвърна Ема, като леко се помести към майката на Сътън. — Тъкмо се канехме да поръчваме.

— Просто искам да те питам нещо набързо — каза Гарет. Гласът му прозвуча любезно, но погледът му бе хладен и пресметлив. Внезапно Ема осъзна за какво е всичко това: той със сигурност бе чул, че Теър е влязъл в стаята на Сътън. Гарет беше изпаднал в шок, след като Ема го заряза и сега бе убеден, че тя го е мамила. Несъмнено щеше да я обвини, че се е срещала с Теър зад гърба му — и може би Сътън наистина го беше направила.

Аз огледах ризата му „Абъркромби“ и панталоните каки, и в съзнанието ми проблеснаха спомени за времето, когато ходехме заедно в планината, карахме колела и си правехме пикници в парка. Бях сигурна, че е имало момент, в който съм умираше от удоволствие, че той е моят приятел. Но какво се беше случило, за да избера вместо него Теър? Отново се замислих върху онзи спомен, за вината, която изпитвах, че съм мамила Гарет и тръпката от целувката на Теър. Гарет беше прав за мен: наистина му бях изневерила. Имаше пълното право да е бесен.

— Съжалявам — отвърна Ема. — Но току-що седнах.

— Добре, щом така предпочиташ, ще те питам тук — рече предизвикателно Гарет и постави ръце на хълбоците си. После погледна към господин и госпожа Мърсър. — Просто исках да разбера как е минало вчерашното ти посещение в полицията, Сътън.

Ема настръхна. Как беше разбрал за това? Семейство Мърсър се вцепениха.

— Била си в полицията? — избъбри госпожа Мърсър. — Защо не ни каза?

Гарет се престори на изненадан.

— О! — рече той. — Реших, че знаете. Ще ви оставя насаме. — После се обърна и се върна на масата на родителите си в ъгъла.

Ема погледна родителите на Сътън и усети как се изчервява. Някак си се беше надявала, че те няма да разберат за малката ѝ среща с Куинлън.

— Пак ли си се забъркала в нещо? — попита госпожа Мърсър с разстроено изражение на лицето, като със сигурност си мислеше за посещението в полицейското управление предишната седмица, когато дъщеря ѝ получи мъмрене заради кражбата в магазина.

— Обзалагам се, че е отишла да види Теър — каза Лоръл с глас, натезал от омраза.

— Не съм се забъркала в нищо — отвърна Ема, постепенно повишавайки глас. — Нито съм ходила да видя Теър. Бях там само защото Куинлън ме повика. Не ви казах просто защото не беше нищо важно.

— Да бе, точно така — промърмори Лоръл под носа си. — Защото ти си толкова добра дъщеря. И им казваш всичко.

Ема я стрелна с поглед.

— Ами ти? Каза ли им за кампанията „Освободете Теър“? Как караш хората в училище да даряват пари за гаранцията му?

Господин Мърсър я погледна с ужасено изражение на лицето. Лоръл почервеня.

— Това е проект за класа ми по управление — рече бързо тя. — Учим как петициите влияят на закона и трябваше да го приложим на практика.

— Би могла да пуснеш петиция за нещо различно от освобождаването на момчето, което нахлу в дома ти и изкара акъла на сестра ти — рече твърдо господин Мърсър. После вдигна ръка. — Ще поговорим за това след малко. Защо ходи в полицията, Сътън? Заради Теър ли беше? — Той се наведе напред, вперил поглед в очите на Ема. По гърба ѝ полазиха тръпки от страх. Таткото на Сътън изглеждаше също толкова ядосан, както в нощта, когато завари Теър в спалнята на Сътън.

— Аз... — започна Ема, но не бе съвсем сигурна какво да каже.

До тях изникна една сервитьорка, но щом забеляза израженията на лицата им, вдигна разбиращо ръце и се оттегли към кухнята. Господин Мърсър опря длани върху масата и лицето му омекна.

— Е, Сътън? — рече той с по-мек глас. — Моля те, кажи ни. Няма да се ядосваме. Просто сме загрижени за теб. Теър създава само проблеми. Никое нормално момче няма да избяга от къщи, а след това да се промъкне в спалнята ти. Просто се опитваме да те защитим.

Ема сведе очи, сърцето ѝ постепенно се успокояваше. Бащата на Сътън бе използвал същия нежен, но покровителствен тон както в гаража предишната седмица, когато тя му помагаше за ремонта на мотоциклета. Той просто се опитваше да бъде добър родител. Но въпреки това тя не можеше да му каже какво се беше случило в полицейското управление.

— Просто подписах някакви документи за инцидента в магазина — отвърна тя, мислейки бързо. — Нищо друго не се случи. Кълна се. Гарет се опитва да ме вкара в беля, защото е ядосан, че вече не сме заедно. Просто прави от мухата слон.

Тя скри разтрепераните си ръце под масата, с надеждата, че ще ѝ повярват. Господин Мърсър не сваляше погледа си от нея. Госпожа Мърсър прехапа начервените си устни. Лоръл изсумтя; очевидно не бе повярвала на нито една дума. Но накрая родителите ѝ въздъхнаха и свиха рамене.

— Следващия път, когато те извикат в полицията, може би няма да е зле да ни се обадиш — рече спокойно госпожа Мърсър.

Ема извърна смутено очи и погледът ѝ попадна върху Гарет и родителите му. В този момент той вдигна глава и ѝ се усмихна подигравателно „Гадняр“, помисли си тя. Въобще не ѝ се искаше тази вечер да повдига темата на Теър. Но когато се обърна към родителите си, те вече обсъждаха дали да поръчат бутилка шираз или малбек от списъка с вина. Беше се отървала — поне засега.

Или пък не? Не можех да не забележа погледна, който Лоръл хвърли на Ема. И не можех да не си спомня онези малки инициали, които бе надраскала в календара върху деня, в който бях умряла. ТВ.

Лоръл знаеше нещо. И аз можех само да се надявам, че Ема ще открие какво е то, преди да е станало твърде късно.

12.

АЗ СЪМ ЖЕНА, ЧУЙТЕ МОЯ ВИК

На следващия ден Ема стоеше на паркинга на гимназия „Холиър“ и се печеше под безмилостното тусонско слънце. В далечината женският отбор по футбол правеше обиколки на прашното игрище. Ема нямаше представа как успяват да не припаднат — навън сигурно беше поне четирийсет градуса. Тя бе играла трийсетина минути на тренировката по тенис и се чувстваше толкова обезводнена, че сякаш имаше нужда да я сложат на системи.

Аз помнех тренировките в жегата. Но странно, докато се носех край Ема, не чувствах нито жегата, нито студ. Просто... нищо. Колкото и странно да звучи, умирах от желание поне още веднъж да се почувствам изпотена и останала без дъх. Изненадваше ме, че отчаяно ми липсваха дори такива неща от истинския живот.

Навън се чу клаксон и Шарлът паркира сребристия си мерцедес.

— Скачай вътре, кучко — извика тя през прозореца.

— Благодаря за превоза — каза Ема, хвърляйки спортния си сак и чантата на задната седалка. — Смотаната ми сестра ме заряза. — Трябваше да се срещнат в дома на Мадлин, за да обсъдят подготовката на номера, но след тениса Лоръл просто изчезна, без да изчака Ема. За щастие Шарлът не си беше тръгнала още, макар че Ема би дала всичко, за да изпусне сбирката. Последното нещо, което би желала, бе да накара Итън да се чувства неудобно. Когато днес го видя в коридора, тя се почувства ужасно, убедена, че той знае, че тя крие нещо от него. Не знаеше какво да направи: ако кажеше на Итън какво кроят и провалеше номера, приятелките на Сътън никога нямаше да й простят. Но ако не му кажеше, може би щеше да го изгуби завинаги.

Веднага щом Ема скочи вътре, Шарлът даде газ и колата излетя от паркинга на магистралата. Само за няколко минути те преминаха през пустинния участък, покрай мини мола, пълен с бутици за дрехи, магазин за сладолед с вид като излязъл от петдесетте, „Старбъкс“ и видеотека. Шарлът зави надясно към познатия квартал. Ема се

радваше, че шофира приятелката ѝ. Тя бе ходила у семейство Вега само веднъж, когато планираха номера за близначките Туитър, и всъщност не помнеше много добре къде се намира. Това бе едно от предимствата колата на Сътън да липсва — ако приятелките ѝ узнаеха, че не може да се оправя из Тусон, сигурно щяха да я вкарат в лудницата.

Докато чакаха на светофарите на Ориндж гроув, по радиото започна местната новинарска емисия.

— В цял Тусон се говори за Теър Вега, момчето, което изчезна миналото лято — обяви репортерката. Ема се стегна и едва се удържа да не ахне. — Рано в събота сутринта господин Вега проникнал в къщата на предполагаемата си приятелка и сега е задържан, като му е определена гаранция от петнайсет хиляди долара за незаконно проникване в чужда собственост, съпротива при арест и притежание на незаконно оръжие — продължи репортерката. — Но въпреки това Джефри Роджърс, неговият адвокат, е убеден, че клиентът му ще бъде освободен.

От говорителите забумтя мъжки глас.

— Клиентът ми е непълнолетен, не може да бъде съден като възрастен — обяви адвокатът на Теър. — Всичко това е резултат от враждата му с определен член на полицейското управление в Тусон.

— Вражда? — произнесе Ема на глас, преди да успее да се спре.

Шарлът я погледна.

— Да, между него и Куинлън. Нали помниш как този тип започна кампанията „Намерете Теър“? Теър беше като неговия бял кит. Направо умираше от яд, че не може да го открие. Всички твърдят, че затова наказанието му е толкова жестоко — и че Куинлън си е измислил онази част за съпротивата при ареста.

Ема повдигна веждите си. Ами ако това беше истина? Ако този адвокат успееше да измъкне Теър преди процеса? Тя не искаше да си помисля какво би могло да се случи тогава.

— Значи Лоръл ти е много ядосана, а? — попита Шарлът.

Ема кимна.

— Мисли си, че Теър е в затвора заради мен.

— Точно — отвърна уклончиво Шарлът, а лицето ѝ бе безизразно. Ема се зачуди коя ли страна подкрепя тя в дебата за Теър. Докато Мадлин и Лоръл се държаха открито обвиняващо, Шарлът

беше защитила Ема. И въпреки това днес я беше видяла да подписва петицията „Освободете Теър“. Може би просто искаше да стъпи и на двата бряга и да не размътва водата.

— Как се оправя Мадс с цялата тази история? — попита Ема с равен тон и лапна един ягодов освежител за уста. — Тя и без това не говори с мен за това. — Напоследък Шарлът и Мадлин се движеха по-често заедно; може би Мадс ѝ беше разкрила нещо за Теър, което би помогнало на Ема да разбере отношенията му със Сътън.

Шарлът не отместваше поглед от пътя.

— Със сигурност не е особено щастлива. Очевидно баща ѝ се държи още по-кофти от обичайното. Нещата вкъщи са доста напрегнати.

— Смяташ ли, че тя... крие нещо? — попита Ема, схрусквайки бонбончето между зъбите си.

— За кое?

„Добър въпрос“, помисли си Ема. Тя просто бе стреляла в тъмното, опитвайки се да научи нещо.

— За Теър, може би. За това къде е бил през всичкото това време.

Шарлът отмест поглед от пътя и я изгледа скептично.

— Мисля, че Мадс си задава същия въпрос по отношение на теб.

Ема преглътна тежко, без да е сигурна как точно да отговори на това. Знаеше ли Сътън къде е бил Теър?

Имах усещането, че не знам. Ако знаех, нямаше да задам на Теър всички онези въпроси за тайните, които криеше.

През прозореца се виждаха две момчета, които караха скейтбордове по алеята към съседната на Мадлин къща. Майка им ги наглеждаше със скръстени ръце и недоволно изражение на лицето. Най-накрая Шарлът сви рамене.

— Но не бих се изненадала, ако Мадлин крие нещо.

— Защо? — попита Ема, опитвайки се да не звучи твърде нетърпеливо.

— Защото. — Шарлът спря пред къщата, дръпна ръчната спирачка и отпусна ръката си върху конзолата между двете предни седалки. — Всички в семейство Вега имат тайни.

Преди Ема да успее да попита още нещо, Шарлът слезе от колата, оправи късата си дънкова пола и тръгна към къщата. Ема също

слезе и тръгна след нея към входната врата на семейство Вега. Когато вдигна ръка, за да натисне звънеца, Шарлът каза:

— Няма нужда — и започна да рови из черната си торба. — Имам ключ. — Тя измъкна верижка с миниатюрна фигурка на нея и стисна покращащия се бронзов ключ между палеца и показалеца си.

— Имаш ключ за къщата на семейство Вега? — попита сепнато Ема.

Шарлът я изгледа странно.

— Ами да. Имам го още от осми клас. Имам и за у вас, а ти имаш за моята къща, забраванке. — Тя се намръщи. — Нали не си ми изгубила ключа? Баща ми ще откачи. Ще се наложи да смени всички ключалки.

— Не, все още е в мен — отвърна Ема, макар да нямаше представа къде може да е ключът на Шарлът. В съзнанието ѝ се отвори врата. Тя си спомни за човека, който преди няколко седмици се беше опитал да я удуши в къщата на Шарлът. Първоначално тя смяташе, че е бил някой от приятелите на Сътън — алармата си беше включена, така че който го бе направил, е бил вътре от самото начало или е знаел кода. Възможно ли бе Теър да е откраднал ключа на Мадлин за къщата на Шарлът? Възможно ли бе по някакъв начин да е научил кода?

— Но ще ми кажеш ли пак кода за алармата? — Сърцето на Ема биеше учестено. Запита се докога ще може да задава такива въпроси, без да предизвика подозрение. — Беше нещо съвсем лесно, нали? 1-2-3-4? — Възможно бе Теър просто случайно да е улучил числата.

Шарлът изсумтя.

— На коя планета живееш? Кодът е 2-9-3-7. Вкарай си го в телефона и престани да ме питаш на всеки две седмици. Мадлин го направи и никога повече не ме попита.

— Мадлин има кода на алармата ти в телефона си? — повтори Ема. — Това не е безопасно. — Пулсът ѝ се ускори. Това беше голям удар. Теър не само би могъл да открадне ключа на Мадлин за къщата на Шарлът, а и да намери кода за алармата в телефона на сестра си. Тя си спомни силните ръце, които я бяха стиснали за шията в кухнята на Шарлът. Шепотът в ухото ѝ, който я предупреждаваше да спре да рови. Тези ръце бяха мъжки. А гласът като че ли беше същият, който се бе обадил на Ема в събота сутринта, докато тя беше в спалнята на Сътън.

Зачудих се дали това е така. Замислих се за разходката в планината, за лекотата, с която Теър изкачваше най-каменистите пътеки и се спускаше по най-стръмните склонове, а после нетърпеливо ме изчакваше да го настигна. Промъкването в къщата на Шарлът или изкатерването по наклонените покривни греди в училище, за да пусне прожектора опасно близо до главата на Ема, нямаше да представляват особено препятствие за него. Спомних си как бях съвсем сама с Теър в каньона Сабино в нощта, когато умрях. Ами ако той ме беше бутнал от скалата, където обичах да ходя с татко още от малка?

Шарлът отвори вратата на къщата на Мадлин и двете влязоха в коридора. Вътре миришеше на смесица от потпури и мексиканска кухня, а пред шкафа бяха подредени четири чифта обувки — от пантофки „Тори Бърч“ до обувки на токчета „Бутик 9“. На малка масичка до стената бяха подредени няколко фотографии. Едната бе сватбена снимка на господин и госпожа Вега, на другата беше една много по-млада Мадлин с къса балеринска поличка и палци. Ема се намръщи; усещаше, че нещо липсва. Можеше да се закълне, че последния път, когато беше тук, на масичката имаше снимка и на Теър. Семейство Вега ли я бяха махнали? Дали се опитваха да премахнат всички следи от съществуването му? Да не би да се срамуваха, че е техен син?

На стълбището се появи Лили.

— Най-накрая — пропя тя и оправи десетината кожени въженца, които обвиваха китката на лявата ѝ ръка. — Гореще сме.

Ема и Шарлът отидоха в стаята на Мадлин. Музиката беше пусната силно, а по телевизията вървеше епизод от „Проектът Рейчъл Зоуи“. Докато Ема, Шарлът и Лили се настаняваха, Мадлин, Габи и Лоръл вдигнаха глави от списанията си. На малки купчинки по пода бяха струпани стари броеве на „Воуг“ и „W“. Щорите с цвят на кафе бяха вдигнати и през прозореца се разкриваше гледка към планината Каталина. Боядисаните в бледо прасковено стени бяха покрити с плакати на балерини в различни пози. Имаше и снимка на Мадлин и Теър от някаква ски почивка.

Ема не можеше да откъсне погледа си от фотографията. Като че ли неговите хлътнали очи сезираха само и единствено в нея.

Лоръл намери някакъв брой на „Космополитън“ под леглото на Мадлин и го отвори на статия със заглавие „Как да накарате мъжа ви

да реве като тигър.“

— Кой ги пише тия неща? — намръщи се тя и завъртя очи.

— Чакай! — Шарлът се наведе към нея, за да погледне. — Умирам да разбера как мога да накарам моя мъж да реве като тигър! — Тя присви очи и нацупи устни в предвзето-сексапилна муцунка.

Лоръл разклати едно шишенце с тъмнозелен лак „Еси“ и започна да слага розови дунапренени разделители между пръстите си.

— Чудя се какво ли би накарало Итън Ландри да реве — рече злобно тя.

Стомахът на Ема се сви.

Лили се изпъна и стрелна с поглед Габи. Сестра ѝ кимна леко и очите ѝ се ококориха.

— Снощи двете с Габс поумувахме върху някои идеи за първия ни официален номер — обяви Лили. Тя погледна почтително към Ема. „Разбира се — помисли си Ема. — Тя ме мисли за Сътън. Смята да даде някои идеи за номера и чака моето одобрение.“

Беше ми интересно да гледам отстрани колко съм влиятелна. Спомних си колко много предложения бях отхвърлила, колко много събирания бях отменяла, просто защото не бях на кеф и колко много вечери бяха прекарвани точно както ги бях планирала. Все пак моите идеи бяха най-добрите. И всички го знаеха.

Ема стисна зъби, след което реши да използва властта на Сътън в своя полза. Тя издаде лаещ смях и наклони главата си настрани.

— Добър опит — рече тя с леден глас. — Но според мен Играта на лъжи все още не е започнала да приема предложения от новациите.

— Да, гледайте и се учете, мацки. — Шарлът затвори „Космо“ и леко изпъна гърба си. — Така. Някой знае ли по какво си пада Итън?

Лоръл се усмихна леко.

— Сътън знае по какво си пада, нали, сестричке?

Гърлото на Ема се стегна.

Всички момичета я гледаха.

— И защо би трябвало да знаеш по какво си пада Итън Ландри? — попита недоверчиво Мадлин.

— Не знам — сопна ѝ се Ема и хвърли неприязнен поглед към Лоръл.

— Разбира се, че знаеш — рече весело Лоръл. После грабна едно плюшено куче от леглото на Мадлин и го залюля в прегръдките си. —

Не бъди толкова скромна, сестричке. Ти знаеш всички клюки. — Тя се обърна към момичетата. — През уикенда Сътън ми каза, че Итън тайно ходи на поетически конкурси в „Конгресния клуб“ в центъра.

— Никога не съм ти го казвала! — извика Ема. Заля я топла вълна и тя се опита да си спомни кога двамата с Итън бяха обсъждали поетически конкурси. И внезапно се сети. В парка, в събота. Значи Лоръл наистина я беше шпионирала. Но какво още беше чула?

— Разбира се, че се занимава с поезия. — Шарлът завъртя очи. — Всяко добро емо-момче го прави. — Тя извади телефона си и зареди Гугъл. След миг изписка радостно. — Ето го! Итън Ландри, записан под номер четири в конкурсния списък. Можем да направим страхотен номер от това!

Мадлин се примъкна по-наблизо.

— Бихме могли да наемем хора, които да седнат в публиката и да го освиркат или да го замерят с домати.

— Или да вкараме някой фалшив редактор? — ахна Лили. — Той може да му каже, че е във възторг от творбите му и че иска да го издаде — но само ако Итън се съгласи да отиде в Ню Йорк, за да се срещне с издателя. А когато Итън отиде там, те ще му кажат, че никога не са чували за него!

Габи кимна и опули очи.

— Ще се чувства като истински загубеняк!

— Или... — каза авторитетно Лоръл и размърда веждите си — бихме могли да се вмъкнем в къщата му, да откраднем две от стихотворенията му и да ги публикуваме в интернет под фалшиво име. И когато той излезе да ги прочете на конкурса, ние ще наемем някой, който да се престори, че е истинският автор и да обвини Итън в плагиатство. А после, когато покаже, че е качил стихотворенията две седмици преди конкурса, Итън ще бъде ужасно унижен.

— Гениално! — извика Шарлът. — Ще запишем всичко и ще го качим в Ю Тيوب!

Мадлин и Лоръл си плеснаха тържествуващо ръцете.

— Направо гениално.

Габи направи драматичен жест, сякаш се канеше да произнесе монолог на Шекспир и пропя:

— Розите са червени, люлякът е син, Итън Ландри, номер ти гласим!

Лоръл се обърна и погледна към Ема.

— А ти какво мислиш, Сътън?

Цялото тяло на Ема пламна в огън, сякаш я обхвана треска. Тя се обърна с гръб към момичетата и се престори, че разглежда една от репродукциите на Дега, които висяха по стената на Мадлин, за да не видят останалите изражението на лицето ѝ. Всяка нейна фибра копнееше да провали този номер, но тя нямаше никаква представа как да попречи на изпълнението му. Сътън сигурно щеше да измисли нещо. Сътън щеше да направи някой хаплив коментар, който да постави всяка една от тях на мястото ѝ. Тя се почувства отново като старата Ема — с вързан език, примирена и нерешителна.

— Аз... ъ-ъ-ъ... трябва да отида до тоалетната — избъбри тя, скочи и изтича в коридора. Ако беше останала още малко в стаята на Мадлин, щеше да избухне в плач.

Тръгна по постлания с бежов килим коридор, подпирайки се с ръка на стената. Къде, по дяволите, се намираше тоалетната? Тя надникна през първата попаднала ѝ врата, но помещението се оказа просто дрешник. Зад втората врата имаше кабинет с компютър и грамаден принтер. Третата беше леко открехната и тя надникна вътре. Стаята беше обзаведена със светлосин килим, стените бяха боядисани в тъмносиньо, а леглото беше застлано с черни чаршафи. По стените бяха окачени футболни плакати, а на рафтче до прозореца бяха подредени лъскави трофеи.

Стаята на Теър.

Стомахът ѝ се преобърна. Разбира се. Как не се беше сетила по-рано? Ако Сътън и Теър бяха имали тайна връзка, може би тук щеше да има някакво доказателство за нея.

Тя хвърли един бърз поглед през рамото си, после отвори вратата и влезе на пръсти вътре. Върху бюрото бяха подредени учебници. Нямаше и следа от прах или безпорядък. Под тъмното дървено бюро беше бутнат въртящ се стол с кожена седалка. Никой не си беше направил труда да прехвърля месеците на календара на „Аризона Даймъндбекс“, който беше забоден на стената — под снимката на играч в спортен екип, който замахва с бейзболната бухалка и всеки момент ще удари размазана бяла топка, пишеше ЮНИ. Очевидно тази стая вече беше претърсена щателно от ченгетата — от Куинлън, —

след изчезването на Теър. Ема прокара пръсти по стереоуредбата. Взе айпода и после го върна на мястото му.

Щом зърнах айпода и стереоуредбата, в главата ми нахлуха спомени. Видях себе си в стаята на Теър да слушам песен на „Аркейд файър“ на същия този айпод. Теър лежи до мен на килима и рисува с пръст по коляното ми. Нишки от килима гъделичкат голите ми крака. Аз протягам ръка, за да си поиграя с подгъва на светлозелената му тениска, като я вдигам съвсем малко, за да докосна стегнатите му коремни мускули. Теър повдига брадичката ми с ръка и се навежда към мен, докато устните му не се озовават на един дъх разстояние от моите. Той ме целува и аз усещам цялото си тяло като наелектризирано. И тогава някаква врата се отваря със скърцане. Дватама замръзваме за части от секундата, преди да се откъснем един от друг. После се измъкваме през задното стълбище и се вмъкваме в дневната. Точно когато господин Вега прекосява фоайето и вторачва в нас ококорените си, изпълнени с подозрение очи, споменът изчезва.

Ема обиколи стаята, пхна ръце под възглавниците на леглото, надникна в чекмеджетата на бюрото и в почти празния гардероб. Всичко бе оголено и безлично като в хотелска стая. Нищо не изглеждаше странно. Нямаше изостанали гилзи от червило, които биха могли да принадлежат на Сътън. Нямаше нейни снимки на информационната му дъска. Ако Теър бе имал връзка със Сътън, той я беше пазил в тайна.

И изведнъж тя я видя. Редом с криминалните романи на рафтчето се виждаше окъсана, бледожълта книжка. На гръбчето пишеше „Малка къща в прерията“. Ема протегна ръка и я взе. Ако Сътън случайно се бе сдобила с книга от поредицата „Малка къща“, то това, че звездата на футболния отбор Теър също имаше такава, си беше направо странно.

Книгата се оказа неочаквано лека. Ема я обърна откъм гърба и осъзна, че страниците са откъснати и томчето е кухо. Тя бръкна с треперещи пръсти в отвора и напипа няколко сгънати листа. Когато ги извади, долови познатия цветен аромат. Ема се беше напръскала със същия мускусен парфюм от флакончето с позлатен надпис „Аник“ върху скрина на Сътън.

Тя разгъна листите с треперещи пръсти. Пред очите ѝ се появиха познатите закръглени букви от почерка на Сътън. „Скъпи Теър —

пишеше тя, — непрекъснато мисля за теб... С нетърпение очаквам да се видим пак... Толкова съм влюбена в теб...“

Тя разгъна следващия лист, но на него пишеше общо взето същото. Както и в следващите шест писма. Всичките бяха адресирани до Теър и подписани с едно голямо С. Сътън беше написала датите в ъглите на всяка страница; писмата започваха през март и продължаваха до юни, точно преди да изчезне Теър.

Аз също гледах писмата, опитвайки се да направя връзката, но нищо не ми просветваше. Сигурно ги бях написала. Тайните срещи с Теър сигурно ми действаха опияняващо. Все пак нали бях момиче, което обичаше да живее на ръба.

Ема пъкна писмата в предния джоб на суичъра си, после се измъкна обратно в коридора, като притвори вратата зад гърба си, оставяйки я по същия начин, както я беше намерила.

— Сътън?

Ема се обърна рязко и ахна. Зад нея стоеше господин Вега, който ѝ се стори огромен. Тъмната му коса беше зализана назад с гел, което го правеше да изглежда като картоиграч, който се е запътил към някаква тъмна, задимена стая за поредното раздаване. Тъмната кожа на челото му се набръчка, когато склучи вежди.

Той погледна към ръката на Ема, която лежеше върху бравата на вратата.

— Какво правиш? — попита той.

— Ами, просто отивах в тоалетната, сър — изписка Ема.

Господин Вега я погледна втренчено. Писмата на Сътън издуваха джоба ѝ. Тя скръсти ръце на гърдите си, опитвайки се да скрие издайническата подутина.

Най-накрая господин Вега посочи една друга врата.

— Тоалетната за гости е в другия край на коридора.

— А, да! — Ема се плесна по челото. — Малко се обърках. Седмицата беше доста тежка.

Господин Вега сви устни.

— Да. Беше мъчителна за всички ни. — Той запристъпва от крак на крак, със смутено изражение на лицето. — Всъщност, след като така и така си тук, искам да ти се извиня за поведението на сина ми. Дълбоко съжалявам за това, че е нахълтал в дома ти. Повярвай ми, ще се погрижа да си научи урока.

Ема кимна мрачно, спомняйки си синините по ръката на Мадлин. Можеше само да си представи по какъв начин господин Вега смята да втълпи това послание в главата на сина си.

— По-добре да се връщам при момичетата — промърмори тя.

Накани се да се обърне, но господин Вега я хвана за ръката. Ема си пое рязко дъх, сърцето ѝ се качи в гърлото. Но той веднага я пусна.

— Моля те, кажи на Мадлин да дойде за малко — произнесе с тих глас.

Ема тихо въздъхна.

— Да. Разбира се.

Тя тръгна към стаята на Мадлин, но той отново я спря.

— Сътън?

Тя се обърна и повдигна вежди.

— Досега никога не си ме наричала „сър“. — Устните му бяха свити в тънка линия и той открито я оглеждаше. — Не е необходимо тепърва да започваш.

— А, да. Добре. Извинявайте.

Господин Вега продължи да я оглежда внимателно още около секунда. Ема с усилие се опита да запази спокойно изражение на лицето си. Най-накрая той се обърна и бавно заслиза по стълбите. Тя се облегна на стената и затвори очи, усещайки сгънатите листи хартия в джоба си. „Размина ми се на косъм.“

И то твърде къс, помислих си аз.

13. С ЛЮБОВ, С.

Час по-късно Ема седеше вдървено на предната седалка във фолксвагена на Лоръл. Лоръл може и да я бе изоставила в училище, но нямаше как да се измъкне и да не я откара вкъщи от дома на Мадлин. През цялото време, докато пътуваха, Лоръл не обели нито дума и всеки път, когато поглеждаше към Ема, тя бърчеше нос, сякаш усещаше вонята на мръсен канал.

Когато зърна приближаващия се мини мол с група малки магазинчета, Ема се пресегна към волана и рязко насочи колата към дясното платно. Лоръл скочи върху спиращките.

— Какво правиш, по дяволите?

— Карам те да отбиеш — отвърна Ема и посочи паркинга. — Трябва да поговорим.

За голяма нейна изненада Лоръл даде мигач, сви в паркинга и угаси двигателя. Но след това излезе от колата и тръгна бързо към мини мола, без да изчака Ема. Когато тя най-после я настигна, Лоръл беше влязла в един магазин, наречен „Буут барн“. Помещението миришеше на кожа и освежител за въздух. По стените висяха каубойски шапки, а рафтовете с ботуши се простираха докъдето поглед стига. От тонколониите се носеше вресченето на някакъв кьнтри певец, който тихо припяваше за своя пикап „Форд“, а единственият клиент в магазина беше един едър тип, който дъвчеше тютюн. Продавачката, дебела жена, облечена с потник, върху който бяха избродирани галопиращи коне, ги изгледа застрашително иззад щанда. Приличаше на човек, който знае как да се оправя с пушките.

Лоръл отиде до една черна риза с избродирани сребристи кончета на раменете. Ема се изкиска.

— Не ми се струва, че е в твоя стил.

Лоръл остави ризата обратно на рафта и с престорен интерес се загледа в натруфените катарамии. Повечето от тях бяха във формата на кравешки рога.

— Честно, номерът с пренебрегването ми вече остаря — каза Ема, без да изостава от нея.

— За мен не е — отвърна Лоръл.

Ема беше благодарна, че поне каза нещо.

— Виж, не знам защо Теър е дошъл в моята стая и...

Лоръл се обърна рязко и впери поглед в нея.

— О, така ли? Наистина ли не знаеш? — каза тя и наведе очи към кръста ѝ. Ема усети как стомахът ѝ се свива и почувства как писмата, които бе открила в стаята на Теър, прогарят кожата ѝ. Като че ли Лоръл знаеше, че те са там.

— Наистина не знам — отвърна Ема. — И не знам защо се ядоса толкова, но ми се иска да ми кажеш какво да направя, за да ти се реванширам и вече да не ми се сърдиш.

Лоръл присви очи и отстъпи назад.

— Добре, сега вече наистина ме изуми. Сътън Мърсър не съжاليا. Сътън Мърсър не се реваншира на никого.

— Хората се променят.

„Или понякога умират и на тяхно място се появява по-добрата им близначка“, помислих си мрачно аз.

От тонколоните се разнесе друга кьнтри песен, този път за любовта към добрите стари Щати. Лоръл разсеяно взе чифт розови каубойски ботуши и после отново ги върна на мястото им. Изражението на лицето ѝ като че ли поомекна.

— Хубаво. Има един начин да ми се реваншираш.

— Какъв?

Лоръл се наведе напред.

— Можеш да накараш татко да свали обвиненията от Теър. Или да кажеш на Куинлън, че ти си го поканила в къщата. Така ченгетата ще бъдат принудени да го пуснат.

— Но аз не съм го канила! — възрази Ема. — И няма да лъжа полицаите зад гърба на татко.

Лоръл сърдито изпухтя.

— Като че ли това те е спирало преди.

— Добре де, опитвам се да започна на чисто. И като за начало се опитвам да не ядосвам мама и татко всеки ден.

— Да бе, да — изсумтя Лоръл.

Ема раздражено сви юмруци, забила поглед в килима с тютюнев цвят. Камбанките на входа иззвъняха и в магазина влезе нелепо изглеждащо момиче със селска пола. Тя носеше тениска с надпис „Поетически конкурс на «Конгресния клуб»“. Изражението на Лоръл се промени; очевидно тя също бе забелязала тениската.

— Виж какво — каза Ема, поглеждайки към момичето, — щом си ми ядосана, изкарай си го на мен. Не замесвай Итън в това. Не трябва да съсипваме участието му в конкурса.

За миг по лицето на Лоръл премина виновно изражение. Но след това чертите ѝ отново се втвърдиха.

— Съжалявам, сестричке. Нищо не мога да направя. Планът вече е задействан.

— Можем да го отменим — опита Ема.

Лоръл се ухили.

— Сътън Мърсър, да отменим номер? Това въобще не е в твоя стил. — Тя се облегна на един шкаф със закачалки, на които висяха някакви странни дрехи, наподобяващи магьоснически мантии от зебло. — Предлагам ти сделка. Ти измъкваш Теър от затвора, аз отменям номера.

— Не е честно — изсъска Ема.

— Е, тогава нищо не мога да направя. — Лоръл нехайно ѝ обърна гръб. — Предполагам, че не ти пука чак толкова за тайното ти гадже. Но пък това не е кой знае каква изненада. Ти се отнасяш така с всичките си тайни гаджета. — Тя стрелна Ема с многозначителен поглед, бутна вратата и излезе навън. Камбанките, закачени на бравата, прозвъннаха подигравателно.

Няколко часа по-късно Ема спря колелото си на завоя до познатата ранчерска къща, която се издигаше срещу каньона Сабино. Краката я боляха от десетте мили изкачване по хълма, а кожата ѝ лепнеше от пот, макар вече да се бе смрачило и въздухът да се бе разхладил. Тя нямаше друг избор, освен да отиде до къщата на Итън с колелото си — едва ли можеше да накара Лоръл да я закара. Ема трябваше да го види.

Къщата на Итън се намиреше до дома на Ниша Банерджи, където Ема бе прекарала първата си нощ като Сътън. Къщата на семейство Ландри се издигаше върху малко парче земя, заобиколено от бяла ограда, която плачеше за боядисване. В единия край на двора растеше

дъб, по чиито клони бяха накацали врабци, а залязващото слънце хвърляше дълги сенки по прораслата морава. На предната веранда бяха подредени глинени саксии с малки лилави цветя, а един стар люлеещ се стол с напукана жълта боя се мъдреше до струпаните сини торби, натъпкани със стари вестници. Макар къщата да бе по-красива от всички, в които Ема бе живяла досега, тя изглеждаше малка в сравнение с дома на Мърсърови. Невероятно колко бързо свиква човек с лукса.

Тя почука силно по вратата. Секунди след това на прозореца се появи лицето на Итън. Той ѝ се усмихна изненадано, докато отключваше вратата.

— Извинявай, че не ти се обадох предварително — каза Ема.

Итън сви рамене.

— Няма проблем. Нашите не са у дома. — Той отстъпи встрани и ѝ направи път. — Заповядай, влез.

Докато вървеше след него по дългия коридор, чиито стени бяха облепени с тапети на бледорозови флорални мотиви, Ема извади писмата от джоба си. По стените висяха акварели с рози и залези, каквито тя бе виждала единствено в погребалните домове. Нямаше никакви снимки на Итън. Къщата също миришеше странно — на застояло и старо. Определено не изглеждаше гостоприемна.

Итън въведе Ема в малка, тъмна стая.

— Това е спалнята ми — каза той и прокара ръка през косата си. — Очевидно — додаде той, сякаш изведнъж нещо го беше притеснило.

Ема се огледа. Откакто бяха станали приятели си бе представяла десетки пъти стаята му. В нея цари лека бъркотия, пълна е със звездни карти, части от телескопи, стари химически комплекти, оръфани тетрадки и тонове книги с поезия. Но тази стая бе безупречна. По килима личаха следите от прахосмукачката. Върху нощното шкафче лежаха чифт черни катерачески ръкавици заедно с кожата дневник, който Ема бе забелязала първия ден, когато срещна Итън. Единственият предмет върху бюрото беше един очукан лаптоп — нищо друго, дори химикалка. Леглото беше оправено толкова добре, че можеше да мине хотелска инспекция; шалтетото бе изпънато идеално, възглавниците — подредени една до друга. Ема беше работила като камериерка в един мотел и управителите винаги ѝ се караха, че не разпухва възглавниците както трябва.

Тя погледна към Итън. Искаше ѝ се да го попита дали това наистина е неговата стая. Помещението беше абсолютно безлично. Но Итън изглеждаше толкова притеснен, че не искаше да го смуцава допълнително. Вместо това Ема седна на леглото и извади снопчето листове от джоба си.

— Намерих ги днес в стаята на Теър — каза тя и разгъна писмата върху леглото. — Сътън му ги е писала. Това доказва, че са имали романтична връзка.

Итън прочете всяко едно писмо. Жегна я леко чувство за вина, сякаш бе предала сестра си, разкривайки тайните ѝ чувства.

Макар да разбирах защо Ема показва на Итън писмата, аз също се почувствах леко засегната. Това бяха мои лични мисли.

— „Никога не съм предполагала, че толкова ще се увлека по някого“ — прочете Итън на глас. После взе следващия лист. — „Искам да те целувам на футболния стадион в Университета, в храстите зад къщата на нашите, на върха на планината Лемън...“ — Той млъкна и се прокашля.

Ема почувства как бузите ѝ пламват.

— Очевидно наистина са се харесвали.

— Но тя все още е била с Гарет — посочи Итън един ред в писмото, който гласеше: „Искам да скъсам с Гарет и да бъда с теб, кълна се. Но не е сега моментът, и двамата го знаем.“ — Може би Теър се е ядосал, че след всичко това Сътън все още е с приятеля си... и я е убил.

Аз потреперих. Спомних си колко бързо се беше променил Теър в нощта на разходката ни в планината, когато се появи Гарет. Гневът му бе опустошителен — дори самият той признаваше, че това е най-лошото му качество, което най-силно му напомняше за баща му. Дали това бе достатъчно, за да го вбеси?

Ема полегна назад върху леглото и се загледа в тавана.

— Това ми се струва твърде крайно. Да убиеш някого заради това, че не иска да прекъсне връзката си?

— Хората са убивали и за далеч по-малко. — Итън погледна ръцете си. Той изглеждаше разсеян, като че ли нещо го беше разтревожило. Когато най-накрая заговори, думите му прозвучаха бавно и натъртено. — Може би Сътън го е вбесила. Тя беше майстор на манипулациите.

— Какво трябва да означава това? — попита остро Ема. Не ѝ хареса нотката в гласа му. Или по-скоро онова, което той каза за сестра ѝ.

— В един миг тя те харесва — отвърна Итън. — А в следващия се отнася с теб като с боклук. Виждам съм я да го прави с милион момчета. — Той се намръщи. — Може същото да се е случило и с Теър. Може да го е вбесила и той просто... да е превъртял.

Ема усещаше дланите си лепкави. Възможно ли бе капризите на сестра ѝ да са тласнали Теър до ръба? Ако се беше държала едновременно сърдечно и студено с него — и то докато се срещаше с Гарет, — това може да е събудило гнева му.

— Възможно е — прошепна тя.

— И какво, според теб, трябва да направим? — попита Итън.

— Можем да се обадим в полицията — предложи Ема.

— А може би не — поклати глава Итън. — Ако го направим, ти ще трябва да разкриеш, че си близначката на Сътън. Твърде е рисковано. — Той подпря глезена на левия си крак върху коляното на десния и се заигра с връзката на маратонката си. — Но вече сме близо. Имаш нужда от по-солидно доказателство. Какво ще кажеш за кръвта в колата? Определено е на Сътън, нали?

Ема се надигна от леглото и започна да крачи из стаята.

— Вероятно. Макар полицията още да не я е изследвала. Предполагам, че ще проверят и отпечатъците по волана — току-виж съвпаднал с тези на Теър. — Тя се намръщи. — Но човек не трябва ли да е вкаран в полицейската система, за да бъде открито съвпадение на ДНК?

— Теър и преди се е замесвал в неприятности — рече Итън. — А и сигурно са му взели отпечатъци, когато са го арестували.

— Освен това вече знаем, че е бил в колата — продължи Ема — Дори отпечатъците му да са на волана, какво доказва това?

— Така е — отвърна Итън с пораженчески тон. — Което означава, че трябва да задълбаем повече. Да разкрием мотивите му. Да открием нещо, с което да го заковем за стената.

— Да — промърмори Ема, но се почувства ужасно изморена. Беше толкова близо... но и толкова далеч.

Тя затвори очи, смазана от тежестта на задачата. Тийнейджърът-звезда на футболния отбор — не можеше просто ей така да стане

убиец. Нещо бе накарало Теър Вега да избухне.

Когато отново отвори очи, тя видя, че екранът на лаптопа на Итън свети. В браузъра бе отворена фейсбук страницата на Сътън.

— Регистриран си във Фейсбук? — Ема се ухили. — Не оставяш впечатление за такъв човек.

Итън скочи от леглото и затвори капака.

— Всъщност, не съм. Искам да кажа, имам страница, но не публикувам нищо на нея. Тъкмо мислех да оставя съобщение на твоята — всъщност на страницата на Сътън. Но не знам. — Той я погледна предпазливо. — Няма ли да е странно? Приятелките ти всъщност не знаят за... нашите разговори.

Ема се изпълни със задоволство, че двамата дори обсъждат потенциалната им връзка. Но след това стомахът ѝ се сви. Тя си спомни как по-рано през деня момичетата се бяха кискали над замисления номер. Зачуди се дали да не каже на Итън за плана им да съсипят четенето му на поетичната вечер, но при тази мисъл ѝ се зави свят. Чисто и просто трябваше да провали плана.

— Всъщност Лоръл знае за нас — каза вместо това тя и веднага се изчерви. Дали беше правилно да се изрази така? За нас? Те все още не бяха двойка.

— Това притеснява ли те? — попита Итън и в ъгълчетата на устните му потрепна лека усмивка.

— А теб притеснява ли те? — контрира Ема.

Итън пристъпи напред и седна до нея.

— На мен не ми пука кой знае. Мисля, че си невероятна. Не съм срещал друга като теб.

Сърцето ѝ замря. Досега никой не ѝ беше казвал нещо такова.

Итън се наведе напред и плъзна ръка по вратлето ѝ. Целуна я нежно с топлите си, меки устни и Ема веднага забрави всичко, което ѝ се беше случило след пристигането в Тусон. Забрави за това колко развълнувана беше, когато слезе от автобуса, за да срещне сестра си. Забрави колко бързо се изпариха надеждите за повторното им събиране. Забрави за заплашителната бележка, която я предупреждаваше да продължи да се прави на Сътън, защото иначе... Забрави за разследването на Теър или който там беше убил Сътън. В този момент тя беше просто Ема Пакстън, момичето със съвсем нов приятел.

А аз бях просто нейната сестра, която се радваше, че Ема най-после е намерила някой, когото наистина да обича.

14.

АКО КЛЮЧЪТ ПАСНЕ

През нощта светлосините чаршафи на Сътън се увиваха около тялото на Ема, която се въртеше неспокойно в леглото. Поовехтелите плюшени играчки бяха подредени в долната му част и се взираха в нея с блестящите си на лунната светлина очи. Присъствието им бе толкова нетипично за Сътън, едно от малкото неща със сантиментална стойност, които беше запазила от миналото си. Те напомняха на Ема за собствените ѝ играчки — плетена на ръка играчка-чудовище, която ѝ бе подарила учителката ѝ по пиано заради това, че бе овладяла една трудна музикална композиция, и Соктопод, който ѝ беше купен от Беки. Играчките на Сътън я накараха да се замисли за всичкото време, през което бяха живели разделени, за спомените, които биха могли да имат от игрите в общата им спалня, измисляйки си думи, които само те двете щяха да разбират. Часове, които никога нямаше да имат.

От дъбовото дърво пред спалнята на Сътън се обади бухал. Ема се загледа в клоните му и установи, че това е същото дърво, което бе използвала в нощта, когато се измъкна навън при Итън и по което се бе изкатерила Теър, за да проникне в стаята на Сътън. Внезапно тя се сепна. Прозорецът беше широко отворен. В ъгъла на стаята стоеше прегърбена фигура, която дишаше накъсано.

— Наистина ли смяташе, че ще се отървеш толкова лесно от мен? — разнесе се гласът му.

Макар да седеше в сянка, Ема веднага го разпозна.

— Теър? — едва успя да произнесе.

Тя се опита да се хване за горната табла на леглото, но беше твърде късно. Теър се хвърли напред и вкопчи ръце в гърлото ѝ. Устните му се озоваха на сантиметри от нейните.

— Ти ме предаде, Ема — прошепна той и хватката му се затегна. Долната му устна леко докосна нейните. — И сега е време наистина да се съберете със Сътън.

Ема заби ноктите си в кожата на Теър. Въздухът не ѝ достигаше и тя усещаше как животът ѝ бавно я напуска.

— Моля те, не!

— Сбогом, Ема — ухили се злобно Теър. Ръцете му стискаха ли, стискаха... като че ли на фона на песента на Кели Кларксън „Mr. Know It“

Ема скочи в леглото. Същата песен звучеше в ушите ѝ. Тя се огледа. Намираще се в стаята на Сътън и чаршафите бяха залепнали за мократа ѝ кожа. През прозореца нахлуваше слънчева светлина — и той наистина беше отворен. Но в ъгъла нямаше никого. Тя докосна врата си и не почувства нищо, което да доказва, че е биладушена. Кожата ѝ беше гладка. Нищо не я болеше.

Сън. Било е просто сън. Но ѝ се струваше толкова истинско.

На мен също ми се беше сторило истинско. Погледнах втречено към ъгъла, изненадана, че Теър не беше там. Все още бях разтърсена от това, че следвах Ема навсякъде, дори в сънищата ѝ.

Пръстите на Ема трепереха, докато изпълваше набралото се светлосиньо горнище на пижамата и оглеждаше спалнята. Върху екрана на компютъра грееха познатите снимки на Сътън и приятелките ѝ — точно тази беше направена след победата на отбора по тенис. Момичетата се бяха прегърнали през раменете и показваха с пръсти знака за победа „V“ пред фотоапарата. На бюрото на Сътън лежеше отворен учебник по немски заедно с малка книжка с поезия, която Итън ѝ беше дал седмица по-рано. Никъде не се виждаха плюшени животинки — истинската Сътън беше твърде пораснала за играчки.

Но въпреки това прозорецът беше отворен. Ема можеше да се закълне, че предишната вече го беше затворила и заключила. Тя отметна завивките, отиде до него и надникна навън. Пред очите ѝ се простираше безупречно поддържаната моравана на семейство Мърсър — и всички бели шезлонги или растения в саксия бяха по местата си. Над планината Каталина се бе издигнала огнената топка на тусонското слънце и звукът на пеещи птички изпълваше стаята.

Бз-з-з.

Ема подскочи и се обърна. Звукът се чуваше изпод леглото на Сътън. Тя почти веднага се сети, че това е блекбърито от предишния ѝ живот. Хвърли се към него и погледна екрана. Звънеше Алекс, най-

добрата ѝ приятелка от Хендерсън. Тя се прокашля и натисна бутона за отговор.

— Здравсти.

— Здравсти. Всичко наред ли е? Звучиш странно.

Ема потръпна. Но Алекс нямаше как да знае какво беше сънувала току-що. Приятелката ѝ дори не знаеше, че Ема е в опасност — тя смяташе, че Сътън е още жива и Ема изживява мечтата на всяко хранениче с нейната отдавна изгубена сестра.

— Всичко е наред, разбира се — отвърна тя с дрезгав глас. — Просто още спях.

— Ами ставай вече, поспаланке — изкиска се Алекс. — Не съм те чувала от сто години. Искях да разбера как си.

— Всичко е наред — повтори Ема, опитвайки се да звучи приповдигнато. — Страхотно, всъщност. Семейството на Сътън е невероятно.

— Не мога да повярвам как изведнъж получи този страхотен живот. Трябва да се появиш в шоуто на Опра или нещо подобно. Искаш ли да им пиша за историята ти?

— Не! — отвърна Ема, може би твърде рязко. Тя отиде до дрешника на Сътън — отчасти, за да си избере дрехи за деня, но и защото там беше по-уединено — вероятността Лоръл да я чуе беше по-малка.

— Добре де, добре! Как върви училището? Харесват ли ти приятелите на Сътън? — попита Алекс.

Ема се спря пред една синя копринена блузка.

— Честно казано, точно сега отношенията ми с тях са малко напрегнати.

— Защо? Не могат да се справят с двете ви едновременно? — Гласът на Алекс прозвуча приглушено и Ема веднага си я представи как се облича за училище, реше косата си и похапва канелени кифлички. Алекс беше кралицата на многозадачието и беше голяма сладокусница.

— Просто групичката им е доста близка — каза Ема. — Преживели са толкова много неща, които дори не мога да проумея все още.

Алекс сдъвка залъка си и преглътна.

— Това е вече в историята. Планирай нещо забавно и си създай собствени преживявания с тях, може би дори без Сътън.

— Да, може би — каза Ема, осъзнавайки, че досега почти не е излизала поединично с някоя от приятелките на Сътън.

Дрейк изляз от първия етаж и Ема чу как госпожа Мърсър му изшътка.

— Виж, трябва да вървя — обещах на Сътън, че ще ѝ помогна с домашното, преди да започнат часовете.

Тя обеща да поддържа връзка и прекъсна разговора. После излезе от гардеробната на Сътън и се просна на леглото с пулсираща глава. Чувстваше се ужасно, че трябваше да лъже Алекс. Замисли се за следобедите, които беше прекарала в стаята ѝ, когато двете търсеха нова музика в интернет или правеха предсказания за бъдещето. Двете споделяха един дневник с бледоморава корица, като се редуваха да пишат в него на всеки няколко дни. Бяха го скрили под изрязан в килима капак под леглото на Алекс, така че никой да не може да го намери. Имаха тайни, които пазеха от света, но не и една от друга — досега.

Ема седна върху леглото. Ако Теър беше запазил писмата на Сътън, може би тя също пазеше нейните. Но къде ги беше скрила?

Ема стана от леглото и бръкна под матрака. До стената бяха бутнати две кутии от обувки, но тя ги беше прегледала още преди няколко седмици. Въпреки това ги извади и изсипа съдържанието им на леглото, в случай, че бе пропуснала нещо. По чаршафите се разпиляха стари контролни и оценени доклади, заедно с неоново зелена лента за глава и парче от билет за концерт на Лейди Гага. В Ема се вираше кукла Барби с безучастни сини очи, а оплетената ѝ руса коса се спускаше върху натруфена копринена рокличка. Това не беше Е, куклата, която Сътън може би бе нарекла на Ема — тя се намираще в раклата в спалнята на Мърсърви. Но Ема беше виждала всичко това преди.

Тя отиде до дрешника на Сътън и започна да отваря едно по едно всички чекмеджета, изваждайки съдържанието им на пода. Сигурно пропускаше нещо. Прехвърли тениските и късите панталонки, и зарови ръце в чорапите за тенис. Прегледа всяка страница от опърпаните тетрадки, пълни със записки по история и уравнения по алгебра, провери всички гилзи от червила, половин дузина висящи

обеци и малко бурканче с овлажнител, който обещавахе да съживи кожата ѝ.

След като прегледа чекмеджетата на бюрото, тя се облегна на стената и започна да разглежда старите снимки, за да се убеди, че не е пропуснала нещо при предишните шест проверки. Но какво ли трябваше да е то? Някоя фигура, която наднича отзад на някой тенис мач? Някой на рождения ѝ ден, който държи табела с надпис „АЗ УБИХ СЕСТРА ТИ“? Някой, който крие нож зад гърба си на бала?

Внезапно Ема изправи рамене и в главата ѝ нещо прищрака. Барбито-Кралица на бала. Тя въобще не си пасваше с нито един от предметите, които Сътън бе напъхала под матрака или в чекмеджетата. Ема взе куклата от мястото, където я беше оставила и я обърна с краката нагоре. Платът на роклята ѝ се разтвори и разкри малка торбичка, защита в най-долния пласт на балната рокля. Бинго.

Браво! Дори аз нямаше да се сетя да проверя куклата — а нали всъщност би трябвало сама да съм зашила торбичката там.

Ема бръкна с пръст вътре и напипа студен метал. Това беше малък, потъмнял сребърен ключ. Тя го извади на светло. Приличаше на ключ за дневник или кутия за бижута.

Някой почука и вратата на Сътън се отвори. На прага застана Лоръл, обвита в облак от парфюм, сложила ръце на хълбоците си. Лицето ѝ беше кисело.

— Мама те вика долу за закуска. — Тя погледна към разпилените из стаята предмети. — Какво, за Бога, си правила тук?

Ема огледа бъркотията около себе си.

— Ами, нищо. Просто търсех една обица. — Тя взе една сребърна звезда на винтче, която току-що беше открила под леглото. — Намерих я.

— Какво е това? — Лоръл посочи укорително ключа в ръката на Ема.

Ема също го погледна и се изруга на ум. Защо не се беше сетила да го скрие, преди Лоръл да го види.

— О, нищо особено. Стари боклуци — смотолеви тя и пусна ключето върху нощното шкафче на Сътън, сякаш въобще не я интересуваше. Едва когато Лоръл се обърна и излезе, тя бързо го грабна и го пхна в дънките на Сътън. Ако ключът бе толкова важен, че сестра ѝ да го скрие толкова добре, той може би щеше да я отведе

до някоя голяма тайна. И Ема нямаше намерение да се откаже, докато не разбере каква е тя.

Кое то несъмнено означаваше, че аз също нямаше да се откажа.

15. ПРОЕКТ БЕГЪЛЦИ

В четвъртък следобед Ема караше моден дизайн, последния си час за деня. Покрай стените бяха подредени безглави манекени, увити в муселин. Импровизиран подиум минаваше през средата на стаята. Учениците седяха на работни маси и край тях бяха пръснати платове, ножици, копчета, ципове и конци. Неповторимият учител по дизайн в „Холиър“, господин Салинас, крачеше из стаята, обут в тесни панталони и вързал синьо шалче на врата си. Изглеждаше като помалкия брат на Тим Гън^[1].

— Днешната презентация ще противопостави формата на функционалността — обяви той с писклив глас. После потупа с дългия си, кльоцав пръст по лъскавата корица на френския „Воуг“, който неведнъж бе наричал своя Библия. — Това е въпросът на върха на езика на всеки моден редактор — продължи да размишлява той. — Как се пренася модата от подиума в реалния живот.

Ема погледна към манекена си. Само по себе си, творението ѝ трудно можеше да бъде пренесено в реалния живот. Кръстът му бе обвит с кариран плат, набран странно от опита на Ема да направи трапецовидна пола. Черната шифонена блуза висеше разкривено, с неравни къдрички вместо яка. Най-зле беше брошката с форма на цвете, която Ема се беше опитала да измайстори от останалия кариран плат. Като се добавеха и червените следи от флумастер по горките ръце на манекена, той заприличваше на пияна ученичка, болна от шарка. Макар Ема да обичаше модата — тя обикаляше всички магазини втора ръка и се беше сдобила с доста тоалети, които изглеждаха скъпи — шиенето не беше от любимите ѝ занимания. Подозираше, че Сътън е избрала този предмет по същата причина, поради която самата Ема бе избрала доста предмети в своята програма — защото по тях сравнително лесно се изкарваха шестци и не се изискваше много учене.

— Какво трябва да каже скритият във всеки един от вас творец?
— продължаваше да дрънка господин Салинас. — Този въпрос трябва да си зададе всеки един от нас.

Ема наведе глава с надеждата, че господин Салинас няма да посочи нея — тя въобще не се опитваше да каже нещо. Имаше си други проблеми на главата, които заслужаваха повече мислене от противопоставянето на форма срещу функционалност, като например дали Теър беше убил сестра ѝ, преди да излезе от затвора и отново да се върне при нея.

— Мадлин? — рече господин Салинас, наблягайки драматично върху първата сричка от името ѝ. — Кажи ни какво си създала тук с тази авангардна балерина.

Мадлин се изправи и приглади черната си кожена пола. Тя беше най-добрата в класа и го знаеше.

— Ами, Едгар — започна тя. Освен това беше единствената ученичка, която се обръщаше към господин Салинас на малко име. — Визията, която съм създала, се нарича Мрачен танц. Нещо като „балетът среща улицата“. Това е танцорката след репетиция. Къде ходи? С какво се занимава? — Тя махна с ръка към манекена, който бе облечен с блейзър над черна рокля и чорапогащи. — Това е мрачната, ексцентрична част от нас, която се крие под фасадата на съвършенството.

Господин Салинас плесна с ръце.

— Гениално! Божествено! Вижте всички, точно такава работа очаквам от вас!

Мадлин седна на мястото си, доволна от себе си. Ема я потупа по коляното:

— Роклята ти изглежда страхотно. Аз съм супер впечатлена.

Мадлин кимна учтиво, но от начина, по който омекнаха чертите ѝ, Ема можеше да каже, че е поласкана. Мнението на Ема — или по-скоро на Сътън — явно означаваше много за нея.

Господин Салинас посочи още няколко ученици — отговорите им очевидно го отегчиха, — а Ема отново се замисли за проблемите си. Тя беше научила буквално наизуст писмата на сестра си до Теър и в главата ѝ изникнаха фрази като „Някой ден ще бъдем заедно, когато настъпи подходящият момент“ и „Ще решим всичките си проблеми.“ Макар Сътън да бе изписала почти трийсет страници до Теър, в тях

нямаше нищо конкретно. Защо не можеха да бъдат заедно? Защо времето не беше подходящо? Какви бяха проблемите, които трябваше да разрешат?

Положих всички усилия да се сетя какво съм имала предвид. Но нищо не ми хрумна.

След това Ема се замисли за ключа, който лежеше на сигурно място в джоба ѝ. Днес бе опитала всички възможни места — кутията за бижута в шкафа на Сътън, кутията с инструменти в гаража на Мърсърви и малката врата към стаята на втория етаж на къщата, където никога не бе влизала. Тя дори изтича на обяд до близката пощенска станция, в случай, че ключът е от някоя пощенска кутия, но служителят каза, че е твърде малък. Може би той също нямаше да ѝ помогне.

Ема едва устоя на желанието да отпусна глава на масата и да заспи. Всичко това беше изтощително.

Вярно, че когато пораснеше, искаше да стане разследващ журналист, да разкрива корпоративни скандали и ужасяващи престъпления, но всичко изглеждаше различно, когато на карта бе заложен и животът ѝ.

— Земята вика Сътън? — Няколко лакирани пръсти щракнаха пред лицето на Ема. Зелените очи на Шарлът се взираха в нейните. — Добре ли си? — попита приятелката ѝ със загрижено лице. — За секунда като че ли изпадна в летаргия.

— Добре съм — промърмори Ема. — Просто съм... отегчена.

Шарлът повдигна вежди.

— Ако си спомняш, ти беше тази, която ни убеди да се запишем в класа по моден дизайн. — Тя скръсти ръце на гърдите си. — Може би го повтарям твърде често, но ти наистина ми изглеждаш много странна напоследък. Нали знаеш, че винаги можеш да поговориш с мен?

Ема замислено прокара пръсти по плата на роклята си. Само ако можеше да каже на Шарлът за Теър. Но това щеше да е грешка — ако издадеше, че Сътън и Теър са имали връзка, Шарлът веднага щеше да я обвини, че е изневерила на Гарет. А той винаги бе чувствителна тема — беше скъсал с Шарлът, за да тръгне със Сътън и Ема подозираше, че момичето така и не бе успяло да го забрави.

А аз бях почти сигурна в това.

Тогава на Ема ѝ хрумна нещо. Тя бръкна в джоба си и извади малкия ключ.

— Намерих това тази сутрин в стаята ми и Бога ми, не мога да се сетя какво отключва. Случайно да знаеш?

Шарлът взе ключа от дланта на Ема и го огледа. Той проблесна под ярката светлина на лампите в стаята. Ема забеляза как Мадлин я стрелва с крайчеца на окоото си, но после бързо се обръща напред.

— Изглежда като ключе от катинар — каза Шарлът.

— На шкафче? — предположи нетърпеливо Ема. Може би Шарлът бе виждала Сътън да отваря някое тайно шкафче, за което Ема не знаеше.

— Може би на някой скрин. — Шарлът ѝ върна ключето. — Какво общо има ключето със странното ти поведение напоследък? Дали не отключва здравия ти разум?

— Нищо ми няма на поведението — отвърна отбранително Ема и пусна ключето в джоба си. — Само си представяш разни неща.

— Сигурна ли си? — попита отново Шарлът.

Ема сви устни.

— Напълно.

Шарлът я стрелна с поглед, след което взе молива за рисуване.

— Добре. — Тя започна ядосано да драска разни заврънкулки и звезди по скицника си. — Щом си решила да бъдеш потайна, хубаво. Не ми пука.

Звънецът удари и Шарлът скочи от мястото си.

— Шар! — извика след нея Ема, усецайки, че Шарлът е поядосана, отколкото показва. Но приятелката ѝ не се обърна. Тя настигна Мадлин и двете излязоха в коридора. Ема се върна на масата си, чувстваше се изцедена. Когато тръгна към коридора, усети погледите на учениците, имената на които дори не знаеше.

— Чу ли, че един спортен агент от „Станфърд“ е идвал да пита за Теър? — рече едно момиче с дънково яке на тъмнокосата си приятелка, която бе облечена с раирана риза в стил осемдесетте.

— Е, как — промърмори приятелката ѝ. — Но тъй като Теър е в затвора, няма никакъв шанс да го приемат в такъв университет.

— О, я стига. — Момичето с дънковото яке махна с ръка. — Адвокатът му ще го измъкне. Още следващата седмица ще е на свобода.

„Боже, не!“, помисли си Ема.

— Дори и да е така, какво ще прави с това накуцване? — попита Райето. — Чух, че бил доста зле. Според теб какво му се е случило?

За тях отговорът беше очевиден. Двете момичета се обърнаха и изгледаха Ема, която минаваше покрай тях.

Като че ли всички я обсъждаха, дори учителите. Фрау Фенстърмахер, учителката ѝ по немски, сбута мадам Ив, една от преподавателките по френски. Две от служителките в кафенето прекъснаха разговора си и я зяпнаха. Първокурсници и по-големи, всички я гледаха така, сякаш знаеха всичките ѝ тайни. Искаше ѝ се да изкрещи: „Оставете ме на мира!“ Каква ирония: докато ходеше на училище като хранениче, тя беше никой, просто призрак в коридора. Копнееше да е момиче, което всички познаваха. Но славата си имаше цена.

Сякаш не го знаех.

Ема зави зад ъгъла и се озова в коридора с прозорци, които гледаха към двора. Тя погледна към кактусите и засадената в саксии папрат, и зърна тъмната коса на Итън. Докато си проправяше път между тълпата, сърцето ѝ биеше в гърдите.

— Здравсти — каза тя и го хвана за лакътя.

Лицето му грейна в усмивка.

— Ти си здрасти. — След това забеляза мрачното ѝ изражение. — Добре ли си? Какво се е случило?

Тя сви рамене.

— Днес е един от онези дни, когато е малко трудно да бъда Сътън Мърсър. Бих дала всичко, за да се махна оттук. Известно време да се отърва от нея.

Итън сбърчи вежди и внезапно вдигна показалец, сякаш искаше да каже „Аха!“.

— Имам идея. Знам точното местенце, където да те заведа.

Три часа по-късно Итън слезе от Магистрала 10 при табелата с надпис ФИНИКС. Ема се намръщи.

— Можеш ли да ми кажеш поне нещо за мястото, където отиваме?

— Не — отвърна Итън и устните му се разтегнаха в усмивка. — Само това, че там никой не е чувал за Сътън Мърсър, Ема Пакстън или Теър Вега.

Искаше ми се да се изсмея. Когато бях жива, имах чувството, че всички са чували за мен — навсякъде. И беше много мило от страна на Итън, че закара близначката ми чак във Финикс, за да я отведе подалеч от лудостта.

Щом слязоха от магистралата, Итън зави по една занемарена улица. По нея бяха наредени контейнери за отпадъци, пълни с натрошена мазилка, счупени стъкла и празни кутии от боя. От едната ѝ страна се издигаше недовършен блок, а табелата пред него обявяваше, че апартаментите ще се дават под наем от ноември. Поглеждайки към сградата без прозорци, Ема сериозно се съмняваше, че това ще се осъществи.

— Добре, сега ще ми кажеш ли? — попита тя, когато Итън отби в един паркинг и спря пред стар хотел в стил Арт деко.

— Търпение, търпение! — подразни я той, разкопчавайки предпазния си колан. После слезе, затвори с трясък вратата и се протегна лениво, като нарочно се бавеше.

Ема тропна с крак.

— Чакам.

Той заобиколи колата и я прегърна.

— Какво чакаш? — попита той. — Това ли? — След това притисна устни към нейните и тя отвърна на целувката, отпусната в прегръдката му.

Когато се разделиха, Ема се усмихна. Тялото ѝ пламтеше. След това избухна в смях.

— Чакай малко. Да не би да ме докара чак до Финикс, за да можем да се натискаме пред всички?

— Не, това беше само бонус. — Итън се обърна и посочи хотела. — Дойдохме на концерт на любимата ми група „Ноу неймс“.

— „Ноу неймс“? — повтори Ема. — Никога не съм ги чувала.

— Страхотни са — пънк рок, но с блусарски елементи. Много ще ти харесат.

Той я хвана за ръката, преплете пръсти с нейните и я поведе към хотела, който изглеждаше като хванат в капан на времето. По стените имаше кичозни тюркоазни и розово-оранжеви племенни шарки, стенни лампи в стил деко и дори стар модел касов апарат на регистратурата вместо лъскав компютър с плосък монитор. Метална табела указваше пътя към входа на клуба в задната част на фойето, макар че от нея

всъщност нямаше нужда — щом минаха през въртящите се врати Ема чу пулсиращия бас и ехото на усилвателя. Въздухът миришеше на цигари, евтина бира и потни танцуващи тела. Във фоайето се мотаеха няколко младежи, които пушеха цигари и оглеждаха новодошлите.

След като платиха куверта от десет долара, Ема и Итън влязоха в клуба. Залата беше голяма, квадратна и тъмна, с изключение на светлините на сцената и коледните лампички, окачени около бара, който се намираше на издигната платформа в дъното. Гъмжеше от тела — момчета, които отказваха да помръднат, момичета, които се полюляваха със затворени очи, вгълбени в собствения си музикален сън, няколко реда хлапета, хванати за ръце. Неколцина погледнаха отегчено към Ема. В някое друго време тя щеше да се почувства стресната от тяхното отчуждение, но сега то ѝ поддейства успокояващо. Никой не я познаваше. Тя просто бе поредният почитател на „Ноу неймс“, както всички останали тук.

Ема сви към бара, потупвайки по хиляди рамена, като промърмори милион пъти „извинете“ и „съжалявам“. Шумът на сцената беше твърде силен и ушите ѝ почти веднага заглъхнаха.

Двамата с Итън стигнаха до бара, чувстваха се смачкани, сякаш бяха преминали през ураган. Барманът сложи подложки пред тях и двамата си поръчаха бира. Ема зърна последната празна маса, праметна чантата си през облегалката на единия стол и погледна към сцената. Групата от трима души тъкмо свиреше някаква бърза, ръмжаща песен. Барабанистът гънеше ръцете си като октопод. Басистът пристъпваше напред-назад с наведена глава и дългата му коса скриваше лицето му. Вокалистката, която имаше стряскащо розова коса, стоеше в средата на сцената, дърпаше настървено струните на китарата си и пееше съблазнително в микрофона.

Ема я зяпна като омагьосана. Момичето бе прибрало косата си на кок в стил петдесетте и беше облечено с лъскава черна рокля, мрежести чорапогачи и дълги, черни, копринени ръкавици. Като че ли само тя можеше да е толкова готина и без задръжки.

— Прав беше! Групата е страхотна! — извика Ема на Итън.

Той се усмихна и чукна чашата ѝ със своята, поклащайки главата си в ритъма на музиката. Ема отново огледа тълпата. Светлината създаваше ореоли около главите на присъстващите. Мнозина танцуваха. Други правеха снимки с телефоните си. Група фенове се

бяха скупчили пред сцената — повечето от тях бяха момчета, които сигурно се надяваха да зърнат нещо под роклята на певицата.

— Приятелката ми Алекс от Хендерсън сигурно щеше да се влюби в тая сцена — рече тъжно Ема. — Тя обича да ходи на такива места. От нея съм научила всички готини групи, които слушам.

Отблясък от диско кълбото се отрази върху лицето на Итън и сините му очи блеснаха.

— Може би, след като всичко това свърши, ще ме запознаеш с нея.

— С удоволствие — отвърна Ема. Алекс и Итън веднага щяха да си допаднат — и двамата харесваха поезия и не им пукаше какво мислят другите за тях.

Щом привършиха питиетата си, Ема издърпа Итън от стола и го отведе на дансинга. Той се прокашля смутено.

— Не съм от най-великите танцьори.

— Нито пък аз — надвика Ема музиката. — Но тук никой не ни познава, така че на кого му пука?

Тя го хвана за ръката и го завъртя. Той също я завъртя, смеейки се, и двамата затанцуваха заедно, като подскачаха и се и тресяха на фона на музиката.

Когато „Ноу неймс“ завършиха сета си, Ема беше изтощена и обляна в пот, но се чувстваше великолепно.

— Има още едно нещо, което искам да ти покажа — каза Итън. Той ѝ посочи аварийния изход и я поведе по тъмния, криволичещ коридор, който започваше зад него. Встрани се виждаше метална врата, над която имаше надпис „Тераса за наблюдение“. Итън я отвори и двамата се изкачиха по тясно стълбище.

— Сигурен ли си, че имаме право да се качваме тук? — попита нервно Ема, докато стъпките им отекваха по металните стъпала.

— Аха — отвърна Итън. — Почти стигнахме.

На върха имаше втора тежка врата. Когато я отвори, се озоваха на открито. Терасата за наблюдение беше просто равен покрив, на който бяха разположени два плетени стола и малки маси, кофа за боклук, пълна с празни бутилки от бира „Корона“ и голяма саксия с папрат, която изглеждаше почти умряла, но наоколо се простираше град Финикс, пълен със светлини, искри и шум.

— Прекрасно е! — ахна Ема. — Откъде разбра какво има тук горе?

Итън отиде до парапета и вдигна лице към нощното небе.

— Известно време мама беше болна. Често посещаваше тукашните лекари. Така че опознах града доста добре.

— Сега тя... добре ли е? — попита тихо Ема. Итън никога не ѝ беше казвал за болестта на майка си.

Той сви рамене с леко отчуждено изражение на лицето.

— Така мисля. Доколкото е възможно. — След което насочи поглед към примигващите светлини. — Имаше рак. Но мисля, че сега е добре.

— Съжалявам — ахна Ема.

— Спокойно — отвърна Итън. — Мисля, че аз ѝ помогнах да го преодолее. Нали ти казах, че баща ми общо взето живее в Сан Диего? Не се върна за нито една химиотерапия. Гадост.

— Може би не е можел да издържи да я гледа болна — каза Ема. — Някои хора не се справят добре с такива неща.

— Да, но въпреки това трябваше да дойде — сопна ѝ се Итън и очите му проблеснаха.

Ема се отдръпна.

— Съжалявам — прошепна тя.

Итън затвори очи.

— Аз съжалявам. — Той въздъхна. — На никого не съм казвал за майка ми. Но искам да сме напълно откровени един с друг. Искам да си споделяме всичко. Дори ако е нещо лошо. Надявам се и ти да споделяш всичко с мен.

Ема си пое дълбоко дъх, едновременно трогната и изпълнена с ужасна вина. Имаше нещо важно, което не беше споделила с Итън: номерът, който му готвеха. Трябваше ли да му каже за това? Дали той щеше да се ядоса, че го е пазила в тайна толкова дълго, без да му каже? Може би беше по-добре да си мълчи и да измисли начин да попречи на изпълнението му. Нямахше да му навреди, ако не знаеше.

Трябва да си напълно откровена, сестричке. Но напълно разбирам затрудненото ти положение.

Ема прегърна Итън през кръста и облегна глава на гърба му. Той се извърна, притисна я към себе си и я целуна по челото.

— Можем ли да останем тук завинаги? — попита тя и въздъхна. — Толкова е хубаво поне веднъж да не бъда Сътън. Да бъда просто... себе си.

— Можем да останем колкото ти се иска — обеща Итън. — Или поне докато не се наложи да тръгнем за училище.

По улиците свиреха клаксоните на автомобили. Над главите им се чу бръмченето на хеликоптер. Единичен бял лъч се плъзна към планината. Включи се аларма на кола, премина през няколко дразнещи бибипкания, вой и жужене, докато накрая някой я изключи.

Но докато стоеше на топло и сигурно място в прегръдките на Итън, Ема реши, че това е най-романтичната среща, която е имала някога.

[1] Тим Гън — американски телевизионен водещ и моден консултант, най-известен с предаването си по МТВ „Проект Подиум“. — Б.пр. ↑

16. ПРЕОБРАЗЯВАНЕТО

В неделя следобед Ема, Мадлин, Шарлът, Лоръл и близначките Туитър чакаха на опашката пред „Претцелите на Пам“, павилионче на ъгъла на Ла Енкантада в покрайнините на Тусон. Макар приятелките на Сътън да се бяха отказали от въглехидратите, претцелите си заслужаваха да прекъснат всяка диета. Те бяха покрити с мексиканско куесо и съдържаха смесица от подправки, които бяха, както се изрази Мадлин, „по-яки от секса“. Миризмата на препечен хляб и горчица изпълваше въздуха. Клиентите замираха при всяка голяма, мека хапка. Докато дъвчеше, една жена изглеждаше така, сякаш всеки момент ще припадне от удоволствие.

Опашката беше дълга и пред тях се бяха наредили група колежани, облечени в тениски с щампи на групи, с дълги чорлави коси. Мадлин гледаше да стои далеч от тях, сякаш имаха бълхи. Шарлът, чиято огненочервена коса беше стегната в кок, смушка Лоръл, която беше заета с писането на есемес на Кейлъб.

— Това не ти ли носи приятни спомени? — каза тя, сочейки покрития с кече градинския сандък с размери четири на четири фута.

Лоръл се изкиска, когато видя какво ѝ сочи Шарлът.

— Онази елха беше много по-тежка, отколкото изглеждаше. После сума ти време не можах да си изчистя косата от гирляндите. — Тя разтърси косата си за по-голям ефект.

Мадлин покри устата си с длан и изсумтя.

— Безценно беше.

— Определено — каза Ема, макар да нямаше представа за какво говорят момичетата — сигурно за някой стар номер.

Опашката се придвижваше бързо и скоро дойде ред на близначките Туитър.

— Един претцел с куесо, двойна порция сос. — Лили пристъпи от крак на крак, обута с високи до коленете ботуши с остри като молив токчета. Останалите поръчаха горе-долу същото. Щом претцелите бяха

готови, те ги отнесоха до една от масичките в двора и седнаха. Само Ема и Мадлин се мотаеха край бара с гарнитури и си соляха претцелите.

Ема се огледа. Днес минимолът беше пълен с момичета с къси панталонки, блузи с прилеп-ръкави и обувки на платформи. Всички носеха грамадни дамски чанти от „Тифани“, „Антрополъджи“ и „Тори Бърч“. Тя изви врат и забеляза антикварния магазин на втория етаж. Не много отдавна двете с Мадлин го бяха посетили и си бяха прекарали страхотно. В онзи ден тя се беше чувствала като Ема, а не като момичето, което би трябвало да е Сътън.

Мадлин си пое дълбоко дъх. Когато Ема се обърна към нея, тя видя, че приятелката ѝ също гледа към антикварния магазин. После се обърна към Ема. Лицето ѝ бе замислено и леко смутено.

— Виж какво, повече не искам да ти се сърдя — каза тя.

— И аз не искам да ми се сърдиш! — възкликна Ема, изпълнена с благодарност.

Мадлин вдигна ръка и засенчи очите си.

— Колкото и да съм разтревожена за Теър, знам, че ти нямаш вина за изчезването му. Съжалявам, че се държах толкова ужасно с теб.

Ема се изпълни с облекчение.

— Аз също съжалявам. Не мога да си представя как сте се чувствали ти и семейството ти и съжалявам, че заради мен нещата може да са се влошили.

Мадлин отвори със зъби пакетче горчица.

— Наистина обичаш да създаваш драми, Сътън. Но трябва да ми кажеш истината. Наистина ли не знаеш защо брат ми се е появил в стаята ти?

— Наистина. Заклевам се.

Измина една дълга секунда. Мадлин я изгледа внимателно, сякаш се опитваше да ѝ прочете мислите.

— Добре — каза най-накрая тя. — Вярвам ти.

Ема въздъхна дълбоко.

— Добре, защото ми липсваше — каза тя.

— И ти на мен.

Двете се прегърнаха силно. Ема стисна очи, но внезапно почувства, че някой я гледа. Тя отвори очи и се взря в тъмния паркинг

до павилиончето за претцели. Стори й се, че някой се скри зад една кола. Но когато се вгледа с присвити очи, не успя да види нищо повече.

Хванати за ръце, Мадлин и Ема отидоха при останалите. Шарлът се ухили и също изглеждаше изпълнена с облекчение.

— Имам страхотни новини, дами — обяви Мадлин. — В петък вечер организираме купон.

— Така ли? — попитаха в един глас близначките Туитър и измъкнаха айфоните си, нетърпеливи да разпространят новините сред яростните си последователи. — Къде?

— Ще разберете, когато му дойде времето — каза тайнствено Мадлин. — Ще кажа само на Сътън, Шар и Лоръл. — Тя погледна Габи и Лили с присвити очи. — Ще го пазим в тайна, за да не ни хванат, а вие, момичета, не сте много добри в пазенето на тайни.

Габи нацупи пълните си устни.

— Хубаво — рече Лили и въздъхна с преувеличен драматизъм.

Лоръл хвърли остатъка от претцела си в кошчето за отпадъци, обвито с яркозелен плакат с надпис „ХВЪРЛЯЙ ВЪТРЕ ЗА ЕДНА ПОЧИСТА ПЛАНЕТА!“. После нагласи дължината на дръжката на чантата си.

— С какво да помогнем? И какъв е дрескодът? Плажни рокли?

Мадлин отпи от лимонадата си.

— Ще започне в десет, но трябва да отидем по-рано там, за да нагласим всичко. Храната и напитките оставете на мен и Шар. Лоръл, ти се заеми с гостите, ти, Сътън, нагласи плейлистата. Що се отнася до дрескода, може би къси панталони, токчета и елегантни блузки? Нещо ново със сигурност. Хайде. Да напазаруваме.

Тя хвана Ема за ръката и я дръпна след себе си. Ема се усмихна, оценявайки предложението за мир на Мадлин. Момичетата отидоха в един бутик, наречен „Кастор и Полукс“. Щом влязоха вътре, носовете им уловиха миризмата на нови дрехи и сладникав парфюм. Манекените със стъклени очи, облечени с карирани шифонени поли и жакети, избродирани на рибена кост, позираха с ръце на хълбоците. Покрай стените на магазина бяха подредени обувки с тънки токове, които бяха по-високи от всичко, което беше носила Ема.

— Тези ще ти стоят страхотно, Сътън — каза Шарлът, вдигнала едни сребристи обувки на платформа.

Ема ги взе от нея и тайничко погледна цената. Четиристотин седемдесет и пет долара? Тя едва не си глътна езика, докато ги оставяше обратно. Макар да живееше вече месец тук, все още не беше свикнала с разточителното пазаруване на приятелките на Сътън. Цената на всяко нещо в гардероба на сестра ѝ беше приблизително колкото годишния бюджет на Ема. И то в добрите години — когато беше на четиринайсет, тя нямаше пари за никакви нови дрехи. Приемната ѝ майка Гуен, която живееше в малък град на трийсет мили от Вегас, настояваше да изкърпва училищните униформи на всичките си приемни деца на шевна машина „Сингер“ от шейсетте — тя се смяташе за нещо като моден дизайнер. А по-лошото бе, че Гуен си падаше по готическата романтика, което означаваше, че Ема започна осми клас, облечена в дълги, развяващи се кадифени поли, кремави блузи, които напомняха корсети и евтини обувки от „Биркенсток“. Не беше нужно да се споменава, че Ема не беше най-популярното момиче в основното училище „Кактърс нийдълс“. След това тя винаги се стараше да си намира работа, за да може да си купува поне най-необходимото.

Лили се понесе към една маса, върху която бяха подредени тънки като хартия тениски и блузки, а Габи се запъти право към рафта с блузките с якички. Шарлът поведе Ема към закачалката с къси роклички и посочи една.

— Тази лилавата ще подхожда идеално на очите ти — предложи ѝ тя.

Момичетата се събраха в съблекалнята, обградени от четири огледала. Когато започнаха да пробват комбинации от къси поли и блузки, все едно десетки ксерокопия се отразяваха върху стените.

— Тази е страхотна, Мадс — рече Ема, поглеждайки към лимоновозелената памучна поличка, която беше облякла Мадлин. Тя разкриваше дългите ѝ гъвкави крака на балерина.

— Определено трябва да си я вземеш — каза Шарлът.

— Не мога — измърмори Мадлин.

— Защо? — Шарлът се намръщи. — Пари ли нямаш? Аз ще ти я купя.

Мадлин я съблече.

— Не ми стои добре.

— Глупости! — Шарлът грабна полата от земята. — Определено ще я купя.

— Шар, не си прави труда — сопна ѝ се Мадлин ядосано. — Татко няма да ми позволи да я облека. Ще каже, че е много къса.

Шарлът остави полата да се изплъзне между пръстите ѝ и устните ѝ се свиха в тънка линия.

В съблекалнята се възцари тишина. Момичетата се извърнаха настрани и се заровиха в дрехите си, като избягваха да поглеждат към Мадс. Споменаването на господин Вега винаги имаше такъв ефект.

Ема навлече лилавата рокля през глава, като внимателно нагласи тънките презрамки на раменете си. Усещаше как коприната гали кожата ѝ, талията прилепваше идеално и правеше слабото тяло на Ема да изглежда по-закръглено от обичайното.

— Охо, Сътън! — Шарлът подсвирна.

— Здравсти, красавице — пропя Лоръл, забравяйки за сръдната си.

Ема се опита да не се гледа твърде втренчено в огледалото, но не успя да се въздържи. С тази рокля изглеждаше невероятно. Сътън може и да бе свикнала да облича скъпи рокли, в които да изглежда като милион доларова мацка, но Ема винаги се бе примирявала с дарените облекла от „Гудуил“ или изостанали дрехи от другите приемни деца. Чувстваше се толкова необичайно, облечена в нещо, което ѝ прилепваше като ръкавица.

Лоръл сложи ръка на рамото ѝ.

— Знаеш ли кой ще те хареса адски с тази рокля? Итън.

Ема трепна.

— Моля?

— Видях те да разговаряш с него в училище — каза Лоръл. — Очевидно си пада по теб.

Ема я погледна и разшири очи, с надеждата, че ще успее по телепатичен начин да я накара да млъкне. Но Лоръл продължи да говори, навивайки кичур руса коса около пръста си.

— Знаеш ли какво трябва да направиш? Да го накараш да те покани у тях, за да му откраднеш стихотворенията.

— О, имаш предвид номера? — попита Лили.

— Аха — рече Лоръл. — Имаме нужда от стихотворения, които да качим в Интернет, за да можем да го изкараме плагиат. Ти си

идеална за тази цел, Сътън, защото той вече си пада по теб. Освен това си много добра в кражбите, с изключение на онази малка издънка в „Клика“. — Лоръл се плесна по хълбока.

Ема я погледна сурово, усещайки как в нея се надига гняв. Очевидно Лоръл все още ѝ беше ядосана. Но пък и тя не беше направила нищо, за да измъкне Теър от затвора, което означаваше, че Лоръл няма никакви намерения да се откаже от номера.

Тя се изпъна, твърдо решена да не позволи на Лоръл да спечели.

— Ако забележи, че стихотворенията му липсват, той веднага ще разбере, че аз съм ги взела.

— О, ти ще намериш начин да го направиш незабележимо — пропя Лоръл.

— Хайде, Сътън. Планът е страхотен. — Мадлин се ухили. — Може дори да го поканиш да ни помогне да приготвим партито, да го накараш наистина да си мисли, че сте приятели. Освен това малко мъжка помощ ще ни дойде добре.

Вече всички гледаха Ема. Тя усети как се изпотява. В огледалото се виждаше червенината, която плъзна по бузите ѝ.

Прекъсна ги една изрусена до бяло продавачка, която мушна глава между плюшените завеси и попита дали ще купуват нещо. Шарлът ѝ подаде няколко блузки, една рокля и чифт дънки. Мадлин ѝ тикна зелената пола, като каза, че не я иска. Близначките Туитър си купиха клинове. Ема погледна към купчината си дрехи. Мислите препускаха в главата ѝ. Как щеше да се измъкне от този номер? Спомни си онова, което Итън ѝ беше казал на покрива: Искам да си споделяме всичко. Не можеше да се каже, че Ема спазва своята част от сделката.

— Сътън, идваш ли?

Ема подскочи и се огледа. Съблекалнята беше празна. Главата на Шарлът се подаваше между завесите и на лицето ѝ бе изписано странно изражение. Останалите стояха на щанда, стиснали дрехите си в ръце.

— Ами, да — промърмори Ема и грабна лилавата рокля и чантата на Сътън. Докато вървеше към касата, тя почувства как Лоръл я гледа, подсмиввайки се. Но в този момент усети, че още някой я гледа от пътя край плажа. Тя рязко се обърна и присви очи. Този път фигурата не бе достатъчно бърза. Косъмчетата на врата ѝ настърхнаха.

Това определено бе мъж. Той се появи в цял ръст и срещна погледна й. Ема ахна.

Аз също. Това беше Гарет и той изглеждаше ужасно ядосан. След секунда вече бе изчезнал.

17.

ФАЛШИВОТО ДЪНО

Във вторник следобед отборът по тенис на гимназия „Холиър“ бе излязъл на кортовете за игри по двойки. За щастие имаше облаци, което правеше играта поносима. Звучите на поп радиото „Екс Ем“ изпълваха въздуха — треньорката Маги обичаше да пуска енергична музика, за да стимулира момичетата. Край игрището имаше грамадна туба с „Гаторейд“, край кофата за отпадъци стоеше сандък с допълнителни топки, а Маги, която бе облечена с вездесъщата си блузка с щампа на тенис отбора и шорти в цвят каки, търчеше нагоре-надолу по кортовете и наблюдаваше изпълнението на сервисите и ударите.

— Аут! — разнесе се пискливият глас на Ниша Банерджи от другата страна на мрежата. Тя посочи бялата линия с черната си лъскава ракета и погледна Ема така, сякаш искаше да каже: „Лоша работа, кучко.“ — И гейм.

Лоръл, която стоеше край линията до Ниша, се засмя весело.

— Дори Сътън Мърсър не може да върне този мощен сервис! — Тя вдигна ръка и плесна дланта на Ниша.

— Като че ли печелят най-добрите жени! — Ниша отметна черната си конска опашка през рамо.

Ема погледна към Ниша и Лоръл, които подскачаха по корта с високо вдигнати ракети, и завъртя очи. Предишната вечер Маги им беше пратила имейли със списък на двойките и Лоръл и Ниша си бяха подготвили еднакви розови шорти, бели тениски и зелени ленти за глава.

Всичко това ме караше да настръхна. Откога сестра ми се съюзяваше с Ниша, най-голямата ми съперничка? Очевидно тази история с Теър я караше да стига до крайности.

Ема се обърна към Клара, второкурсничката, която ѝ беше определена за партньорка.

— Съжалявам. Днес не играх много добре.

— Не, Сътън, страхотна беше! — Гласът на Клара прозвуча оптимистично. Тя беше доста хубавка, с гарвановочерна коса, закачлив чип нос и поразително сини очи, но лицето ѝ винаги имаше отчаяно изражение. Цял следобед се бе държала почтително с нея, беше правила комплименти на сервисите ѝ, оспорваше съдийските решения за ударите на Ема, дори когато беше очевидно, че топката е излязла в аут, не спираше да ѝ повтаря колко красива е лъскавата ѝ лента за коса. Невероятно колко се плашеха хората от Сътън, как вървяха на пръсти около нея, сякаш тя ръководеше училището.

„А може би — помислих си аз, — се страхуват да не им скроя някой номер от Играта на лъжи.“

След като изгледа още няколко срещи, Ема тръгна към съблекалнята. Треньорката Маги привлече вниманието ѝ, махайки ѝ съчувствено с ръка. Тя потупа с пръст брадичката си и произнесе беззвучно: „Горе главата!“

Съблекалнята бе хладна и миришеше на току-що измити плочки. Яркият плакат на стената се беше откачил от едната страна и висеше накриво. През вратите откъм басейна нахлуха група момичета с бански костюми. Когато се запътиха към душовете, във въздуха се разнесе острата миризма на хлор.

Ема се обърна към редицата от сиво-сини шкафчета и откри, че Лоръл първа е стигнала до тях. Тя вече се беше преоблякла в плътно късо клинче и бяла тениска, и седеше с кръстосани крака на дългата дървена пейка, обърната с гръб към нея. Беше притиснала айфона към ухото си и говореше нещо с приглушен глас. Думите ѝ прозвучаха като: „Ако наистина е лоялна, ще го направи.“

— Извинявай — прекъсна я Ема и облегна ракетата на Сътън на пейката.

Лоръл подскочи и изпусна телефона си.

— О! Здравсти. — Лицето ѝ пламна и Ема изведнъж осъзна, че Лоръл сигурно е говорила за нея. Но какво ли означаваха думите ѝ?

Ема набра комбинацията на шкафчето на Сътън. Вратата се отвори с щракане. Тя пхна гуменките си вътре и се огледа в малкото огледалце.

— Добър опит днес — рече саркастично Лоръл. — Май не можеш да печелиш всичко, а?

— Все тая — сопна ѝ се Ема. Беше твърде изморена, за да отвърща на заяжданията на Лоръл.

— Сериозно говоря — рече сестра ѝ. — Кога за последно си губила мач от мен или Ниша? Не се обиждай, Сътън, но Клара игра добре. Ти се издъни.

Стомахът на Ема се сви. Това си беше чисто омаловажаване. Тя не бе играла добре от деня, в който влезе в живота на Сътън.

— Сигурно напоследък не съм във форма — каза тя, опитвайки се да прозвучи равнодушно.

Лоръл пристегна каишката на златистия си сандал и стана от пейката.

— Определено. — Тя погледна многозначително Ема. — Може би някой е разсеян, защото трябва да направи номер на тайното си гадже.

Ема прехапа устни и погледна към шкафчето на Сътън.

— Лили ми прати есемес. Направила е уебстраницата, в която ще публикуваме стихотворенията на Итън — обяви Лоръл.

— Така ли? — попита Ема със слаб глас.

— Аха! Но все още не е късно да го отмениш. Знаеш какво трябва да направиш! — пропя Лоръл. След това раздрънка ключовете си. — В шест ще вода Дрейк на фризьор. Не позволявай на мама да сложи вечерята без мен. — Тя се обърна и излезе с валсова стъпка от съблекалнята.

Ема чу как вратата се затръшна зад гърба ѝ и въздъхна. Събу бавно гуменките си и нахлузи ескадрилите на Сътън. Зад нея се появи някаква фигура и когато Ема се обърна, тя видя Клара да стои до вратата и да се усмихва извинително.

— Мога ли да си взема нещата? — попита тя.

— Разбира се — отвърна Ема и се засмя.

Клара изтича до шкафчето си. Ема надникна вътре, отбеляза колко чинно са сгънати и подредени тениските и дезодоранта, шампоана и душ гела. Изведнъж дъхът ѝ секна. Дъното на шкафчето на Клара бе с цели два инча по ниско от това на Сътън.

Клара я видя, че наднича и потръпна.

— О, Боже. Обикновено шкафчето ми е много по-подредено от това.

Ема я погледна втренчено. Да не би Клара да си мислеше, че тя ще я накаже за нещо?

— Стига глупости. Всъщност се възхищавах колко добре е подредено.

— Наистина ли? — Очите на Клара грейнаха. След това тя нервно прехапа устните си. — Хей, Сътън, чух, че този петък ще се организира свръх таен купон. В някоя изоставена къща или нещо такова?

— Точно така — отвърна Ема. Мадлин ѝ беше казала подробностите за купона, заявявайки, че ще се състои в някаква къща, която преди месеци е била обявена за продан. Тя забеляза напрегнатото изражение на Клара и пристъпи към нея.

— Искаш ли да дойдеш? Ще ти пратя есемес с подробностите.

— Наистина ли? — Клара изглеждаше така, сякаш всеки момент ще припадне от удоволствие. — Ще бъде страхотно!

Клара благодари на Ема поне шест пъти, преди да се преоблече, да грабне нещата си и да изчезне от съблекалнята. Ема се огледа. Помещението беше пълно с ученици от отборите по тенис и плуване. Точно сега нямаше как да огледа шкафчето на Сътън. Трябваше да изчака в някой тих ъгъл, докато училището се опразни... и тогава да действа.

Към седем часа сградата утихна напълно. Светлините примигнаха и угаснаха. Седящата пред библиотеката Ема се оказа заобиколена от тъмнина. Няколко учители минаха наблизо на път към колите им, но никой не я попита защо седи там. Най-накрая тя тръгна по коридора и се озова отново в съблекалнята. Вратата се затвори зад нея и Ема примигна, напълно сляпа в пълния мрак. Миризмата на белина едва успяваше да прикрие вонята на просмукани с пот спортни екипи. От душовете се окапваше вода и отекуваше в помещенията като въздишка.

Ема потърси ключа за лампата и неприятната флуоресцентна светлина заля съблекалнята. Тя отиде до шкафчето на Сътън и отключи катинарчето с треперещи пръсти. После извади навън гуменките, чорапките за тенис, кутия с цитопласт и спрей за защита от слънце и ги струпа върху пейката. Опипа с пръсти ъгъла на шкафчето, опитвайки се да повдигне основата му и изтръпна при скърцащия метален звук, който отекна в празното помещение.

Отдолу се разкри тясно, празно пространство. Сред прахоляка и ръждясалите фиби стоеше дълга, тясна сребърна кутийка. С разтуптяно сърце Ема порови из чантата си и извади малкото ключе, което бе открила в стаята на Сътън. После бавно го пъхна в ключалката.

То пасна.

Ема го завъртя и отвори кутията. Вътре имаше купчина листове. Извади най-горния и погледна към острите, четливи букви. Това беше писмо, подписано от Шарлът. „Съжалявам за всичко, Сътън — беше написала тя, подчертавайки всичко три пъти. — Не само за Гарет, но и за това, че не те подкрепих, когато имаше проблеми... нали знаеш с кого.“

Погледнах писмото. Какво означаваше то? Какви проблеми съм имала и с кого? В главата ми проблесна спомен как двете с Шарлът стоим пред „Холиър“, преметнали чанти през раменете, и си шепнем нещо, приближили главите си една до друга. „Тя знае, Сътън — прошепна Шарлът. — Не е глупачка. — После додаде: — Трябва да обмислиш добре на кого си вярна.“ Опитах се да задържа по-дълго спомена, но той ми се изплъзна тъй бързо, както се беше появил.

Ема сгъна отново писмото на Шарлът и бръкна в кутията. Имаше лист от Габи и Лили, в което изреждаха причините да бъдат приети в Играта на лъжи, най-вече заради техния „невероятен стил и усет за драматичното“. Следваше контролно по немски; всички отговори бяха попълнени и в горния десен ъгъл пишеше „Преподавателско копие“. Ема го изпусна, сякаш внезапно се бе подпалило, сякаш всеки момент в съблекалнята щеше да нахлуе параноичната Фрау Фенстърмахер и ще я спипа на място.

Звукът на капещите душеве почти затихна. Включи се вентилацията и някъде в далечината се чу кашляне. Ема се взе в ръце и продължи да разглежда листовете. Прехвърли бележка с някакво старо наказание за задържане след часовете, контролно с голяма дебела двойка отдолу и накрая ѝ попадна някаква оръфана бележка, надраскана с небрежен, момчешки почерк:

„Скъпа Сътън, съжалявам. Не искам да се чувствам така към теб — толкова изпълнен с гняв. Сякаш нещо

дълбоко скрито в мен ме кара да се държа така. Но се притеснявам, че ако нещата не се променят, ще превъртя.
Т.“

По гърба ѝ полазиха ледени тръпки. Бележката беше от Теър. Трябваше да е от него.

Ема не знаеше за какво се е извинявал, но писмото звучеше като заплаха и показваше точно колко неуравновесен беше Теър. Докато препрочиташе бележката, тя усети оформящата се в гърлото ѝ буца. Беше се изморила да гадае и да се чуди. Имаше само един човек, който знаеше точно какво става.

Тя трябваше да види Теър.

18.

ПОСЕТИТЕЛ ЗА ВЕГА

Следственият арест бе залепен за полицейското управление, макар да имаше отделен вход и собствена охрана. Ема се спря колебливо пред стоманената врата, дишайки тежко. Най-накрая вратата се отвори и се появи дебел, оплешивяващ пазач с книга в ръка, който я погледна изненадано.

— Мога ли да ви помогна? — попита той, подрънквайки с връзката дълги, сребристи ключове на колана му — Часовете за посещение почти изтекоха — рече сърдито мъжът.

Ема погледна към часовника „Картие“, който бе намерила в кутията с бижута на Сътън. 19.42 часа.

— Ще ми отнеме само няколко минути — каза тя, опитвайки се да докара най-сладката си усмивка.

Пазачът я погледна намръщено. Ема хвърли един поглед върху книгата. На корицата ѝ имаше як мъжага, пристегнал към гърба си ножница с меч, който целуваше гъвкава блондинка. Когато Ема беше малка, тя беше чела подобни романи на „Арлекин“ — обикновено такива се намираха по рафтовете в къщите на приемните ѝ майки. Известно време си представяше, че брюнетката, облечена като пират на корицата на „Корабокрушенци с разбити сърца“ е Беки.

Най-накрая пазачът я пусна. Той извади един клипборд, върху който бе прикрепен лист с имената на посетителите. Ема се опита да не трепери, докато пишеше СЪТЪН МЪРСЪР в колонката за посетители и ТЕЪР ВЕГА под затворниците. Знаеше, че рискува много, но сама повече не можеше да открие нищо. Останалото трябваше да научи от Теър. А срещата им очи в очи в затвора, където щеше да ги разделя стъклена стена, бе възможно най-безопасното място, където можеше да се проведе този разговор.

Пазачът погледна към името, което бе написала Ема, и кимна.

— Последвайте ме. — Той я поведе през стоманената врата по дългия коридор.

Втори пазач, облечен в същата синя униформа, с табелка „Стенбридж“ на широките си гърди, чакаше Ема в малка, квадратна стая, разделена през средата от дебело стъкло. Тя се зарадва, че това не е Куинлън — не ѝ се разправяше с него точно днес.

— Седнете тук — каза Стенбридж и посочи кабинката, долепена до стъклото. Срещу нея, от другата страна, се намираше също такава кабинка.

Ема седна на твърдия оранжев пластмасов стол. Дървените стени от двете ѝ страни сигурно бяха предназначени да осигурят уединение, не че Ема имаше нужда от него в празната стая. Върху панелите с цветен флумастер бяха надраскани графити: СП ОБИЧА СН. ВЛЮБЕНИ ЗАВИНАГИ. Издълбаните в дървото дати започваха от 4 май 1982 година.

Вратата от другата страна на стъклото се отвори и Ема трепна. Сърцето ѝ се качи в гърлото. В стаята влезе Теър, придружаван от едър пазач, подстриган на паница. Кожата му изглеждаше бледа, скулите — изпъкнали. Щом видя Ема, той рязко се спря. Лицето му се напрегна. За миг Ема се изпълни с увереност, че той ще се обърне и ще си излезе. Но тогава пазачът притисна дланта си между лопатките му и го бутна към нея.

Теър пристъпи с неохота напред и седна на стола срещу Ема. Когато протегна ръка, за да вземе слушалката от другата страна на стъклото, оранжевият му ръкав се качи нагоре, разкривайки татуировка, която тя не беше забелязала в участъка. От долната страна на китката му имаше малка емблема на орел, с инициалите СПБ, написани с дребни букви под нея. Това ли бе странната татуировка, за която бе споменала Мадлин?

Аз го огледах внимателно, поглъщайки го с очи. Опитах си да си представя какво е да съм влюбена в него. Да имам тайна връзка. Да рискувам приятелството си само и само за да бъда с него. Дори мъртва, дори останала без спомени, аз усещах как в мен се пробуждат някакви чувства, магнетично привличане, което ме караше да копнея да бъда колкото се може по-близо до него. В същото време, когато погледнах в тъмните му очи и заплашителното му изражение, изпитах страх. Знаех, че в спомените ми има нещо важно, което все още не бях видяла, някакъв ужасен момент, който бях потиснала.

Ема вдигна слушалката си и си пое дълбоко дъх.

— Трябва да поговорим — каза тя с възможно най-сериозния глас, който успя да изкара. — Имам някои въпроси за онази нощ — продължи тя, имайки предвид нощта, в която Сътън бе умряла. — За всичко — добави след миг.

Теър впи поглед в очите ѝ. Под неговите имаше тъмни, синкави петна; той изглеждаше така, сякаш не е спал от дни.

— Получи съобщенията ми. Не би трябвало да имаш никакви въпроси. Но вместо това се държа като абсолютна откачалка и съсипа всичко.

Съобщения? Ема усети как я пронизва хлад. Той сигурно имаше предвид посланието „Сътън е мъртва, играй играта или ти си следващата“. И онова, което беше написал на черната дъска, след като едва не бе убил Ема с онзи паднал прожектор.

Тя отвори уста, за да заговори, но оттам не излезе нито звук. Теър се облегна назад и я изгледа студено и пресметливо.

— Или всичко това е било просто игра? Не си ли чула? Аз не съм от хората, с които могат да се играят игрички. Не и когато аз съм единственият човек, който знае коя си в действителност.

Ема почувства слабост в цялото си тяло. Пръстите ѝ изтръпнаха и тя едва успя да задържи слушалката до ухото си. Всичко беше пределно ясно. Теър знаеше коя е Ема... и коя не беше. Той го беше извършил. Той беше убил Сътън. Тя седеше срещу убиеца на сестра си.

— Теър, какво си направил? — Гласът ѝ не беше по-силен от шепот.

Аз също умирах да разбера. Думите на Теър, стойката му, цялото му съществуване като че ли излъчваха гняв. Как можеше да каже, че ме обича, а след това да ме нарани?

— Умиращ от желание да разбереш, нали? — Теър се ухили, белите му зъби проблеснаха. — Както и да е, чу ли добрите новини? Изслушването ми е преместено за следващата седмица. Скоро ще изляза оттук.

— Излизаш следващата седмица? — повтори Ема, която бе започнала да трепери. Това означаваше, че разполага само с още осем дни.

— Да. Адвокатът ми се опитва да прекрати делото. Аз съм непълнолетен, а са ме подгонили по някакви скалъпени обвинения

като възрастен, но адвокатът ми ще докаже, че всичко това са глупости. Това е представата на Куинлън за отмъщение — този тип ме мрази. И теб мрази, Сътън. — Той я изгледа продължително. — А щом изляза оттук, най-накрая ще можем да поговорим очи в очи. Също като в добрите стари времена.

Думите, които произнасяше Теър, не бяха заплашителни, но гласът му бе изпълнен със сарказъм и омраза. Той се наведе напред, на сантиметри от лицето на Ема. Приблужи се толкова близо, че дъхът му се отпечата върху стъклото. Зениците му се бяха разширили и приличаха на черни сфери. Ема стисна по-здраво слушалката, усещайки потта между пръстите ѝ и пластмасата. Изведнъж той затвори с трясък телефона.

Върху рамото ѝ се отпусна нечия ръка. Тя подскочи и се извърна. Станбридж беше вперил поглед в нея.

— Времето за посещение изтече, госпожице.

Ема кимна безмълвно и излезе след него от стаята. Аз се носех зад нея, прорязвана от електрически импулси. Срещата ми с Теър — и уплахата, която бе изпитала Ема, когато пазачът сложи ръка на рамото ѝ — бяха отключили няколко врати в съзнанието ми. Усетих миризмата на прах и пустинни цветя в каньона Сабино. Почувствах хладния въздух върху голата ми кожа. Усетих нечия ръка върху рамото си — може би ръката на Теър. Може би това се бе случило точно преди да ме убие.

И аз отново се върнах в миналото...

19.

ХВАНИ МЕ, АКО МОЖЕШ

Обръщам се и виждам лицето на Теър. Неговата ръка е върху рамото ми и той не изглежда особено щастлив. Стиска здраво, пръстите му се забиват в меката кожа около ключицата ми.

— Боли ме! — викам аз, но ръката му затиска устата ми, преди да успея да извикам за помощ. Той ме дръпва бързо назад от скалата, притиска тялото ми към гърдите си. Пръстите ми дращят по ръцете му, краката ми ритат като обезумели. Лакътят ми се забива в ребрата му. Боря се като диво животно, но не мога да се освободя от него. Той е твърде силен.

— Какво си мислиш, че... — Гласът ми звучи приглушено под дланта му. Най-накрая успявам да се освободя от хватката му и да изтичам по каменистата пътека по-далеч от него. Но той отново се приближава до мен с протегнати ръце. Главата ми пулсира. Заравям се в ума си с надеждата да открия нещо, което би могло да го успокои. Какво бях направила, за да го ядосам толкова много? Онова, което казах за Гарет ли е причината? Или защото толкова упорито го карах да ми каже къде е бил през последните няколко месеца?

— Теър, моля те — казвам. — Не може ли просто да поговорим за това?

В очите му гори гняв.

— Тихо, Сътън.

След това отново се хвърля към мен. Опитвам се да изпищя, но ръката му отново притиска устата ми и гласът ми излиза като приглушено хълцане. Маратонките му тъпчат сухите листа под краката ни, а мускулите му танцуват, докато ме придърпва към себе си. Дъхът му опарва ухото ми. Краката ми натежават от притока на кръв и цялото ми тяло изтръпва от ужас.

Внезапно в далечината се разнася силен и ясен вик. Трудно е да се разбере дали е човек или някакво животно. Теър се обръща по посока на звука, разсеян за миг. Хватката му се отпуска достатъчно, за

да успея да го захапя за дланта. Усещам вкуса на солената му пот и миг след това зъбите ми се забиват в кожата му.

— Господи! — ръмжи той. Дръпва ръката си, опитвайки се да запази равновесие. Аз побягвам, краката ми пулсират от адреналина. Пръстта скърца под обувките ми, а листата пропукват под тежките ми стъпки. Аз летя по пътеката с развята коса, размахвайки ръце. Някакъв клон ме одрасква по лицето, тънък като хартия и също толкова остър. Мога да усетя влагата по кожата ми. Не съм сигурна дали са сълзи... или кръв.

Нещата между мен и Теър винаги са били напрегнати, но никога не съм го виждала такъв.

Струя студен въздух ме блъсва в гърдите, докато тичам напред. Чувам стъпките на Теър и разбирам, че ме настига. Но аз съм минавала толкова много пъти по тази пътека, а и тъмнината ми дава предимство. Хуквам през мескитовите дървета и храсти. Зад мен се чува трясък, когато тялото на Теър се блъска в дърво или скала. Чувам го как ругае под носа си и ме проклина.

Минавам направо покрай скалата, където двамата с татко спирахме, за да отдъхнем и да пийнем вода.

— Сътън! — Гласът е мъжки, но сигурно скалите са го изкривили, защото не звучи съвсем като на Теър. Продължавам напред, дробовете ми горят, по лицето ми се стичат сълзи, сърцето ми бие лудо от страх.

Стрелвам се покрай големия клон, който блокира пътеката и се затичвам надолу по стръмния склон към тънката струйка вода, която минава за поток — единствената вода в каньона. Забивам токовете си в калта, за да запазя равновесие, докато се плъзгам надолу. Протягам ръце, за да се заловя за нещо — каквото и да е — и се озовавам върху един щръкнал корен до коритото на потока. Стигам дъното, скачам на крака и се затичвам към паркинга. Вече съм близо. Просто трябва да се добера до колата ми.

Тичам с всички сили по пътеката към паркинга. Едва не се разплаквам, когато под краката ми застъргва чакъла. Не мисля, че някога съм била толкова щастлива да зърна любимата ми кола. Стрелвам се през паркинга и трескаво започвам да ровя из чантата си за ключовете. Пръстите ми напипват тежката верижка, но ръцете ми треперят толкова силно, че я изпускам и тя пада до гумата.

— Мамка му! — прошепвам аз.

— Сътън! — прогърмява нечий глас.

Обръщам се и виждам как Теър се появява от сечището. Той тича бързо към мен, стиснал ръцете си в юмруци. Аз изпищявам. Времето застива. Крайниците ми отказват да помръднат. Опитвам се да напипам верижката с ключовете, но вече е късно. Изправям се в мига, когато ръцете му ме обгръщат. Пръстите му се забиват в плътта ми.

— Не, не! — крещя аз. Кожата му изгаря моята. — Теър, моля те!

— Повярвай ми — шепне той в ухото ми. — За мен е по-болезнено, отколкото за теб.

Усещам как ме повлича към гъстата гора до паркинга. Но преди да видя какво се случва след това — несъмнено последните ми мигове, — споменът избухва като бомба и ме изоставя в нищото.

20.

КРЪВТА НЕ ЛЪЖЕ

Трийсет минути по-късно таксито остави Ема пред къщата на Итън. Сипеше се дъжд като из ведро, странен феномен за Тусон. Във въздуха миришеше на озон и мокър асфалт. Чакълът в предния двор проблясваше под лунната светлина.

Ема изтича през ливадата, опитвайки се да се скрие от дъждовните капки, и почука по бялата врата. Притисна ухо към дървото и се заслуша, докато не чу стъпки по коридора. Вратата се отвори, разкривайки фойето. Бледосините очи на Итън се разшириха изненадано, щом я видя. Тъмната му коса беше разрошена, сякаш досега бе спал.

— Ема? — рече той, излезе навън и сложи ръка на рамото ѝ. — Какво става?

— Трябваше да те видя. — Тя се извърна и погледна назад. — Може ли да вляза?

Итън отстъпи встрани.

— Разбира се.

Ема затвори вратата зад себе си и се отпусна в ръцете му. Тежестта на случилото се с Теър се стовари с цялата си сила върху нея и тя зарови лице в шепите си. Плака почти пет минути, носът ѝ се запуши, сълзите изгаряха очите ѝ. През цялото време Итън я галеше успокояващо по гърба.

Бях щастлива, че има кой да утеши сестра ми. Само да можех и аз да си имам някого. Все пак току-що аз бях видяла онзи ужасен спомен — аз бях брутално убита от човека, когото обичах. Чувствах се толкова празна отвътре. Теър, когото бях взела от автогарата, нямаше нищо общо с лудия човек, в който се беше превърнал накрая. Как можах да проявя глупостта да се забъркам с него?

Когато хълцанията на Ема преминаха в хлипания, Итън я заведе в кухнята и заобиколи плота. Върху него имаше купчина менюта с храна за вкъщи. На дългата маса стояха две кутии кока-кола и празна

кутия от пица. Откъм дневната се дочуваха репликите от някакъв криминален сериал. Той бутна с крак вратата на стаята си и светна лампата.

— Ето, седни — каза той на Ема, махвайки с ръка към леглото.
— Кажи ми какво става.

Краката на Ема омекнаха и тя се отпусна върху тъмносиньото шалте. Сграбчи възглавницата му и я притисна към гърдите си.

— Видях Теър — каза тя и погледна нервно към Итън.

Той се намръщи, както и очакваше.

— В затвора? Нали ти казах да не ходиш!

— Знам, но...

— Защо не ме послуша?

Очите ѝ отново се напълниха със сълзи. Точно сега нямаше нужда от лекция.

— Не знаех какво друго да направя — рече отбранително тя. — Имах нужда от отговори. И той ми ги даде. Каза ми, че е единственият, който знае коя съм аз.

— Какво? — Итън се ококори.

— Аха — кимна Ема. — Спомена и за писмата, които ми е пратил. Сигурно е имал предвид бележката, която бе оставил на колата на Лоръл и посланието на дъската по време на подготовката за бала. Той го е направил, Итън. Знам го.

Итън облегна глава на дланите си.

— Съжалявам.

След това Ема извади от джоба си бележката на Теър до Сътън и я разгъна.

— Днес открих това — каза тя и я подаде на Итън.

Той я зачете намръщено. Когато приключи, сгъна внимателно листа и ѝ го върна.

— Леле. Все едно признава, че може да я нарани, освен ако отношенията им не се променят.

— Знам. И след това... наистина я е наранил.

При думите на Ема аз потръпнах и споменът отново се завърна в главата ми. Но къде ме беше отвел Теър? Сигурно имаше нещо общо с колата ми, нали? Все пак в нея бе открита кръв — моята кръв, със сигурност. Само ако можех да видя и останалата част от спомена.

Чувствах се като пъзел, който бе почти нареден, с изключение на едно липсващо парче.

— Всеки път, когато го виждам, той ме поглежда така, сякаш знае, че не съм Сътън — прошепна Ема. — Теър сигурно я е убил и ме е примамил тук — рече тихо тя. — Само си помисли. След като е изчезнал от града, той може да е бил навсякъде. С лекота би могъл да се промъкне обратно в Тусон, да ме шпионира, да ми оставя бележки и да ме заплашва.

— Права си — отвърна Итън. — Сигурно не му е представлявало проблем.

— Той ме държи в ръцете си. Ако кажа една дума срещу него, ще разкрие на ченгетата коя съм. А те ще ме обвинят за смъртта на Сътън. Всичко се развива точно така, както предсказа. — Тя затвори очи и отново се разхълца. — Той ми каза, че адвокатът му прави всичко възможно да го пуснат още следващата седмица. Става въпрос за няколко дни! Какво да правя?

— Ш-ш-шт — прошепна Итън. Хвана ръката ѝ и я сложи върху дънките си. — Всичко ще бъде наред — каза той. — Теър е все още в затвора. Ти все още си в безопасност. Все още има време да докажем какво е извършил. Аз съм тук, с теб. Няма да те оставя да се изправиш сама срещу това. Ще те пазя.

Ема облегна глава на рамото му.

— Не знам какво щях да правя без теб.

— А аз не знам какво щях да правя без теб. Ако нещо ти се случи... — Гласът му секна. — Не бих могъл да го понеса.

Какво огромно облекчение ѝ донесоха думите му. Ема преглътна едно ридание и му се усмихна с благодарност. Устните ѝ се доближиха до неговите, но в този момент тя забеляза кожения дневник, оставен до леглото. Беше отворен на страница към края му и ситно подредените думи оформяха къси куплети, като в стихотворение. Внезапно отново я връхлетя чувството за вина. Номерът. Лоръл я беше накарала да му открадне стихотворенията. Тя потрепери и се отдръпна от него.

— Трябва да ти кажа още нещо — рече тя. — Което няма да ти хареса.

Итън вдигна глава.

— Разбира се. Можеш да ми кажеш всичко.

Ема погледна към преплетените пръсти на ръцете им и възненавидя думите, които трябваше да произнесе. Но тя трябваше да го предупреди. Пое си дълбоко дъх.

— Приятелките на Сътън са ти подготвили номер. Свързан е с поетичния конкурс.

Итън се отдръпна назад.

— Какво?

— Опитах се да ги спра. Но те наистина...

Итън я прекъсна, размахвайки ръце. Погледна я замаяно, сякаш Ема току-що го беше ударила по главата с лопата.

— Откога знаеш за това?

Ема наведе очи.

— Ами, от няколко дни — отвърна тихо тя.

— Няколко дни?

— Съжалявам — проплака Ема. — Опитах се да го спра. Идеята не беше моя!

Болката на лицето му бавно премина в разочарование и отвращение.

— Мисля, че трябва да си вървиш — каза сковано той.

— Итън, аз... — Ема се опита да хване ръката му, но той вече се отдалечаваше към вратата. — Итън! — извика тя след него и изтича в коридора. Настигна го едва във фойето, улови го за ръката и го обърна към себе си. — Моля те! Ти ми каза, че мога да съм откровена за всичко! И аз си помислих...

— Сбъркала си — прекъсна я Итън и издърпа ръката си. — Би могла веднага да сложиш край на това. Те те смятат за всемогъщата Сътън Мърсър. Достатъчна е една дума от теб и номерът щеше да бъде отменен. Защо не го направи? Защото не искаш да разбират за мен? Ти... — гласът му изтъня и той се прокашля — срамуваш ли се от мен?

— Разбира се, че не! — извика Ема, но може би Итън имаше право. Защо не бе опитала по-сериозно да се справи с този проблем? Как му беше позволила да излезе извън контрола ѝ?

Ръката на Итън легна върху бравата.

— Просто си върви. И не се опитвай да разговаряш с мен, докато не си спомниш коя си — Ема Пакстън, добрата близначка.

— Итън! — проплака Ема, но той вече я беше избутал навън и затръшна вратата пред лицето ѝ. Навън валеше по-силно и дъждовните

капки се смесвала със сълзите, които се стичаха по бузите ѝ. Тя се чувстваше така, сякаш току-що е изгубила единственото хубаво нещо в живота си. Сви шепа и ги притисна към стъклото, поглеждайки в къщата. Видя как Итън мина ядосано по коридора, събаряйки купчина книги, струпани на масата в дневната.

Сцената, на която станах свидетел, беше ужасна. Отново проклетх Играта на лъжи. Ако с приятелките ми не бяхме организирали този глупав клуб, сега сърцето на Ема нямаше да бъде разбито. Единственият ѝ съюзник нямаше да я намрази.

Ема натисна няколко пъти звънеца, но Итън не отвори. Тя му изпрати есемес с молба да поговорят, но не получи отговор. След известно време вече нямаше смисъл да опитва — Итън ясно ѝ бе показал чувствата си. Тя тръгна през моравата и веднага подгизна от дъжда. Зачуди се как ще се прибере. Когато извади телефона от джоба си, за да си повика такси, той светна в ръцете ѝ. Ема се намръщи. Номерът беше на полицейското управление в Тусон. През ума ѝ мина ужасяваща мисъл: ами ако ченгетата се обаждаха заради Теър? Ами ако е бил освободен?

— Ало? — надвика Ема шума на бурята, опитвайки се да успокои нервите си.

От другия край се чу гласът на детектив Куинлън.

— Добър вечер, госпожице Мърсър. Получихме резултатите от кръвния тест от колата ви.

Ема се напрегна.

— И какво показват те? — Тя се стегна, сигурна, че ще чуе името на Сътън.

— Резултатите показват пълно съвпадение с кръвта на Теър Вега — произнесе боботещият глас на Куинлън.

Ема се спря по средата на улицата, убедена, че не е чула добре.

— Теър?

— Точно така — отвърна Куинлън. — Имате ли някаква представа как се е озовала там? Господин Вега няма желание да отговаря.

— Аз... — Ема млъкна, защото нямаше никаква представа какво да отговори. Тя се спря под едно вретеновидно мескитово дърво, опитвайки се да си поеме дъх. Чувстваше се напълно обърквана.

— Сътън? — избумтя гласът на Куинлън. — Има ли нещо, което трябва да знам?

Ема се сви под дървото, не че то успяваше да ѝ осигури особена защита от бурята. Имаше толкова много неща, които трябваше да му разкаже. Но смееше ли? Дали можеше по някакъв начин да го убеди, че тя е близначката на Сътън, но не е искала да открадне живота ѝ? Щеше ли да ѝ повярва, ако му кажеше, че Теър Вега ѝ е пращал заплашителни послания — и че Теър е убил Сътън? Едва ли. Вярно, че разполагаше с бележката от Теър, открита в шкафчето на Сътън, онази, в която той казваше, че ще превърти, но докато за Ема тя бе достатъчно доказателство, полицията едва ли щеше да я приеме за окончателна улика.

— С-съжالياвам. Нямам представа как се е оказала там — отвърна най-накрая тя, затвори очи и се замисли. — Имаше ли някакви други отпечатъци в колата?

Куинлън въздъхна.

— Само вашите и на баща ви. Той е другият собственик на превозното средство, нали?

— Аха — отвърна разсеяно Ема. Тя си спомни думите на господин Мърсър за това как двамата със Сътън са реставрирали заедно волвото.

В другия край се разнесе покашляне.

— Добре, тъй като повече нямаме повод да задържаме колата ви, можете да си я приберете — рече мрачно Куинлън.

— Благодаря — отвърна Ема, но Куинлън вече беше прекъснал връзката. Тя продължи да държи телефона в протегнатата си ръка и да го гледа така, сякаш представляваше някаква извънземна форма на живот. Студеният вятър подмяташе мокри листа върху краката ѝ. В далечината се чу рев на автомобилен двигател. Светът се движеше в обичайния си коловоз, но Ема се чувстваше изцяло променена. Кръвта на Теър. Но... как бе възможно?

Аз също стоях зашеметена. Замислих се върху последния си спомен. В това нямаше никакъв смисъл — Теър бе ненормалникът, който беше подгонил мен, а не обратното. Имаше само един възможен отговор: сигурно съм успяла да се вмъкна по някакъв начин в колата си и да го ударя с нещо, преди да ме убие. Испитах задоволство — Теър

може и да бе отнел живота ми, но поне по пътя към отвъдното бях успяла да отнеса със себе си и част от него.

21.

МАМА ЗНАЕ НАЙ-ДОБРЕ

Същата нощ Ема се обърна на другата страна в леглото си и погледна към яркия неонов циферблат на будилника на Сътън. Часът беше два и дванайсет след полунощ. Тя не бе спряла да плаче, откакто таксито я остави пред дома ѝ и гърлото ѝ беше толкова свито, че едва успяваше да преглътне. Никога през живота си не се беше чувствала толкова обърквана и сама. Дори и когато трябваше да напусне Хендерсън и да се сбогува с Алекс. Не и когато трябваше да остане в държавния приют цял месец, докато социалните служби ѝ намерят нов приеман дом. Нито дори когато Беки я беше оставила при съседката и повече не се върна за нея.

При всички тези случаи ѝ беше тежко и тъжно, но след като напусна Хендерсън, тя все пак можеше да се обажда на Алекс. Когато бе в приюта, можеше да си играе с момичето, с което делиа двуетажното легло. А когато Беки си тръгна, тя можеше да поплаче пред майката на приятелката си и да каже колко много ѝ липсва.

Но сега живееше с толкова ужасна тайна, че не бе сигурна дали тежестта ѝ няма да я смаже. А след като и Итън ѝ беше сърдит — толкова много, че сигурно вече нямаше да ѝ проговори, — тя нямаше към кого да се обърне. Не можеше да признае на никой друг коя е в действителност. Не можеше да си направи списък „Нещата, които мразя в Сътън“ или „Нещата, които ми липсват от Ема“, или дори да си води дневник от страх, че някой може да го намери и да разкрие истинската ѝ самоличност.

А и новината за кръвта на Теър я ужасяваше. Означаваше ли това, че Сътън го е ударила? Ами ако това е причината за накуцването му? Гласът на Мадлин отекна в главата ѝ: Повече никога няма да може да играе футбол. Това беше голямата му любов — нещото, в което беше най-добър, — а сега бъдещето му е съсипано. Може би това беше мотивът. Възможно ли беше Теър да е толкова ядосан на Сътън заради нараняването си, че да си беше отмъстил... като я убие?

Ема се отпусна върху пухената възглавница на Сътън. Всичко ѝ се струваше толкова невероятно. Защо изобщо се занимаваше с това? Какъв беше смисълът? Може би трябваше просто да замине и да остави всичко зад гърба си. Ако искаше да избяга, сега беше моментът. Теър беше зад решетките и не можеше да я проследи. Най-накрая щеше да бъде свободна. Беше на осемнайсет. Би могла да си вземе дипломата, да се засели някъде и да завърши вечерно училище...

Но още докато си го мислеше, знаеше, че няма да си тръгне. Тя живееше живота на някой, когото толкова отчаяно искаше да опознае, опитвайки се да постигне правосъдие за сестра си. Никога не би си простила, ако просто се откаже, защото това би означавало, че човекът, който бе убил Сътън, който бе откраднал на Ема шанса да опознае близначката си, щеше да остане на свобода.

Не можех да си представя, че убиецът ми ще се измъкне безнаказано. Не можех да го приема и се надявах, че Ема ще намери сили да остане — макар да разбирах, че за нея става все по-опасно тук.

Ема отметна завивките от краката си и прекоси стаята. Отключи вратата, измъкна се на пръсти по тъмния коридор и слезе по стълбите, избягвайки на косъм купчината списания, които Лоръл беше оставила на най-долното стъпало. Едно разклонено алое хвърляше сянка върху плочките. През прозореца на дневната се чуваше звук от капещата вода и Ема погледна към ленивите дъждовни капки, които се отцеждаха от лука. Луната хвърляше злоеща светлина върху семейните фотографии. Ема видя отражението си в огледалото в дъното на коридора. Тъмната ѝ коса се спускаше свободно по раменете, а кръглото ѝ лице изглеждаше като бяло петно в мрака. Тя зави зад ъгъла към кухнята и почувства студения теракот под босите си крака. Когато се намери да отвори един от шкафовете, в ъгъла се размърда сенчеста фигура. Ема подскочи уплашено назад и удари хълбока си в хромираните копчета на печката.

— Сътън?

Погледът на Ема се фокусира върху госпожа Мърсър, която се бе привела напред, стискайки каишката на Дрейк. Кучето тихо излая.

— Какво търсиш тук толкова късно? — Госпожа Мърсър се изправи и пусна Дрейк. Той се приближи до Ема и подуши ръката ѝ, преди да се свие на топка до хладилника.

Ема върза разрошената си коса на опашка.

— Не можах да заспя, затова слязох да си наля вода.

Госпожа Мърсър сложи ръка на челото на Ема.

— Хм-м. Добре ли си? Лоръл каза, че си се прибрала вир-вода.

Ема се засмя насила.

— Ами не носех със себе си чадър. Последния път, когато проверих, все още живеехме в Аризона. — Тя погледна разрошената коса на госпожа Мърсър и халата ѝ. — А ти какво правиш тук?

Госпожа Мърсър махна презрително с ръка.

— Дрейк нещо се оплакваше и аз станах да го изкарам малко навън. — Тя отиде до умивалника, наля чаша вода и пусна две кубчета лед в нея. Те изпукаха силно. Госпожа Мърсър остави чашата на плота и я побутна към Ема, която с благодарност отпи.

— И така... — Госпожа Мърсър облегна брадичка върху дланта си. — Защо не можеш да заспиш? Има ли нещо, за което да искаш да поговорим?

Ема облегна челото си на плота и въздъхна. Имаше толкова много неща, за които искаше да поговори. Не можеше да обсъжда убийството на Сътън, но може би щеше да получи добър съвет за Итън.

— Нараних едно момче, което харесвам и сега не знам как да оправя нещата — избъбри тя.

Госпожа Мърсър я погледна съчувствено.

— Опита ли да се извиниш?

Разнесе се тихо громолене, когато машината за лед изсипа нова порция кубчета във фризера.

— Опитах... но той не иска да ме чуе — отвърна Ема.

— Може би трябва да опиташ отново? Да разбереш точно какво не е наред и как да го оправиш, а след това да го реализираш.

— И как точно да го направя? — попита Ема.

Госпожа Мърсър се облегна назад и погали с пръсти щампата на ананас върху кърпата за бърсане на чинии.

— Понякога действията казват повече от думите. Покажи му, че съжаляваш и се надявай всичко да си дойде на мястото. Просто бъди най-добрата Сътън. Той трябва да разбере, че хората понякога правят грешки. Ако не може да ти прости, значи не те заслужава.

Ема се замисли за миг. Майката на Сътън беше права: тя просто бе сторила една грешка, нищо повече. И може би нямаше как да е най-

добрата Сътън, но определено можеше да бъде най-добрата Ема. Итън ѝ беше казал, че е забравила коя е в действителност — добрата близначка. При всичко, което се бе случило напоследък, на нея ѝ беше трудно да запази истинската си идентичност — и да знае какво точно иска. Нуждите на Ема ѝ се струваха толкова второстепенни в сравнение с онова, което се бе случило със Сътън. Всички желаниа, които не бяха свързани с разследването на убийството на сестра ѝ, ѝ се струваха като някакъв лукс.

Тя изправи гръб и почувства как я изпълва решителност. Трябваше да продължи с реализацията на плана си. Трябваше да докаже, че Теър е убил сестра ѝ. Така отново щеше да се превърне в Ема Пакстън. Но междувременно щеше да се държи по начин, с който да се гордее, дори постъпките ѝ да не бяха сто процента Сътънови.

Ема се изправи и прегърна госпожа Мърсър.

— Благодаря, мамо. Точно това исках да чуя.

Госпожа Мърсър я притисна към себе си, после отново се облегна назад и погледна изненадано към момичето, което смяташе за своя дъщеря.

— За пръв път ми благодариш за съвета, който съм ти дала.

— Може би трябваше отдавна да го направя.

Докато майка ми прибираше Дрейк в колибката му и се качваше нагоре по стълбите, аз усетих как ме жегва вина. Предвид онова, което току-що беше казала, и онова, което си бях спомнила за отношенията с родителите ми, аз се съмнявах, че докато съм била жива, някога съм провеждала среднощни сърдечни разговори. Въобще не ценях мнението на родителите ми и може би грешах — поредното нещо, за което горчиво съжалявах.

Аз обърнах вниманието си към Ема, която седеше, подпряла брадичката си с ръка и с разсеяна усмивка на лицето. Макар да знаех, че не е редно, усетих как ме изпълва горчиво негодувание. Ема може и да бе забравила коя е в действителност, но поне все още имаше тяло, самоличност. Всъщност имаше две самоличности — нейната и моята. И сега трябваше да живее и заради двете ни.

22.

ТЪРСИ И ЩЕ НАМЕРИШ

Следващите няколко дни Ема се опита да изпълни намерението си да не унива и да се държи като себе си, колкото и да се различаваше от Сътън. Отвърна с LOL на последните постове на близначките Туитър за това колко е трудно да се намерят дрехи, които да отговарят на техния сексапил. Направи комплимент на Шарлът за бекхенда ѝ по време на тренировката по тенис. Дори каза на Ниша Банерджи, че лентата ѝ за коса е сладка. Ниша я изгледа учудено — и леко подозрително, — но въпреки това ѝ благодари.

Въпреки това Ема нямаше никакъв успех с Итън или Лоръл. В сряда позволи на Лоръл да вземе последния йогурт с нар в кафенето, защото знаеше, че ѝ е любимият, но Лоръл само изсумтя и алчно го грабна. А когато виждаше Итън в коридора, той просто вдигаше още по-високо раницата на раменете си и минаваше от другата страна, за да не се сблъска с нея.

В четвъртък след тренировката по тенис тя огледа колите в паркинга и осъзна, че фолксвагенът не е на обичайното си място. Изстена отчаяно.

— Лоръл пак ли те заряза? — Мадлин се появи зад гърба на Ема, носейки в ръка няколко книги. Сините ѝ очи грееха, а на ушите ѝ висяха дълги перести обеци.

— Аха — отвърна Ема, неспособна да скрие раздразнението си. — Цяла седмица се държи като истинска кучка.

За пръв път от седмици Мадлин се разсмя от сърце.

— Че тя си е такава. — Тя хвана Ема за лакътя. — Не се тревожи. Ще ѝ мине. Както на мен.

Зад гърба ѝ минаха двама първокурсници, стиснали ролери под мишниците, и се сбутаха. Единият улови погледна на Ема и се ухили широко. Кимна ѝ и бавно ѝ помахаша с ръка. Ема му се усмихна в отговор — поредната проява на доброта.

Мадлин извади ключовете от кожената си чанта.

— Искаш ли да те закарам?

Ема изгледа ключовете ѝ.

— Всъщност тъкмо отивах в полицията. Най-накрая ще мога да си взема колата.

Мадлин потръпна при думата полиция и се намръщи.

— Тя не е ли на паркинга за конфискувани автомобили?

Стомахът на Ема се сви от притеснение. Приятелките на Сътън смятаха, че колата ѝ е конфискувана заради твърде многото натрупани глоби и тя просто не е могла да си я прибере досега. Не знаеха, че Сътън я е взела оттам в деня, когато е умряла. Нито, че е била с нея, когато е прибрала Теър от автогарата. Или че може би го е блъснала с нея.

— Бил е пълен, затова са я преместили на паркинга зад полицейското управление — изтърси Ема и скръсти пръсти, молейки се Мадлин да ѝ повярва. Не обичаше да лъже, но нямаше как да ѝ каже, че колата на Сътън е била всъщност улика, защото в нея е била открита кръвта на брат ѝ. За щастие Мадлин просто сви рамене и отключи джипа си с дистанционното.

— Влизай. Ще ти спестя ходенето.

Ема се качи в колата и остави чантата в скута си.

— Радваш ли се за гостито у Шарлът утре? — попита Мадлин, докато завърташе ключа в стартера. — От доста време не сме вечеряли у Чембърлейнови. Липсва ми готвенето на Корнелия. Не е ли страхотно да си имаме личен готвач?

Ема изхъмка утвърдително, припомняйки си, че момичетата се бяха разбрали да прекарат вечерта у Шарлът. Не се изненада, че семейство Чембърлейн имат личен готвач — къщата им беше огромна.

— И, разбира се, това не трябваше да го казвам. — Мадлин се усмихна накриво. — Ако баща ми ме чуе, че казвам колко ми се иска да имам личен готвач, сигурно ще ме нарече разглезена и алчна. — Тя завъртя очи и се опита да се засмее, но лицето ѝ се сгърчи.

Ема прехапа долната си устна, усещайки болката на Мадлин.

— Нали знаеш, че ако искаш да поговорим за баща ти, аз съм насреща.

— Благодаря — отвърна тихо Мадлин. Тя бръкна в чантата си розов металик, извади слънчевите си очила от кутийката и си ги сложи.

— Всичко наред ли е? Нещата оправят ли се? — притисна я Ема. Мадлин изчака да излязат от паркинга, преди да отговори.

— Все същото е, като че ли. Мразя да се прибирам у дома. Баща ми се мотае из цялата къща и точно сега двамата с мама не си говорят. Според мен дори не спят в една стая. — Блестящите ѝ устни се свиха в тънка линия.

— Нали знаеш, че винаги си добре дошла у нас — предложи Ема.

Мадлин я погледна с признателност.

— Благодаря ти — рече тя и въздъхна. После докосна ръката на Ема. — Досега никога не си ми го предлагала.

Жегна ме раздразнение. Щях да ѝ предложа, ако знаех, че Мадлин се нуждае от това.

Минутка по-късно двете стигнаха до участъка и Мадлин остави Ема на тротоара.

— Сътън? — рече тя и надникна през прозореца. — Наистина се радвам, че се сдобрихме. Може и да не го казвам често, но ти си най-добрата ми приятелка.

— И аз се радвам — каза Ема и сърцето ѝ се стопли.

Когато влезе в сградата, същата служителка, която я бе посрещнала и последния път, вдигна глава и я погледна.

— Пак ли ти? — попита тя с отегчен глас.

Колко професионално.

— Дойдох да прибера колата си — рече решително Ема.

Служителката се обърна и вдигна слушалката на телефона.

— Един момент.

Ема се обърна и се загледа към таблото с обяви. Плакатът „ИЗЧЕЗНАЛ“ на Теър беше свален и заменен с реклама на ХЕКТОР, ЧЕСТНИЯ МЕХАНИК, КОГОТО ДА ПРЕПОРЪЧАТЕ НА ПРИЯТЕЛИТЕ СИ.

Миг по-късно служителката посочи навън към някакъв едър пазач, който стоеше пред телената ограда.

— Полицай Мориарти ще ти помогне — каза тя и направи балонче с розовата си дъвка. Въздухът в чакалнята се изпълни с аромат на захаросано грозде.

Ема излезе отново навън, отиде при полицай Мориарти и подписа документите за колата на Сътън. Той отключи вратата на

оградата и я поведе покрай паркираните прашни коли. Беемвета и рейндж роувъри се кипреха гордо до раздрънкани таратайки, които изглеждаха така, сякаш едва ли биха могли да изминат и пет километра.

— Ето я — каза полицай Мориарти и посочи класическия зелен автомобил с лъскави хромирани части. Впечатлена, Ема седна в колата. Возилото изглеждаше лъскаво и притежаваше ретро дух — точно такава кола би си взела и тя, стига да имаше възможността да избира. Беше невероятна.

Естествено, че беше. Изписах, когато отново видях колата си. Но в гърдите ми се смесваше горчивина и сладост. Вече не можех са седна на шофьорската седалка и да усетя меката кожа с бедрата си. Не можех да превключвам скоростите и да усещам реакцията на колата. Не можех да се наслажда на вятъра в косите ми, докато карах по Магистрала 10 със свалени стъкла.

Ема взе ключовете от ченгето. Огледа колата отвън, търсейки издйническите петна кръв, които бяха открили полицаите, но не намери нищо, с изключение на лека вдлъбнатина, където най-вероятно се беше ударило коляното на Теър. Може би я бяха почистили. След това Ема отвори вратата на шофьорското място и се тръшна на кожената седалка. Врълетя я странно усещане. Тази кола притежаваше толкова силен сътъновски дух, че тя се почувства така, сякаш близначката й наистина беше тук. Затвори очи и почти успя да си представи Сътън зад волана, как отмята косата си назад, смеейки се на нещо, което са казали Шарлът или Мадлин. Ема побутна медальончето със сребърния ангел хранител, което висеше на огледалото за обратно виждане, убедена, че усеща във въздуха миризмата на парфюма на Сътън. Ема знаеше колко щеше да се ядоса близначката й, ако знаеше, че колата се намира в опипващите ръце на полицаите.

„Ще се грижа добре за нея“, помисли си тя, докато потупваше с пръсти по облечения в кожа волан.

Аз се усмигнах. Добре ще е да си спази обещанието.

Някой почука по стъклото. Ема се стегна и вдигна глава. Беше полицай Мориарти. Тя бавно свали стъклото.

— Мога ли да ви помогна с още нещо, госпожице Мърсър? — попита мрачно той.

— Не, полицај, всичко е наред — каза Ема, с невинен, предразполагащ глас. — Благодаря ви много за помощта.

— В такъв случай по-добре напуснете терена — каза полицајт, закачил палец на колана си.

Ема кимна и вдигна прозореца, след което пъхна ключа в контакта. Нямаше нужда да наглася седалката или огледалото за обратно виждане — всичко ѝ пасваше идеално, точно както бе подходило и на Сътън. Докато излизаше от паркинга, нещо на съседната седалка привлече погледа ѝ. Нещо се подаваше от сгъвката, където седалката се срещаше с облегалката. Приличаше на малък къс хартия.

Тя излезе на пътя и продължи да кара, докато полицията не се изгуби от погледа ѝ, после отби до тротоара и дръпна ръчната спирачка. Обърна се към хартиятката. Хвана я и сви вежди. Най-накрая успя да я измъкне. Късчето бе малко и на него бе написано Д-Р ШЕЛДЪН РОУЗ. Тя веднага разпозна ъгловатия почерк от писмото, което бе намерила под дъното на шкафчето на Сътън. Почеркът на Теър.

Сърцето ѝ заби ускорено. Тя погледна през рамо тъкмо когато една полицейска кола излизаше от паркинга с включени сирени. В продължение на няколко мъчителни секунди бе сигурна, че ченгетата са тръгнали след нея — може би подхвърлянето на тази важна улика в колата ѝ беше тест и сега беше загазила здраво заради това, че не го беше предала. Но колата профуча покрай нея, а полицајт зад волана гледаше право напред. Тя шумно въздъхна. Ченгетата не я преследваха. Дори не знаеха какво е намерила.

А аз се надявах, че късчето хартия ще ни донесе някакви отговори.

23.

ПСИХОТЕСТ

Ема измина точно километър и половина, преди отново да спре, този път на паркинга на тусонската ботаническа градина. Зад вратите се виждаха ярките цветове на разцъфтелите цветя. Край хранилките пърхаха колибрита. Но следобед градината беше затворена и паркингът бе почти празен. Струваше ѝ се идеалното място да поседи и да помисли. В никакъв случай нямаше да чака да се прибере и едва тогава да потърси д-р Шелдън Роуз. Щеше да разследва това още сега.

Тя грабна телефона на Сътън от пасажерското място и написа Д-Р ШЕЛДЪН РОУЗ в търсачката. След секунди се появиха резултатите, които изброяваха десетки лекари из цялата страна. Гастроентеролози. Кардиолози. Някакъв тип, който „прочистваше чакрите“. Имаше мнения на клиенти, адреси и телефонни номера. Появиха се доклади, написани от многобройните Шелдъновци, със заглавия като „Мозък в движение“ и „Здрав дроб, здрав живот“. Следваха докторите, научни работници — някакъв Шелдън Роуз преподаваше викторианска литература в Университета на Вирджиния, друг Шелдън Роуз се занимаваше с терапия за отказване от тютюнопушенето в Ню Хемпшър, и трети, който оглавяваше компютърния отдел на Масачузетския технологичен институт.

Ема натисна връзката за личните лекари; може би Теър беше пипнал някакъв грип или друга инфекция, докато беше избягал. Уебстраницата показва шестима лекари, които работеха в бяла тухлена сграда, която се наричаше „Уайомингско здраве“. Д-р Шелдън Роуз от Уайоминг я гледаше от екрана със самодоволно изражение на сипаничавото си лице. Като че ли той не беше правилният отговор.

Изсвири клаксонът на някаква кола. Група хлапета профучаха край нея със своите колела БМХ. Погледът на Ема беше привлечен от някаква сянка, която се скри зад ъгъла на отсрещната бензиностанция, но когато тя се вгледа по-внимателно, не видя нищо. „Успокой се — помисли си. — Никой не те следи. Никой не знае, че си тук.“

Тя прегледа следващата страница с резултати. Не беше съвсем сигурна какво търси — или колко време ще ѝ е необходимо, за да го намери, — но със сигурност тук имаше нещо и тя веднага щеше да го познае, щом го види. Натискаше последователно линковете, но не попадеше на нищо. Десет минути по-късно вече беше готова да се откаже, но внезапно попадна на страницата на д-р Шелдън Роуз в Сиатъл, щата Вашингтон. Когато я отвори, тя затаи дъх. Страницата съдържаше емблема на орел с разперени криле и извита вляво глава. Под ноктите му имаше дребни инициали СПБ. Изглеждаше по същия начин като татуировката на Теър.

Пулсът ѝ се ускори и тя започна да натиска линковете. В нея се възря снимката на д-р Шелдън Роуз, чиито черни очи се криеха зад очила с червени рамки. Бръснатата му глава и широка челюст го правеха да изглежда повече като бияч в мотоциклетистки клуб, отколкото като лекар. Стомахът на Ема се сви от неприятно предчувствие и тя прегледа биографията му: Д-р Шелдън Роуз се оказва психиатър, специалист по психопатично поведение и други екстремни психични заболявания. Той лекуваше пациентите си в Сиатълската психиатрична болница — СПБ. Психиатрия. Буквите на екрана се размазаха пред очите на Ема. Нима Теър е бил приет в психиатрична болница? Затова ли имаше онази татуировка на ръката си? И какво ѝ подсказваше това за състоянието, в което се е намирал в нощта, когато е изчезнала Сътън?

Отново си спомних колко разярен беше Теър, докато ме гонеше по пътеката. Сякаш нещо в него беше прецракало. А може би му бяха свършили хапчетата?

Ема взе телефона на Сътън с треперещи пръсти и набра номера на болницата. Оттатък иззвъня само веднъж, преди да се обади женски глас:

— Сиатълска психиатрия.

— Обаждам се да проверя дали при вас е бил лекуван един пациент — каза Ема. — Името му е...

— Съжалявам, госпожо. Това е поверително. Не можем да разкриваме имената на пациентите ни. — От другия край се чу едно раздражено цък.

Пфу. Разбира се, че нямаше да ѝ разкрият просто ей така подобна информация. Ема прокара пръсти през косата си, чудейки се как да

разбере. Край нея избръмча боклукчийският камион. Подухна вятър и във въздуха се разнесе мирис на гниещи боклуци и цветя от градината. Ема отново погледна към бензиностанцията от другата страна на улицата, търсейки с очи фантомната сянка. Когато се убеди, че там няма никой, тя се прокашля и набра същия номер.

— Сиатълска психиатрия. — Този път гласът беше на мъж.

— Търся д-р Шелдън Роуз — каза Ема с професионален тон.

— Мога ли да му предам кой го търси? — Гласът прозвуча отегчено, сякаш мъжът изпитваше желание да бъде навсякъде другаде по света, само не и на рецепцията.

— Д-р Каръл Суини — отвърна Ема, измисляйки начаса лекарското име. Това бе любимата ѝ педиатърка — а тя бе имала поне десетина. През месеците, докато бе живяла при приемното семейство в северна Невада, д-р Суини беше лекувала нея и другите шест деца в приемния дом. Приемната им майка не можеше да си позволи детегледачка, затова всеки път, когато някой от тях се разболееше, тя го водеше в кабинета ѝ. Чакалнята на д-р Суини беше пълна с цветни строителни кубчета, парцаливи плюшени животинки и шарени книжки, пръснати по червената пластмасова маса в средата. Когато Ема и приемните ѝ роднини се гонеха около масата и вдигаха много шум, д-р Суини никога не им се караше.

— Моля, изчакайте — отвърна мъжкият глас.

Сърцето на Ема заби ускорено. Докато чакаше, в слушалката се носеше класическа музика, изпълнена на пиано.

— Кабинетът на д-р Роуз — чу се женски глас.

— Мога ли да говоря с доктора? — Ема се опитваше да звучи авторитетно и забързано.

— Не, няма го. Да предам ли нещо?

— С кого разговарям? — попита Ема.

Жената от другата страна си пое рязко дъх.

— С Пени, сестрата на д-р Роуз — каза най-накрая тя.

— Обажда се д-р Каръл Суини от „Тусон медикъл“ — избъбри Ема. Тя продължаваше да говори задъхано, сякаш се намираще по средата на животоспасяваща операция. — Току-що приех пациент на име Теър Вега. Той е в много лошо състояние.

— Лошо състояние? Какво имате предвид?

Ема почувства прилив на вина. Мразеше да лъже така.

Но аз бях впечатлена. Това същото момиче ли беше, което поставяше под въпрос етичността на Играта на лъжи и номерата, които организирахме? И ето я сега — преструва се на лекар, което е незаконно, — докато се опитва да получи поверителна медицинска информация. Леле-мале, колко много я беше променило превъплъщението ѝ в Сътън Мърсър.

— Той е, хм... в безсъзнание — продължи Ема. — Трябва ми датата, на която е бил изписан от вашето заведение.

Сестрата въздъхна отегчено.

— Един момент. — Пръстите ѝ защракаха по компютърна клавиатура. — Да-а. Теър Вега е бил приет за лечение и изписан окончателно на двайсет и първи септември тази година — въпреки лекарските препоръки. Така, как казахте, че ви е името? От коя болница сте...?

Ема бързо затвори. Трепереше толкова силно, че изпусна телефона и той падна в краката ѝ. Изпълниха я недоверие и страх. Истина беше. Теър е бил в психиатрична клиника... където е бил лекуван и е напуснал въпреки лекарските предписания. Неизлекуван. На свобода. Сигурно е бил — и все още е — психопат.

А аз си помислих, че явно съм се забъркала с най-неподходящото момче.

24.

ЗА КОЯ СЕ МИСЛИШ?

— Довечера ще бъде страхотно — каза Шарлът в петък сутринта, докато двете с Ема вървяха по коридора към научното крило на гимназия „Холиър“. Въздухът миришеше на изгорели химикали и газ от бунзенови лампи. — Корнелия ни е планирала страхотни ястия. Ще се съберем у нас, ще се нахраним и ще се приготвим, а след това отиваме на тайния купон. Добре ли ти се струва?

— Разбира се — отвърна предпазливо Ема, поглеждайки към голото си коляно, което се подаваше от внимателно съдраните дънки на Сътън. Така и не можа да разбере как хората плащат по триста долара за панталони, които са направени да изглеждат стари — защо просто не отидат в „Гудуил“ и не си купят някой наистина износен чифт?

Ами че защото нещата от „Гудуил“ не са готини. Не ме интересуваше колко добра беше Ема в превръщането на евтините парцалки в стилни. В моя свят царуваха марковите дрешки.

— До после! — пропя Шарлът, когато завиха към кабинетите за чужди езици, и се отправи към класа по испански, докато Ема влезе в кабинета по немски език. На черната дъска с изсветлял бял тебешир бяха написани спрежения на глаголи, а някой беше нарисувал намръщена физиономия, над която в балонче бе изразил мислите си: „Готов съм да бъда където и да е другаде, само не тук.“ Във въздуха се носеше слаба миризма на лепило. Ема забеляза Итън, който се беше отпуснал върху един стол в ъгъла на стаята. Той я погледна и бързо отмести очи. Стомахът ѝ се сви.

Фрау Фенстърмахер още не беше пристигнала, затова Ема отиде до стола на Итън и застана до него. Постоя така почти десет секунди, но той нарочно гледаше встрани.

— Трябва да поговорим — каза най-накрая тя с решителен тон.

— Не мисля — отвърна Итън и продължи да гледа през прозореца.

— Аз, обаче, мисля. — Тя го хвана за ръката и го задържа, докато не го изведе в коридора. Двама ученици спряха и ги зяпнаха. Сигурно се чудеха защо Сътън Мърсър е хванала Итън Ландри за ръката. Но Ема не се интересуваше кой ги гледа. Тя трябваше да оправи нещата с Итън — и то веднага.

В коридорите притичваха закъснели ученици, които бързаха да влязат в стаите преди звънеца. Ема погледна вляво и видя приближаващата се безформена фигура на Фрау Фенстърмахер. Тя избута Итън в съседния коридор с надеждата, че не ги е забелязала. Двамата тръгнаха към стъклените врати, през които се излизаше на дългата морава покрай пистата за бягане.

Итън зарови ръцете си дълбоко в джобовете на кафявите си карго бермуди.

— Трябва да се връщаме вътре.

— Искам да ти кажа някои неща — прекъсна го Ема, докато вървеше към пистата. — А ти трябва да ме изслушаш.

Тя бутна вратите и двамата прекосиха зелената ивица преди бялата стартова линия. Сребристите препятствия бяха събрани в прави редици. До един забравен клипборд се търкаляше празна бутилка от минерална вода. Двамата бавно се изкачиха до пейките, обувките им тихо потракваха по металните стъпала. Ема стигна някъде до средата, тръгна по редицата и седна на една от металните пейки. Итън я последва. Вятърът я шибаше по лицето. Тя върза дългата си коса на опашка и се обърна към него.

— Не искам да ти правя номер — каза тя. — Никога не съм искала и няма да им позволя да продължат. Просто ми е трудно при всичко, което се случва, да откривам най-добрия начин да се справя със ситуацията, без да се издам.

Итън се преструваше на очарован от шевовете на панталоните си. Край тях профучаха на колела двама ученици от класа по моден дизайн, които очевидно също бяха решили да избягат.

— Итън — каза Ема с разстроено глас. — Говори ми! Съжалявам! Не знам какво друго да кажа. Моля те, не ми се сърди.

Най-накрая той въздъхна и погледна към разперените си длани.

— Добре. Аз също съжалявам. Просто щом каза, че приятелките на Сътън се канят да ми скроят номер... откачих.

— Но защо не ми повярва, когато ти казах, че няма да го направя?

Итън поклати глава. Когато най-после заговори отново, думите му прозвучаха бавно и напрегнато.

— Просто ти приличаш толкова много на нея. Носиш дрехите ѝ. Дружиш с приятелките ѝ. Дори си сложила медальона ѝ.

— И какво от това?

Мускулите на врата му се напрегнаха. Когато той погледна встрани, Ема осъзна, че тук имаше нещо друго, нещо, което той не ѝ е казал. Когато погледите им се срещнаха, тя видя как в светлите му очи проблесна болка.

— Никога не съм ти казвал това — рече най-накрая той, — но в първи курс, точно след като Сътън и приятелките ѝ започнаха Играта на лъжи, ми устройха номер. Беше ужасен и провали всичките ми шансове да спечеля научната стипендия в една програма, която исках повече от всичко на света. Семейството ми нямаше пари да ме изпрати. Почти си бях гарантирал мястото, но след номера... вече не беше така. — Той тропна с крак по металните стълби и те иззвъняха. — Мислех, че съм го преглътнал, но очевидно не съм.

Аз се носех наоколо и се чувствах ужасно. Поредният пример как шегите ми наистина нараняват хората. Опитах се да си спомня какво бяхме погодили на Итън, но в съзнанието ми не се появяваше нищо. Единственият ми спомен с него беше когато той прекъсна фалшивото ми задушаване в пустинята. За части от секундата ме изпълни истинска благодарност, че ме е спасил... но след това се подразних, защото ме беше видял уплашена.

— Какво са направили всъщност? — попита Ема.

Итън сви рамене.

— Няма значение. Достатъчно е да кажа, че ми провалиха всички шансове.

Ема хвана ръката му и я стисна здраво.

— Чуй ме, аз не съм Сътън! Може да си приличаме по някои неща, но аз никога няма да те нараня. Трябва да го знаеш.

Итън кимна бавно, преплете пръстите си с нейните и също стисна ръката ѝ в отговор.

— Знам. Наистина. И съжалявам, че се държах така. Трябваше да ти повярвам.

Настъпи продължително мълчание. Двамата гледаха как няколко коса кацнаха на пистата и отново отлетяха.

— Знаеш ли какво трябва да направим? — рече бавно Ема, неспособна да скрие усмивката си. — Да измислим план как да ги измамим.

— Приятелките на Сътън? — Итън я погледна недоверчиво. — Сигурна ли си?

— Абсолютно. Харесвам ги, но очевидно те имат нужда да глътнат малко от собственото им лекарство. Омръзна ми да правя номера на хората — а може би ако успеем да ги излъжем, цялата Игра на лъжи ще изгуби блясъка си? — Тя се обърна с лице към Итън. — Приятелките на Сътън смятат да откраднат стихотворенията ти преди конкурса и да ги качат в интернет под друго име, за да те изкарат плагиат.

Итън подсвирна леко.

— Леле. Това е гадно. — Светлите му очи потъмняха и той погледна към пистата. — Защо искат да ми причинят това?

Един облак мина пред слънцето и Ема видя как сянката ѝ постепенно изчезва.

— Лоръл ми е бясна, че вкарах Теър в беля. Това е нейната идея за отмъщение. Тя знае, че аз... — тя преглътна смутено, — те харесвам и нанесе удар там, където най-боли.

Ъгълчетата на устните му трепнаха в усмивка.

— Разбирам. Какво ще кажеш да се срещнем на обичайното място и да обменим идеи?

— Според мен трябва да си намерим друго място, защото Лоръл знае, че се срещаме там — изтъкна Ема. Започваше да се успокоява. Слава Богу, Итън отново беше на нейна страна. — След като изяснихме това — рече тя, — има още някои неща, които трябва да ти разкажа. — Ема огледа внимателно пистата, проверявайки дали са все още сами.

Итън повдигна вежди.

— Нещо за случая?

Когато Ема му каза, че кръвта по колата е на Теър, а не на Сътън, Итън я погледна невярващо.

— И това не е всичко — продължи Ема. — Отидох да прибера колата на Сътън от полицията и намерих нещо странно. — Тя му

разказа за хартията с името на д-р Шелдън Роуз, как е проследила информацията и е стигнала до психиатрията в Сиатъл. — Сестрата на д-р Роуз ми каза, че Теър е бил изписан на двайсет и първи септември. Въпреки препоръките на лекаря.

Итън я гледаше с преbledняло лице.

— Теър е бил в психиатрично заведение? — каза той, поклащайки глава. После притисна ръце върху нейните. — Той го е направил. Няма кой друг. Превъртял е и е убил Сътън. Как да го спрем да не стори същото и с теб? — Той обхвана ръцете ѝ в своите. — Как да те защитя?

Ема си пое дълбоко дъх, чувствайки се малко по-спокойна, след като Итън отново ѝ помагаше.

— Не можеш — каза тя и видя как след думите ѝ лицето му увехна. Тя стисна ръцете му и продължи: — Трябва да намерим доказателство, че той го е направил. Единственият начин да бъде в безопасност е Теър да се озове завинаги зад решетките.

Вратата на училището се затръшна шумно и двамата погледнаха нататък. Звънецът удари, давайки сигнал за началото на междучасието. Ема беше пропуснала цял час. В предишния си живот тя никога не беше закъснявала за училище. Но сдобряването с Итън си го заслужаваше.

— Трябва да се връщаме — каза тихо тя.

— Трябва ли? — попита Итън. — Предпочитам да прекараме целия ден заедно.

— Аз също — измърмори Ема. После я осени една идея и тя се обърна към него. — Приятелките на Сътън планират таен купон и аз трябва да отида по-рано, за да помогна в подготовката. Искаш ли да дойдеш? Знам, че не си падаш по купоните, но може би е време да направим нещо, което да отвлече мислите ни от психопата, който ме преследва.

— Не е смешно — каза Итън и прокара пръсти през косата си. — Но... — Той погледна към маратонките си. — Сигурна ли си? Приятелките ти ще бъдат там. Излизането с мен не е нещо, което Сътън би направила. А и това ще провали нашия контра номер.

Ема се замисли за миг.

— Ами, тогава ще забравим за него. Най-добрият начин да отменим номера с поетическия конкурс е да се появим заедно на

купона. И макар това да е нещо, което Сътън не би направила, аз искам да го направя — каза смело Ема. След като вече бе решила да разкрие връзката си, не искаше да прекарват повече време разделени.

25. ЗВУКЪТ НА АЛАРМАТА

Същата вечер Ема сви в алеята пред дома на Шарлът и угаси двигателя. Семейство Чембърлейн живееха в каменна къща с шест спални и две тераси на втория етаж. Великолепието ѝ все още караше дъха на Ема да спира, макар вече да бе идвала няколко пъти тук. Досега не бе познавала човек с толкова много пари.

Лоръл отвори вратата на колата си и слезе, без да си прави труда да благодари на Ема, че я е докарала. Бяха дошли заедно, защото не искаха да струпат твърде много коли през къщата, където щеше да се състои купонът, за да не привличат вниманието на полицаите. Ема се замисли дали да не зареже Лоръл вкъщи, с което да си върне заради многобройните зарязвания след тренировките по тенис, но после реши, че това няма да помогне особено за сближаването им.

Преди някоя от тях да натисне звънеца, вратата се отвори и Мадлин им се усмихна, облечена в яркочервена рокля с къдрички, която стигаше до средата на бедрата ѝ.

— Здравсти, ма-а-цки! — изписка драматично тя. — Добре дошли на вечерята! И двете изглеждате страхотно!

— Благодаря — отвърна смутено Ема, оглеждайки смарагдовозелената рокля с една презрамка, която бе открила в гардероба на Сътън. Беше прекарала няколко агонизиращи часа в избирането на тоалет, като изпробва поне шест рокли, преди да се спре на тази. Искаше ѝ се да намери нещо наистина красиво, което да подхожда на новата ѝ прическа и грижливо положения грим. За пръв път двамата с Итън щяха да се появят заедно пред публика и клюкарките сигурно щяха да направят купища снимки за Фейсбук и Туитър. Каква ирония: в предишните си училища Ема винаги тайно бе копняла да бъде част от групичката на популярните, чиито живот се обсъждаше по страниците на социалните сайтове. Но сега, когато беше една от тези момичета, просто искаше да бъде оставена на мира.

Предполагам, че винаги има и по-зелена трева.

Лоръл и Ема последваха Мадлин по дългия коридор, който водеше до огромната кухня на семейство Чембърлейн. Тя приличаше на кухните-модели от списанието „Красива къща“, от което Гленда, майката на Алекс, често късаше страници и ги събираше в една папка с надпис „Моята къща-мечта“. Във въздуха ухаеше на печено, пресен хляб и — разбира се — парфюма на Шарлът „Шанел чене“. За миг погледът на Ема бе привлечен от кухненския плот, където неизвестният нападател я беше издебнал изотзад и се бе опитал да я удуши с медальона на Сътън.

Само че нападателят вече не беше неизвестен. Теър го беше извършил. Ема погледна смутено към Мадлин. Какво ли ще направи Мадс, когато разбере, че любимият ѝ брат е убиец? Тя ще бъде съсипана: не само ще научи, че най-добрата ѝ приятелка е мъртва, но ще изгуби и брат си.

— Сода, мацки? — Шарлът се появи иззад вратата на хладилника. Тя носеше прилепнала черна рокля с кожени триъгълници, които обгръщаха леко широката ѝ талия. Ема не беше съвсем сигурна, че ѝ отива, но не посмя да каже нищо.

— Жалко, че няма как да е шампанско! — пропя нечий глас. Откъм дневната се появи госпожа Чембърлейн и облегна ръка на рамото на Шарлът. — Момичета, ако решите да пропуснете този купон и да останете тук за през нощта, ще отворя бутилка „Въов Клико“ за вас. Но не мога да ви позволя да пиете и после да шофирате!

— Всичко е наред, мамо — отвърна леко смутената Шарлът. Ако решаха да снимат сериал „Истинските съпруги от Тусон“, майката на Шарлът щеше да бъде избрана да участва в него. Тя изглеждаше десет години по-млада от истинската си възраст — което, според Шарлът, беше резултат от ежемесечните инжекции с ботокс и часовете, прекарани на крос тренажора — и се обличаше много по-модерно от повечето ученици в гимназия „Холиър“. Този път бе избрала тясна черна рокля, която подчертаваше уголемения ѝ бюст. Освен това на Ема ѝ се струваше, че госпожа Чембърлейн умира да бъде най-добрата приятелка на Шарлът, вместо нейна майка. Тя се намираще на светлинни години от приемните майки, които разговаряха с храненичетата си само когато им се караха, или когато ги инструктираха как да лъжат социалните работници, за да могат да получат месечните им чекове.

— Но съм поласкана, че ще останете за вечеря — продължи госпожа Чембърлейн, повеждайки момичетата към трапезарията. Край масата бяха подредени пет стола, пред всеки имаше картонче с имената им, сякаш се намираха на сватбено тържество. Мястото на Ема се намираше до Шарлът и срещу Мадлин.

Когато госпожа Чембърлейн се върна в кухнята, за да донесе на всички чаши за пиене, Ема се наведе напред.

— Къде са близначките Туитър? — Тя изведнъж бе осъзнала, че на масата няма никой, който непрекъснато да пише нещо на телефона си.

Лоръл се спогледа с Мадлин и Шарлът и вдигна рамене.

— Не чу ли? Те са при фризьорката си. Честно казано, първият им свръх таен купон като членове на Играта на лъжи направо ги подлудява.

Шарлът огледа картончетата с имената, после погледна към майка си, която тъкмо се беше върнала в трапезарията.

— Няма ли да ни трябва още една чаша за татко?

По лицето на госпожа Чембърлейн премина сянка.

— Той няма да дойде — отвърна бързо тя. — Задържали са го на работа.

— Пак ли!? — В гласа на Шарлът се усети остра нотка.

— Ще ми донесеш ли бутилка „Сансер“, Шарлът? — Гласът на госпожа Чембърлейн прозвуча напрегнато. Настъпи продължително мълчание. Ема си спомни как бе срещнала господин Чембърлейн в каньона Сабино в деня, когато бе пристигнала в Тусон, докато той би трябвало да бъде извън града. Може би криеше нещо — и може би Шарлът и майка ѝ таяха някакви подозрения каква бе причината за това.

Шарлът извади от хладилната витрина с вината една бутилка с нещо розовикаво, отвори я и наля чаша за майка си. След това хвана собствената си чаша с газирана вода „Перие“ за столчето и я вдигна във въздуха. Госпожа Чембърлейн, Мадлин, Ема и Лоръл я последваха.

— За превъзходната вечеря — каза госпожа Чембърлейн.

Петте чукнаха чашите си и отпиха. Корнелия, личната готвачка на семейството, която имаше остра прошарена коса и кръгло лице, внесе печеното, зачервени картопки, голяма купа със салата и топли чеснови хлебчета.

— И така, разкажете ми за купона, който планирате — каза госпожа Чембърлейн, след като лапна малка хапка от месото. — Къде ще се проведе?

— Ъ-ъ-ъ... в един клуб на края на града — излъга с лекота Шарлът. Като че ли щяха да си признаят пред госпожа Чембърлейн, че ще се събират в обявената за продажба къща.

— Ще бъде невероятно — рече Мадлин. — Всички от „Холиър“ ще присъстват.

— Поканили сме хора и от други две гимназии — додаде Шарлът.

— Тя има предвид, че сме поканили момчета от други две гимназии. — Лоръл намести шнолата с пера на главата си.

Шарлът я смушка палаво.

— Ти бъди благодарна, че ти позволихме да дойдеш.

Ема ги гледаше изненадана, че могат да говорят за това пред госпожа Чембърлейн — нима от родителите не се очакваше да се мръщят на купоните? Но майката на Шарлът се усмихваше и кимаше, сякаш смяташе, че всичко това е страхотно.

Помня как завиждах на Шарлът за майка ѝ и исках и моята да е такава. Но сега, когато наблюдавах отстрани колко мило се държи майка ми с Ема, се замислих. Дали майката на Шарлът ѝ даваше съвети посред нощ, или само ѝ подсказваше как да поддържа красотата си и да се оправя с пластичните хирурзи? Това отново ме накара да осъзная, че съм приемала майка си за даденост.

Телефонът на Сътън завибрира в скута на Ема. Тя го измъкна от чантичката си и скришом погледна към екрана му.

НЯКАКЪВ ШАНС ДА МИНЕШ ДА МЕ ВЗЕМЕШ? — пишеше Итън. — КОЛАТА МИ НЕ ИСКА ДА ЗАПАЛИ.

Нервите на Ема се опънаха. Това се случваше наистина. Двамата щяха да отидат на купона... заедно. РАЗБИРА СЕ, написа тя в отговор. ЩЕ ДОЙДА СЛЕД ЧАС. И натисна бутона за изпращане.

— На кого пишеш, Сътън? — попита Лоръл, надничайки през масата.

Ема стисна юмруци в скута си.

— Това го знам само аз, а ти трябва да разбереш — отвърна престорено безгрижно тя. Момичетата щяха да го научат скоро, когато

двамата с Итън пристигнат на купона; не беше необходимо отсега да се превръща в основна тема на вечерта.

С напредването на вечерята госпожа Чембърлейн сподели с тях няколко от любимите си спомени от гимназията, много от които включваха избирането ѝ за кралица на бала две поредни години. След като момичетата отнесоха чиниите си в умивалника и си взеха чинийки за десерта, Ема се извини и отиде до тоалетната в коридора. Когато хвана дръжката на вратата, тя забеляза зеленикава светлина в дъното на коридора. Алармената система на дома.

Огледа се. Момичетата се намираха в трапезарията и обсъждаха последната среща на Лоръл с Кейлъб. Госпожа Чембърлейн беше излязла на задната веранда и пушеше. Никой не я гледаше.

Тя тръгна на пръсти по коридора и се взря в клавиатурата на алармената система. Тя беше обикновена, с тъчскрийн като на Айпад, с номерирани квадратчета за набиране на кода. Който искаше да я изключи, трябваше да използва пръстите си. Ако Теър не беше избърсал екранчето, след като беше влязъл вътре, може би отпечатъците му бяха все още там.

— Сътън? — чу се гласът на Мадлин. Ема се обърна и я видя да стои в дъното на коридора. — Какво правиш?

— Просто разглеждам тази снимка — излъга Ема, сочейки към черно-бялата фотография на Пол Макартни, която висеше до алармата.

Тя се върна на масата точно когато госпожа Чембърлейн донесе шоколадовия мус, разсипан в отделни купички.

— Специалитетът на Корнелия! — възкликна тя. — Ще бъде ужа-а-асно вкусен!

Момичетата възкликнаха възхитено и забиха лъжичките си в него. Когато госпожа Чембърлейн се върна в кухнята, Лоръл се наведе през масата. Устните ѝ бяха омазани с шоколад.

— Знаете ли кое още ще бъде ужа-а-асно добро? Номерът, който гласим на Итън Ландри. — Тя хвърли поглед към Ема и вдигна вежди. — Надявам се, че си го поканила да дойде да ни помогне.

— Абсолютно. — Шарлът плесна с ръце. — Този номер ще бъде невероятен!

Мадлин се изкиска доволно. Само Ема гледаше със свит стомах в купичката си.

Лоръл се нацупи от другата страна на масата.

— Какво има, Сътън? Не смяташ ли, че това е идеалният номер?

Ема отпи от чашата си с „Перие“ и мехурчетата я погъделичкаха по носа. Доколкото разбираше, имаше две възможности: да се върже на прищявката на Лоръл и да остави нещата така, или да ѝ се опъне и да накара предишната Ема да се гордее с нея. Тя си пое дълбоко дъх.

— Всъщност, смятам, че идеята е ужасна — заяви тя. — Веднъж вече го направихме с Итън, забравихте ли? Взех решение. Няма да участвам в този номер. Ще трябва да се справите сами.

Мадлин оклюма. Шарлът сбърчи нос. Лоръл се изчерви.

— Ти какво? — сопна ѝ се тя.

Ема знаеше, че съсипва репутацията на Сътън, но не ѝ пукаше. Изправи се и остави лъжичката до купичката с недокоснатия си мус.

— Шарлът, моля те, благодари на майка си за прекрасната вечеря. Трябва да отида на едно място. Ще се видим на купона, мацки. — Тя погледна към Лоръл. — Предполагам, че някоя от тях ще те откара?

Лоръл я зяпна с отворена уста. Тя не каза нищо, докато Ема излезе от стаята и се отправи към изхода с гордо вдигната глава. Приятелките на Сътън не сваляха погледи от нея. Никоя от тях не продума.

„На това му се вика драматично напускане на сцената“, помислих си аз.

26.

ЗАТВОРЕНА, НО НЕ И ЗАБРАВЕНА

Когато Ема спря пред къщата на Итън, тя все още се чувстваше въодушевена от това, че най-накрая се бе престрашила да се опъне на момичетата за номера. Слезе от колата широко усмихната, но изражението ѝ бързо се промени, когато видя как Итън се измъкна през входната врата и я затръшна зад гърба си.

— Всичко наред ли е? — попита Ема, след като той прекоси тичешком моравата.

— Разбира се. — Итън прокара пръсти през късата си коса. — Просто мама ме занимава с разни задачи.

— Познато ми е — отвърна Ема. — Да вляза ли да я поздравя? Бих искала да се запознаем.

Последва минутка мълчание.

— Друг път — рече най-накрая той. После се наведе напред и я целуна по бузата. — Изглеждаш страхотно. Чудесна рокля.

„Забеляза я“, помисли си Ема и в стомаха ѝ запърхаха пеперуди. Тя приглади полите на смарагдовозелената рокля.

— И ти не изглеждаш зле. — Итън беше облякъл тъмни дънки „Ливайс“ и прилепнала по тялото му маслинозелена блузка с яка, която подчертаваше тънкия му кръст и широките рамене.

Ема посочи колата на Сътън. Итън подсвирна одобрително и се настани на пасажерската седалка.

— Виждал съм я само отдалеч — Сътън направо откачаше, ако на паркинга до нея се приближеше някой друг, освен приятелките ѝ. Никога не съм си и помислял, че някога ще седна в нея.

— Е, в града има нова Сътън — изкиска се Ема.

„Това не означава, че новата Сътън може да прави каквото си поиска с колата ми“, помислих си раздразнено аз. Ема трябваше да се грижи добре за нея.

— Значи купонът е в някаква затворена, обявена за продажба къща в подножието на хълма, на някакъв си Леджънтс роуд — каза

Ема. — Знаеш ли къде се намира?

— Ще ти покажа пътя. — Устните на Итън се разтегнаха в усмивка. — Изоставена къща. Луда работа! Звучи много по-интересно от обичайните гимназистки купони.

Ема се подсмихна.

— А ти на колко гимназистки купони си присъствал, самотнико?

— Тук ме хвана натясно. — Итън наведе глава. — Не са много.

Настъпи продължително мълчание. Някакво напрежение пулсираше във въздуха. Може би причината бе, че тази нощ за пръв път щяха да се появят като истинска двойка. Когато Ема превключи на скорост и потегли по улицата на Итън, тя осъзна, че стомахът я присвива от нервно очакване. Тя го погледна и забеляза, че той не спира да облизва устните си. Може би също бе изнервен.

— Какво се е случило с колата ти? — попита Ема.

Итън сви рамене.

— Сигурно трябва да я бутна малко. Утре ще я видя.

Ема сви по главната улица и подмина каньона Сабино. Почувства как я жегва страх — това бе мястото, където си бе уредила среща със Сътън и където ченгетата бяха намерили колата на Сътън.

„А може би — помислих си аз, — където бях блъснала Теър... и той ме беше убил.“

Колата започна да изкачва хълма, а в далечината планината Каталина проблясваше под лъчите на залязващото слънце. Пътят криволичеше и Ема стисна здраво волана, за да не изпусне някой завой. Колкото по на север отиваха, толкова по-големи и красиви ставаха къщите. Докато подминаха един луксозен мини мол, в който се помещаваха магазин за вино, студио за Пилатес и няколко агенции за недвижими имоти, табелка, указваща началото на поредната туристическа пътека, няколко имения в югозападен стил, навън започна да притъмнява.

— Хей, това ли е улицата? — попита изведнъж Ема, сочейки една жълто-зелена табела с надпис „Леджънтс роуд“.

— Така изглежда — взря се Итън в сумрака.

Ема зави по улицата и едва не сгази една кукувица, която се стрелна пред колата. От двете страни на асфалта се издигаха гъсти храсталаци и Ема трябваше да заобиколи някакъв грамаден камък, който изглежда беше паднал от надвисналите над пътя скали.

— Трябва да намерим скрито място, където да паркираме — обясни тя, оглеждайки се през рамо. — Мадс каза, че не можем да паркираме пред къщата — това ще подсказе на полицията, че вътре се прави купон. — Но на нея не ѝ се искаше да паркира където и да е — колата на Сътън беше конфискувана точно заради неплатените ѝ глоби. Въобще не ѝ се искаше да дава на детектив Куинлън нов повод да я привиква в управлението.

Пътят не спираше да криволичи, ограден от безлюдна земя.

— Тук няма ли други къщи? — зачуди се на глас Ема.

— Странно. — Итън погледна пред прозореца към преплетените клони, които се протягаха като пръсти към предното стъкло. — Може би собственикът на къщата е притежавал и околната земя. Това е един от начините да си гарантира страхотна гледка.

Ема измина още половин миля, преди пред колата да се появи висока каменна сграда. Извитите сводове се издигаха към вечерното небе, осветените прозорци бяха покрити с плътни черни щори. От едната страна на къщата имаше голям балкон, който бе надвиснал над почти стометрова пропаст с каменисто дъно. А табелата с надпис „Продава се“ се въргалаше отдавна забравена върху предната морава. Кръглата алея пред къщата беше празна. Както и пътят, който я заобикаляше.

— Прекрасна е! — ахна Ема и отби встрани. — Но къде ли са колите на останалите момичета? Досега трябваше да са пристигнали. — Тя погледна часовника си. Беше закъсняла — часът бе почти девет и половина.

— Може да има друг път отзад. Или са паркирали доста по-надалеч, за да не привличат подозрителни погледи. — Итън разкопча колана си и двамата излязоха от колата.

Над главите им в небето висеше сребристият лунен сърп. Силен порив на вятъра разпиля косата на Ема по раменете ѝ. Тя последва Итън по неравните, изсечени в малкия хълм каменни стъпала, които водеха до къщата. След като изминаха и последните няколко метра, те се озоваха на малка веранда, направена от солиден гранит. Итън почука с кокалчетата на пръстите си по предната врата. Докато чакаха отговор, той погледна Ема и долепи ухо до вратата.

— Странно. Не чувам нищо вътре — каза той и присви очи. — Нито музика, нищо.

Ема почука отново.

— Ехо? — извика тя. След като никой не ѝ отговори, тя завъртя златната брава и бутна тежката дъбова врата. Вратата се отвори и пред очите им се разкри двойна вита стълба, която стигаше до открития втори етаж. От тавана на фойето висеше кристален полилей, който не светеше. През масивните капандури се виждаха ярките звезди. Единствената видима мебел беше един старинен часовник с махало, който се намираше в далечния десен ъгъл на фойето — останалата част на къщата беше абсолютно празна.

— Ехо? — извика отново Ема. Момичетата трябваше вече да са тук. Гласът ѝ отекна в празната къща. На фона на мъждивата лунна светлина се виждаха паяжините, които проблясваха в ъглите. Ема се обърна и погледна Итън. — Може би още не са пристигнали?

— Може би. — Итън отстъпи назад и се взря в звездите.

Тряс.

Ема и Итън се обърнаха рязко. Входната врата се беше затръшна.

Ема изтича до нея и се опита да отвори. Бравата не помръдваше.

— Кой е там? — извика тя. По тялото ѝ пробягаха електрически искри. Наблизо нямаше прозорец, който да гледа към предната веранда, така че тя нямаше как да види кой ги е заключил вътре.

Итън дръпна Ема по-близо до него. Скръ-ъ-ц. Звукът наподобяваше драскаци по стъкло нокти.

— Какво беше това? — изписка Ема.

— Навън има някой — каза Итън. Той отново опита да завърти бравата, но тя не поддаде. — Кой е там? — извика силно той. — Пуснете ни!

— О, Господи! — прошепна Ема, сграбчи ризата му си се притисна към гърдите му. — Ами ако е Теър? Ако е излязъл по-рано от затвора и ни е проследил?

Една ужасна мисъл ми мина през ума и безплътното ми тяло бе пронизано от зловец хлад. Може би наистина беше Теър. Ами ако беше разбрал, че Ема се е обаждала в психиатрията и идваше да ѝ затвори устата завинаги?

— Няма да му позволя да те нарани. — Итън притисна здраво Ема към себе си. — Обещавам.

Отвън се разнесе нов стон. Последваха нови драскащи звуци, сякаш някой се опитваше да се промъкне вътре.

— Трябва да се скрием, Итън! — извика Ема и огледа голите стаи и стени. Тя го хвана за ръката и го задържа нагоре по стълбите, но токчето ѝ се заклеци на първото стъпало. Тя залитна към Итън и той я хвана през кръста. Отвън се разнесе нов трясък, последван от ужасяващо скърцане. По задната стена премина някаква сянка. Разнесе се силен вик.

Ема му отвърна с писък, но викът се повтори и тя се стегна. Това не беше мъжки глас, а воят на момиче. Отвън се чу кискане. Внезапно Ема надуши отличителния аромат на „Шанел чене“.

Всичко си дойде на мястото. Разбира се.

Тя хвана Итън за ръката.

— Това е номер. Ние сме обектите. Приятелките на Сътън се забавляват за наша сметка.

Пръстите на Итън се отпуснаха смутено.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно.

Раменете му се отпуснаха с облекчение. Той пристъпи към Ема и плъзна ръце по роклята ѝ към нежната кожа на голия ѝ гръб. Придърпа я към себе си.

— Е, това е най-страхотният номер за всички времена. Нямам нищо против да прекарам цялата нощ, заключен тук с теб.

Ема усети как настръхва, но този път причината беше съвсем различна. Тялото ѝ се намираше толкова близо до неговото, че се зачуди дали той може да почувства ударите на сърцето ѝ през тънката материя на роклята. Тя погледна лицето му точно когато той наведе глава, за да я целуне. Когато устните му докоснаха нейните, Ема се почувства изпълнена с живот. Прегърна го през врата и отвърна на целувката му, мечтаейки си този момент никога да не свършва.

Вратата се отвори със скърцане и в помещението нахлу вълна хладен въздух, която се разби в гръба на Ема. Мадлин връхлетя в къщата, последвана от Шарлът, Лоръл и близначките Туитър, които бяха облечени от глава до пети в черно, и бързо правеха снимки с айфоните си.

— Пипнахме ви! — извика Мадлин.

Шарлът плесна с ръце, а близначките Туитър записаха развълнувано.

— Беше толкова уплашена! — извика Габи.

— Не бях! — отвърна бързо Ема.

— Напротив. — Лоръл се подсмихна. — Новото ти гадже не те ли кара да се чувстваш в безопасност? — Тя стрелна с поглед Итън.

— Това поне обяснява защо не искаше да му погаждаме номер — каза Мадлин, поклащайки глава. — Ще ни запознаеш ли, Сътън?

Ема погледна приятелките на Сътън. Те не изглеждаха особено раздразнени или отвратени, че току-що са я хванали да се целува с Итън. Тя го хвана за ръката.

— Това е Итън Ландри. Моят... приятел. — Гласът ѝ леко се изви нагоре, почти въпросително. Тя погледна към Итън, за да провери дали одобрява титлата си. Той кимна и устните му бавно се разтеглиха в широка усмивка.

— Значи вие двамата сте един вид влюбени? — попита Лили. Очната ѝ линия, която я правеше да прилича на енот, сега беше още по-плътна и бялото на очите ѝ направо сияеше. Габи замляска с пълните си устнички, а Лоръл и Шарлът се изхилиха.

Ема се засмя насила.

— Откога планирате това, мацки? — попита тя.

— Откакто преди няколко дни Лоръл ни каза защо не си особено съгласна да подготвим номер на Итън. — Шарлът нави кичур от червената си коса около пръста си. — Цяла седмица те дразним. Щом си тръгна от вечерята, веднага се задействахме. Лили и Габи стояха в края на пътя, за да се погрижат никой да не дойде по-рано. Искахме да пристигнете, когато къщата е празна — и адски страховита.

— После разкачихме кабелите в колата на Итън, за да се наложи ти да го докараш — обяви гордо Лили.

— Вие ли го направихте? — зяпна изненадано Итън.

Габи махна презрително с ръка.

— Не се тревожи. Трябва само да ги свържеш. Гледах в Ю Тюб видео как става.

Итън поклати глава, но се засмя.

— Значи купонът все пак е тук? — попита Ема.

— Аха! — пропя Лоръл. Тя посочи към двата найлонови чувала в ъгъла на трапезарията, които Ема не беше забелязала досега. И тогава,

сякаш по сигнал, вратата се отвори и вътре нахлуха куп ученици. Целият момчешки бейзболен отбор. Ниша и нейните приятелки от тениса. Група момичета, които винаги поздравяваха Ема в коридора и още сума ти народ, когото тя не познаваше. Последен, но не на последно място, през прага мина Гарет, който носеше грамаден кег. Когато съзря Итън и Ема, които все още се държаха за ръце, лицето му посърна.

— Здравей, Гарет — кимна му Ема, макар да знаеше колко безполезен е опитът ѝ да се държи приятелски.

Мускулестите ръце на Гарет се напрегнаха, когато той подхвана по-здраво кега.

— Значи сега си с Итън? — изръмжа той.

— Да — отвърна гордо тя, без да обръща внимание на изпълнения му с омраза поглед. Нямаше да позволи на нищо да развали настроението ѝ тази вечер. Нещата внезапно се бяха подредили идеално.

Внезапно от портативната уредба се разнесе техно парче. Започнаха да раздават пластмасови чаши и да разливат питиета.

— Уху-у-у! — извика Шарлът и размаха ръце над главата си, включвайки се в танца. Ема придърпа Итън към останалите и затанцува.

Купонът започна.

27.

НЯКОЙ ИЗЛЕТЯ ОТ КАФЕЗА

Къщата за нула време се напълни с народ. Горещите тела циркулираха и флиртуваха, стиснали червените пластмасови чаши в ръце. Ема се промъкваше през тълпата, хванала ръката на Итън; не се беше чувствала толкова щастлива от векове.

— Отивам да си взема бира — каза Итън и погледна телефона си, преди да го пъхне в джоба. — Искаш ли?

Ема му се усмихна.

— После ще трябва да шофирам, за да се приберем, забрави ли? Освен ако не искаш да прекараме нощта някъде навън... — Тя махна с ръка към скалите, които заобикаляха къщата.

Итън се ухили и се наведе напред. Устните му докоснаха бузата ѝ и той прошепна:

— Какво точно намекваш?

Бузите ѝ пламнаха от двусмислието, което се съдържаше в думите ѝ.

— Някои от нас имат вечерен час — прошепна тя.

— Лошо — отвърна също шепнешком Итън. Устните му докоснаха нейните. Наоколо започнаха да им подсвиркват. Ема долови проблясъка на светкавица. Новината, че Сътън Мърсър излиза с Итън Ландри беше нещо голямо. Но никой не им се присмиваше — вместо това всички зяпаха Итън, сякаш внезапно бяха разбрали колко е готин.

Група момчета обръщаха шотове в ъгъла, а тълпата танцуваше на импровизирания дансинг под звуците на класика на Майкъл Джексън. Внезапно Ема усети как чантата ѝ вибрира. Тя пусна ръката на Итън и го помоли да ѝ донесе един спрайт. След това се отдалечи от купонджиите и извади телефона на Сътън от чантата ѝ. ЕДНО ПРОПУСНАТО ОБАЖДАНЕ, бе изписано на екрана.

Номерът не ѝ беше познат и имаше оставено съобщение в гласовата поща. Ема улови погледна на Итън от другия край на стаята

и му даде знак, че идва след малко. След това си проправи път към задната част на къщата, където се надяваше да е по-тихо.

Тя зави зад ъгъла и отиде в кухнята. По плотовете бяха подредени бутилки с алкохол, заедно с полуизпразнени пликчета „Фритос“ и празни пластмасови чаши. Едно момиче с къса черна коса си наля текила и маргарита в блендера и натисна бутона, омесвайки ги здраво. Жуженето на блендера и свежата миризма на лимон изпълниха кухнята и последваха Ема по тъмния коридор. Като се опираше с пръсти в стената, за да запази равновесие, тя се шмугна в задната стая. През отворения прозорец струеше лунна светлина и обливаше в златно дървения под и високите прозорци. В стаята имаше само два предмета: голямо, напукано огледало, подпряно в ъгъла и малка кукла с мраморни очи, която седеше на перваза. Ема извърна очи от куклата и усети как я побиват зловеци тръпки.

Тя натисна иконката за прослушване на гласовото съобщение и доближи телефона на Сътън до ухото си. През говорителя избумтя басов мъжки глас: „Здравейте. Това е съобщение за Сътън Мърсър. Обажда се детектив Куинлън. Искан да поговорим. Моля, обадете се на следния номер... това е личният ми мобилен телефон. Цялата нощ ще е в мен. Въпросът е спешен, така че моля, звъннете веднага щом чуете това съобщение.“

Спешен въпрос? Пръстите на Ема изтръпнаха. Тя стисна телефона, готова да набере номера, когато някъде отвън се чу силен трясък. Звукът я накара да подскочи и да се обърне. Къщата вибрираше от басовите тонове. В стените отекваше смях. Макар да бе сама, наоколо все пак беше ужасно шумно за истински разговор по телефона. Тя излезе от стаята, поглеждайки още веднъж към зловещите очи на куклата и се отправи към задната врата.

Задната част на къщата преминаваше във веранда, която се простираше до планината. От края ѝ започваше тясна пътечка; Ема отиде чак до нея с надеждата да се отдалечи колкото се може от шумния купон. Под краката ѝ пропукваха нападали клони и изсъхнали листа. Тя извади телефона на Сътън и набра номера от последното пропуснато повикване.

Куинлън отговори още след първото позвъняване.

— Обажда се Сътън — каза Ема с треперещ глас.

— Здравейте, госпожице Мърсър. — Гласът на Куинлън беше напрегнат. — Мисля, че трябва да знаете, че Теър си плати гаранцията. Нямахме друг избор, освен да го освободим.

— Какво? — ахна Ема. — Кога?

— Преди няколко часа.

Сърцето ѝ затупка толкова бързо, че сигурно щеше да изхвъркне от гърдите ѝ. Теър е бил на свобода от няколко часа?

— Господин Вега е променил намеренията си? — Дали Мадлин знаеше? Защо не ѝ беше казала нищо?

— Не е бил господин Вега — отвърна Куинлън.

— А кой? — попита настоятелно Ема, подминавайки дървения знак, който отбелязваше началото на пътеката.

Настъпи продължително мълчание. Ема се заслуша в дишането от другия край на линията.

— Вижте какво — каза най-накрая Куинлън. — Видях онзи ден в управлението колко бяхте уплашена от Теър. Ако има нещо, което искате да ми кажете, каквато и да е причина, която имате да се плашите от него, трябва да говорите сега. Обикновено не бих повярвал на нито една ваша дума, но сега знам, че или криете нещо, или наистина се страхувате от нещо. Кое от двете е, Сътън?

Ема прокара език по зъбите си. Искаше ѝ се да може да каже истината на Куинлън. Искаше ѝ се той да ѝ повярва.

— След като се кри няколко месеца, той се появи във вашата стая, Сътън — продължи Куинлън. — Ако има някаква причина да ви нарани, ние ще успеем да ви защитим.

Ема затвори очи. Точно от защита имаше най-голяма нужда. Но Куинлън нямаше да ѝ повярва, ако му кажеше истината. Щеше да реши, че си измисля. Или по-лошото, ако приеме, че тя е близначка на Сътън, той ще реши, че тя я е убила.

— Ще се оправя — промърмори тя.

В другия край на линията Куинлън въздъхна.

— Добре — каза той след кратка пауза. — Знаете къде да ме намерите, ако промените решението си. — Линията заглъхна.

Някъде в далечината който нададе вой. Пръстите на Ема трепереха, докато прибираще телефона на Сътън в чантичката си. Дали не беше направила огромна грешка? Дали след като Теър беше на свобода, тя не трябваше да каже истината на Куинлън?

Щрак.

Ема застина и рязко се обърна. Докато разговаряше с Куинлън, се беше отдалечила доста по пътеката и сега я заобикаляше пълна тъмнина. Къщата вече не се виждаше. Тя се завъртя объркано, опитвайки се да разбере накъде трябва да тръгне, за да се върне на купона. Вятърът шумолеше в клоните на пустините храсти.

— Ехо? — извика Ема. Мълчание. Тя тръгна в едната посока, после спря и пое на другата страна. — Ехо? — Всички звуци бяха изчезнали. Сякаш се намираше насред нищото.

Нечия ръка легна на рамото ѝ. Ема замръзна и тялото ѝ се вцепени. Изведнъж осъзна каква грешка е направила, когато е дошла сама тук, в тъмното. Това сигурно беше Теър. Беше дошъл да я нарани, точно както беше постъпил със сестра ѝ. Тя не беше приела достатъчно сериозно посланията му. Не беше изпълнила желанията му.

— Сътън — прошепна нечий глас.

Името ми не спираше да отеква в главата ми. Изведнъж ме връхлетя старото ярко усещане и познатият гъдел. Приближаваше нов спомен, може би финалното парче от пъзела за онова, което ми се беше случило във фаталната последна нощ. Аз се потопих в спомена и му позволих да ме отведе назад.

28.

ВСИЧКО СЕ РАЗПАДА

— Сътън!

Пръстите на Теър се забиват в ръката ми, докато той ме влечи към гъстия храсталак. Аз ритам и пищя, но той запушва устата ми с длан и ме завлича още по-далече от паркинга. Храсталакът се сгъстява и одраскванията по кожата ми стават все повече. Сълзите парят очите ми и замъгляват зрението ми, но аз не мога да ги избърша — той е притиснал ръцете ми към тялото, докато ме влечи по пръстта.

— Теър, спри! — Гласът ми звучи приглушено. Краката ми ритат силно и във въздуха хвърчат листа и пръст.

Теър ме оставя внимателно на земята и ме притиска към грапавия ствол на едно дърво.

— За Бога, Сътън, ще млъкнеш ли поне за една секунда!

Аз махам ръката му от устата си и си поемам дълбоко дъх. Готова съм да изкрещя отново, когато виждам как раменете му се отпускат. Теър опира ръце на коленете си, останал без дъх.

— По-бърза си, отколкото смятах — казва той и оглежда храсталака над рамото ми. — Опитвам се да те предпазя. Мисля, че се измъкнахме тъкмо навреме.

— Какво, какво? — питам аз и примигвам на парцали. За минутка успявам да премисля ситуацията, докато Теър минава напърно през храстите към главната улица. Аз се промъквам след него. — Да не би някой да ни преследва? Кой?

Теър поклаща глава.

— Повярвай ми, не ти трябва да знаеш — изпъшква той.

— Теър, кажи ми какво...

Зад нас изскърцват гуми и аз се обръщам тъкмо навреме, за да видя как една кола излита от паркинга на каньона Сабино. Зеленикава, с идеално кръгли фарове, приближаваща се бързо към нас — внезапно осъзнавам, че това е моето волво. Двамата с баща ми бяхме

реставрирали оригиналните фарове, които изглеждаха различно от съвременните ксенонки.

Вътрешностите ми се преобръщат от страх и изненада. Отскачам от пътеката, като едва не налитам на една бодлива круша. Поглеждам към Теър, който стои до мен.

— Има някой в колата ми!

— К-как така? — пита тихо Теър и продължава да диша тежко.

Няма време да му обяснявам как съм изпуснала ключовете до вратата. Колата се устремява право срещу нас, гумите свистят. Не мога да различа лицето на шофьора, но който и да е, той е стиснал волана с изпънати, решителни ръце. Теър застина по средата на пътя, точно срещу приближаващата се кола.

— Теър! — изпищявам аз. — Махни се от пътя!

Но вече е късно. Колата го блъска и се чува противно тупване. Времето потича в забавен каданс, докато Теър излита във въздуха и се стоварва върху предното стъкло с оглушителен трясък.

— Теър! — изпищявам.

Колата обръща рязко, гумите свистят по асфалта. Теър се изтърколва от капака и волвото се отдалечава бързо, фаровете угасват и колата изчезва, оставяйки ни потопени в зловеща тишина.

Едва чувствам краката си, докато се приближавам със залитане до мястото, където Теър лежи на земята. Кракът му е странно изкривен. По главата му има кръв. Той ме поглежда замаяно и тихо простенва.

— О, Господи — чувам се да шепна. — Трябва да те заведем в болницата. — Съзнанието ми внезапно се прояснява. Бъркам в джоба за телефона си. — Ще се обадя на 911.

— Недей — простенва Теър и сграбчва ръката ми с цялата си останала сила. — Не искам родителите ми да разбират, че съм тук. Не трябва да знаят, че съм се върнал. — Дишането му се учестява. — Трябва да отида в друга болница. Някъде извън града.

— Невъзможно. Не мога да те откарам никъде. Колата ми бе отмъкната от някакъв маниак — възразявам аз.

— Лоръл. — Теър бръква в джоба на панталоните си и измъква мобилния си телефон. — Тя ще го направи. Сега ще й се обадя.

Жегва ме ревност. Не искам Лоръл да прави това за него. Не искам сестра ми да споделя тайната на завръщането му. Но сега не е

моментът да защитавам територията си. Сядам на земята, чувствайки се напълно безпомощна.

— Добре. Обади й се.

Теър набира номера й и аз чувам звънене.

— Лоръл? — казва той след като тя вдига. — Аз съм.

От другия край се чува ахване. Лоръл сигурно не може да повярва. И има пълно право. Доколкото знам, Теър не се е обаждал на никого от юни. Освен на мен.

— Ранен съм — казва той. — Трябва да дойдеш да ме вземеш. — Теър вдига ръка. — Не мога да ти обясня сега. Просто искам да го направиш. Намирам се при каньона Сабино.

Той й обяснява останалото и по облекчението на лицето му разбирам, че Лоръл се е съгласила да го направи. След като затваря, аз допирам ръка до наранената му брадичка. Кожата му е ледена и очите му гледат като на диво животно. Кръв тече от раната в главата му. Всеки път, когато помръдва, той присвива очи от болка: кракът му е изкривен под странен ъгъл.

— Съжалявам — казвам тихо аз, като се опитвам с всички сили да не заплача. — Не разбирам какво се случи. Не знам кой ни е преследвал. Не трябваше изобщо да предлагам да идваме тук.

— Сътън. — Теър сбърчва загрижено вежди. — Ти нямаш никаква вина.

Но аз не спирам да мисля, че не е така. Първо откачих и побягнах от Теър. После изпуснах ключовете си край колата. Навеждам се към лицето му и облягам глава на гърдите му. Не разбирам как съм могла да се страхувам от него. Позволих си да повярвам на слуховете, вместо да повярвам, че ме обича.

Преди да се усетя, по пътя се появяват фарове — като че ли Лоръл е чакала зад ъгъла. Изправям се и Теър ме поглежда изненадано.

— Къде отиваш?

— Трябва да се скрия — казвам му аз. — Никой не трябва да разбира, че сме разговаряли. Лоръл ще пази тайната ти, че си се върнал в града, но само ако не знае, че и аз съм замесена.

Теър ме поглежда изненадано, може би дори с малко страх.

— Но...

— Повярвай ми — прекъсвам го аз. — Така е най-добре. — Притискам устните си към неговите. Едва успявам да се откъсна от

него, но когато се надигам, му казвам: — Ще ти се обадя при първа възможност.

Изтичам към ниското пясъчно хълмче и се скривам сред гъстите храсти. Фаровете постепенно стават все по-ярки и осветяват пръстта и скалите. Колата на Лоръл спира рязко и вратата ѝ се отваря. Тя изскача отвътре и изтичва към Теър с развята коса.

— Теър! — изкрещява тя, коленичи до него и хваща ръката му. — Какво се случи? Добре ли си?

— Ще бъда. — Лицето му се изкривява в гримаса. — Мисля, че кракът ми е счупен. Трябва да ме отведеш в болница... някъде извън града.

— Но лекарите тук са страхотни! Можеш...

— Недей да спориш, Лоръл! Моля те.

Лоръл кимва и поглежда към извития под неестествен ъгъл крак на Теър с уплашено изражение на лицето.

— Ще направя каквото искаш — казва тя. Усещам как се опитва с всички сили да звучи спокойно.

Сестра ми помага на Теър да се настани на задната седалка в колата ѝ с опънати крака. Той изстенва, докато се издърпва назад. Опитвам се да го зърна, но виждам само белите маратонки, които стърчат над ръба на седалката. Нещо в мен се пречупва. Връхлита ме ужасно предчувствие. Това ще е последният път, когато ще го видя. Онова леко докосване на устните ни ще бъде последната ни целувка.

След като Лоръл затваря вратата на колата, тя оглежда храсталака. Ръцете ѝ треперят леко. Аз гледам безпомощно как тя присвива очи и се вторачва напред. Оглежда внимателно всеки хруст, един по един.

Аз се снижавам, но е твърде късно. Погледът ѝ заковава моя. Тя примигва и си поема рязко дъх, преди да изтича до шофьорската седалка и да затръшне рязко вратата.

Силен порив на вятъра разклаща клоните над главата ми. Краката ми треперят и аз забивам пръсти в мократа почва, за да не се плъзна надолу.

Лоръл завива и подкарва колата през калта и камънаците. Превключва на дълги, за да освети по-добре неравния път. След това дава газ и изчезва в нощта. Аз гледам след нея, докато червените стопове се изгубват в мрака и се опитвам да не мисля за Теър. Но не

мога. Виждам го как потрепва от болка всеки път, когато колата премине през някаква неравност. Мисля за това кога ще мога да го видя отново — ако изобщо го видя. Мисля за това как някой използва колата ми, за да прегази момчето, което обичах...

Но... кой ли беше той?

29.

КАТО ОТРОВА

Ема се обърна рязко, готова да се изправи лице в лице с Теър, да се защити срещу някой два пъти по-едър от нея наред пустинята, без никакви свидетели. Но вместо това погледна в сините очи на Лоръл.

— Какво правиш тук? — попита рязко тя, отдръпвайки ръка от рамото на Ема.

Ема си пое дълбоко дъх, без да се отпуска.

— Просто се разхождах — каза тя, отпусайки юмруците си.

Лоръл постави пръст на устните си.

— Нека позная — каза тя и в гласа ѝ прозвуча раздражение. — Обзалагам се, че след като Теър излезе от затвора, бързаш да му се обадиш.

Ема потръпна.

— Знаеш, че е излязъл?

— Да не мислиш, че ти си единствената? — Лоръл се намръщи. — Искане ми се да го оставиш на мира. Той няма нужда от нова доза Сътън. Достатъчно му причини.

Ема я погледна.

— За какво говориш? — Да не би Лоръл да говореше за това как Сътън е блъснала Теър с колата си?

Как би могла да знае за това?

Лоръл скръсти ръце на гърдите си и завъртя очи.

— Писна ми от това. Аз знам. Знаем какво криеш.

Ема примигна. Нощният въздух надвисна тежък и мълчалив над тях. Паника скова крайниците ѝ. Крие нещо? Дали говореше за истинската самоличност на Ема? Дали беше разбрала? Теър ли ѝ беше казал?

— Сега ще ми стоиш тук и ще се преструваш, че нямаш представа за какво говоря, нали? — попита Лоръл и очите ѝ се разшириха.

Разнесе се тихо шумолене, когато някакво малко животинче се стрелна между кактусите. Ема почувства как тръпки полазват гърба ѝ и се опита да запази спокойно изражение на лицето си. Последното нещо, което ѝ трябваше, бе да разкрие колко я е страх.

— Все пак аз бях онази, която го спаси — сопна ѝ се Лоръл. Тя върза дългата си руса коса на опашка и впери поглед в Ема, сякаш очакваше от нея да се защити.

Разнесе се тих жужащ звук. Ема не беше сигурна дали това е музиката от купона, или някакво пустинно насекомо лети в далечината. От какво го беше спасила Лоръл? От Сътън?

— Нямам представа за какво говориш, Лоръл — каза накрая тя с възможно най-спокоен тон.

Лоръл наклони глава на една страна и заби токетата си в пръстта.

— Видях те да се криеш в храстите, след като Теър беше блъснат от кола в каньона Сабино. Той го отрича, но аз знам, че си била с него. — Тя пристъпи от крак на крак и скръсти отново ръце на гърдите си. — Защо се криеше? Защо остави на мен да го закарам в болницата? Не можеше ли да се справиш с това? — Тя поклати глава. — Или просто това е обичайният ти начин на действие? — Тя изгледа Ема продължително, преди да добави с нисък глас: — Създаде прекалено голяма каша, с която не можеш да се справиш.

„Не — извиках аз на сестра си. — Скрих се, защото се страхувах, че няма да откараш Теър в болницата, ако знаеше, че и аз съм замесена! Опитвах се да направя най-доброто за него!“ Но, разбира се, тя не ме чу. Замислих се отново за спомена, който бях видяла преди малко. Чувствах се толкова глупаво, че смятах Теър за способен на хладнокръвно убийство, когато вече разбирах, че той просто се е опитвал да ме защити. Силната болка, която изпитах, когато го видях да лежи на пътя наранен, продължаваше да гори в гърдите ми. Кой го беше блъснал с колата ми и бе избягал след това? Може би същият, който ни беше преследвал. Което означаваше, че Теър може би знае кой е убиецът ми, без дори да подозира, че съм мъртва?

Междувременно Ема изтръпна при думите на Лоръл. Тя се опитваше да разбере значението им. Донякъде всичко звучеше напълно разбираемо — Теър е бил ударен от кола, което е причина за накуцването му. Но тя нямаше представа, че Лоръл е участвала в

събитията от онази нощ. И според думите ѝ не Сътън е била онази, която е блъснала Теър.

— Какво друго знаеш? — попита тихо Ема. — Какво друго си видяла? — Ако Лоръл е зърнала криещата се Сътън, може би е успяла да види и нещо друго. Като например истинския убиец на Сътън.

Над скалите се разнесе вой на койот. Лоръл погледна натам и въздъхна.

— Ако си мислиш дали съм ви видяла да се натискате, не съм. Не знам и кой го е блъснал. Той не ми разказа какво се е случило. Ти не знаеш ли кой го е ударил? Да не би да го караш да крие нещо?

— Нищо не знам — отвърна Ема и това си беше чистата истина.

Копринената рокля на Лоръл се развя от вятъра.

Тя потърка с длани голите си ръце.

— През последния месец само ме тормозеше с разпити за нощта на трийсет и първи август, опитвайки се да ме накараш да призная, че съм била с Теър. Защото смяташе, че не знаех, че ти също си била там. Нали затова не спираше да ме подпитваш какво съм правила онази нощ? Защото искаше да разбереш дали съм те видяла? Добре де, видях те. Видях те да се криеш в храстите, изоставила Теър в мига, когато най-много имаше нужда от теб. — Лицето ѝ се сгърчи от отвращение. — Как можа да го направиш? И как можа да изкрещиш, когато той се появи в стаята ти? Да не се опитваш да съсипеш живота му?

— Съжалявам — избъбри Ема.

— Съжалението не е достатъчно — изръмжа Лоръл. — Трябва да стоиш далеч от него. Той ми каза поне това. Всеки път, когато се завъртиш около него, се случва нещо ужасно.

— Чакай малко, той ли ти каза това? — попита Ема. — Кога си говорила с него?

Лоръл сложи ръце на хълбоците си.

— Докато го карах към болницата. Аз се погрижих за него, Сътън. Аз го отведох в болницата, където той прекара цялата нощ в хирургията. Аз платих гаранцията му, в случай, че не си разбрала още, докато ти обикаляше наоколо с новото си гадже.

— Ти си платила гаранцията? Как?

Лоръл скръсти ръце на гърдите си.

— Спестявах, ако искаш да знаеш. С полицата, която баба ми даде преди години и с парите, които хората дариха в кампанията

„Освободете Теър“ сумата се събра. Но какво ти пука? Теър очевидно не означава нищо за теб. Така че просто го остави на мира, разбра ли? — След тези думи тя рязко се обърна и тръгна към къщата.

Ема разтърка лицето си с ръце, припомняйки си отново и отново думите на Лоръл. Картите за пореден път се бяха разбъркали. Значи... Теър не беше убил Сътън? Беше я оставил жива, след като Лоръл го е отвела в болницата. Но оставаха толкова много въпроси без отговор. Ако Теър е бил блъснат с колата на Сътън, кой тогава я е карал? Дали онази нощ с тях е имало още някой, който не е искал двамата да бъдат заедно? Или някой бе откраднал колата на Сътън?

Само ако знаех от кого се опитваше да ме предпази Теър. От кого бяхме бягали. Кой седеше зад волана, когато колата го удари.

Но всъщност нищичко не знаех. Единственото, което виждах след като колата с Лоръл и Теър изчезна, беше тъмнина. И в този миг с ужас осъзнах: двете с Ема се бяхме върнали в началото.

30.

СИРЕНЕ, МЛЯКО И БИВШИ ЗАТВОРНИЦИ

В събота сутринта Ема влезе в паркинга пред „Търговеца Джо“ и спря волвото на Сътън точно пред входа. След като угаси двигателя, тя разгъна списъка с продукти, който ѝ беше дала госпожа Мърсър. В него имаше неща като сусамово масло, сос кимчи и неподсладено бадемово мляко.

— Знаеш колко е придирчива баба ти — предупреди я майката на Сътън, докато попълваше списъка, обяснявайки всеки продукт. — Купи точно тези продукти, които съм написала, иначе ще трябва да се разправям с една изключително раздразнителна свекърва. — Цялото семейство се подготвяше за пристигането на баба Мърсър по случай празненството за рождения ден на сина ѝ. Очевидно бабата беше труден човек.

Ема наблюдаваше клиентите, които излизаха от бакалията усмихнати, понесли кафявите хартиени торби, и въздъхна. Всички изглеждаха толкова щастливи и безгрижни. Тя беше уверена, че ще е единственият клиент на „Търговеца Джо“, който предишната нощ се е сблъскал със заподозрян в убийство извън списъка ѝ.

Когато излезе от колата, топлият тусонски вятър я погали по врата. Тя върза кестенявата си коса на опашка и се огледа в страничното огледало на колата. Тъкмо се направи да тръгне към входната врата, когато забеляза една позната фигура да излиза от синьо БМВ в другия край на паркинга. Ема почувства как стомахът ѝ се свива и бузите ѝ пламват.

Теър.

Той не я беше видял. Ема можеше да се обърне и да побегне в другата посока, но сега, когато знаеше, че е невинен, трябваше да му се извини. Краката ѝ се подгъваха, когато тръгна по паркинга към колата му. Спря едва на няколко крачки от него.

— Теър? — Гласът ѝ потрепери. Нещо в него опъваше нервите ѝ.

Той се обърна и се стегна. Бялата му тениска беше смачкана, а маскировъчните му бермуди висяха около тялото му така, сякаш му бяха твърде големи. Той стисна зъби и прокара пръсти през косата си.

— О, здрасти.

— Излязъл си от затвора — каза Ема и веднага се почувства ужасно глупаво.

— Това проблем ли е? — Теър се облегна на капака на колата си, оглеждайки внимателно Ема. Като че ли усещаше, че това не е момичето, в което се беше влюбил. Но това бяха просто параноични бълнувания. Ема знаеше, че Теър няма представа за подмяната на близначката. Той не беше убиецът на Сътън.

— Виж, съжалявам за начина, по който се развиха нещата — каза тихо тя. — Със... нали знаеш. Онази нощ. Болницата. — Тя улови погледа му с надеждата да ѝ повярва, с надеждата да разбере, че Сътън не е искала да го нарани.

Аз също исках Теър да го разбере.

Лицето му леко омекна. Той се заигра с каишката на черната раница, която висеше на рамото му.

— Виж какво, Сътън. Аз нямам право да се приближавам до теб.

— Знам — отвърна бързо и нервно Ема. Тя вдигна ръка, за да засенчи очите си и пристъпи смутено от крак на крак. — Лоръл ми каза. Всеки път, когато съм до теб, ти съсипвам живота.

Теър я погледна смутено.

— Ъ-ъ-ъ... не. Не бива да се приближавам до теб, защото баща ти ми забрани. Тази сутрин ми се обади. — Лицето му помръкна при споменаването на господин Мърсър. — Каза, че ако ме хване да се навъртам около теб или Лоръл, ще намери начин отново да ме хвърли в затвора.

Ема се намръщи.

— Защо те мрази толкова много?

Теър вирна глава и я погледна така, че Ема веднага се досети — Сътън би трябвало да знае отговора на този въпрос.

— Искам да кажа... — продължи тя и замълча с надеждата Теър да я осветли по някакъв начин за ситуацията. Но той я погледна многозначително, с присвити очи.

— Трябва да вървя — каза най-накрая той и се запъти към магазина. Но след няколко крачки се обърна и потърка врата си с ръка.

— Всъщност има едно нещо, което исках да те попитам.

Ема преглътна тежко. Някъде встрани се включи алармата на някаква кола. Един възрастен мъж остави пазарската си количка при останалите. Тя погледна Теър и зачака въпроса му. Надяваше се да знае отговора.

Теър погледна към очукания си корвет.

— Защо не отговори на съобщенията ми?

Ема се опита да измисли отговор. Когато бе споменал за тях, тя бе решила, че говори за бележката, която някой бе пхнал под чистачката на Лоръл. В нея той предупреждаваше Ема, че Сътън е мъртва и тя трябва да продължи да се преструва на нея. Но сега тя осъзна, че той е имал предвид нещо съвсем различно.

— Не спирах да ти пращам имейли — продължи Теър. — Но ти така и не ми отговори. Катастрофата ли е причината? Защото си счупих крака и вече не мога да бъда страхотния атлет?

— Няма такова нещо — отвърна тихо Ема.

„Разбира се, че няма“, прошепнах и аз.

Умът на Ема препускаше, навързвайки късчетата информация, подадени от Теър. Сътън и Теър си бяха кореспондирали тайно чрез имейли. Естествено, че тя нямаше как да му отговори след последната нощ, която бяха прекарвали заедно — нали беше мъртва. И естествено, когато Ема зае мястото ѝ, тя нямаше как да знае тайния имейл адрес.

— Съжалявам, че не ти отговорих — отвърна тя. — Щях, ако...

— Забрави — прекъсна я Теър. Той сви рамене и я изгледа продължително с присвити очи. — Липсваше ми, Сътън. Толкова се ядосах, когато ме прогони от живота си. Ти единствена ме разбираше. Но сега се държиш така, сякаш не ме познаваш. Дойдох онази нощ в стаята ти, защото исках да ти кажа къде съм бил. Пратих ти имейл, че идвам, но сигурно не си го получила. А след това ти се държеше така, сякаш се страхуваш от мен. Сякаш се канех да те нараня.

— Знам и съжалявам — наведе очи Ема. — Бях объркана и изненадана. Постъпих глупаво. Това беше грешка.

— Просто исках да ме изслушаш — каза Теър. Той изглеждаше толкова изгубен, че Ема протегна ръка и докосна неговата. Той не се отдръпна, затова тя се приближи до него, прегърна го през раменете и силно го прегърна. Първоначално Теър остана напрегнат и дистанциран, но постепенно омекна в ръцете ѝ и зарови лице във врата

й. Реакцията му беше толкова искрена и страдна. За Ема бе пределно ясно колко много обичаше Сътън.

А болката в гърдите ми показваше ясно колко много го обичах аз. И колко глупаво бях постъпила, като го оставих да си отиде. Защо не бях отишла с Лоръл в болницата! Ако бяхме заминали заедно, сега сигурно нямаше да съм мъртва.

Теър погали ръката на Ема, преди да се отдръпне и да я погледне смутено.

— Всъщност не трябваше да се ядосвам — каза той. — Ти имаше причина да не четеш писмата ми и да не ми отговаряш. Знам, че съм твърде напорист. Знам, че съм твърде избухлив. И не ти казвах всичко. Ти искаше да знаеш какво ми се е случило, а аз така и не ти казах. Но не защото не ти вярвах. А защото... добре де, притеснявах се. — Устните му се разтеглиха в тъжна усмивка. — Бях в клиника, Сътън. За алкохолици. Просто трябваше да го направя сам. През цялото време изпитвах ужасен гняв. Пиех, за да го заглуша, но алкохолът само влошаваше нещата.

— Клиника? — Ема примигна. — Ти... добре ли си?

Теър кимна.

— Имах страхотен лекар. Преживяването беше невероятно и много ми помогна. Накрая се сдобих с това. — Той нави ръкава си и й показа татуировката на орела.

Ема го погледна и си спомни разговора със сестрата на д-р Шелдън Роуз.

— Цялата програма ли изкара?

— Ами първо трябваше да лежа в болницата заради крака ми, а след това напуснах малко по-рано. Лекарят ми искаше да остана още, но аз се чувствах готов да се върна в Тусон. За да те видя. — Теър беше напълно откровен. — Казах и на родителите ми къде съм. Баща ми беше ужасен, разбира се, но започна да се примирява, особено след като вече съм чист. Дори ми позволи да се нанеса у дома, да видим как ще се развият нещата.

— Това е... страхотно — каза бавно Ема, обмисляйки думите му. Тя се замисли за уеб страницата на СПБ. Ема просто бе приела, че Теър е затворен в психиатричното отделение на болницата, но рехабилитационната клиника също можеше да бъде част от него.

— Не бива да забравяме и това. — Теър хвана въжената гривна на китката си и се усмихна тъжно. — Помниш ли как се карахме заради нея, защото бе направена от момиче? Но, Сътън, тя е на петдесет и две години и има съпруг и три деца.

Аз въздъгнах дълбоко, спомняйки си за скарването между нас в каньона Сабино, същото, което постави началото на цялата странна поредица от събития. Наистина изпитвах ревност, сигурна, че Теър обира овациите някъде, само че без мен. Само ако беше откровен. Само ако не си бях правила погрешни изводи.

Теър въздъгна и опря длан върху капака на колата си.

— Знаеш ли, Сътън, изглеждаш ми... различна. Какво се е променило?

Ема прехапа долната си устна и усети динения вкус на гланца си. Несъмнено Теър познаваше добре близначката й. Част от нея копнееше да му каже истината, особено сега, след като знаеше, че е невинен. Той толкова обичаше сестра й, че би могъл да помогне на двамата с Итън да разкрият убийството й. Но Ема не го познаваше достатъчно добре, за да му довери тайната си — поне не още.

— Нищо не се е променило — рече тъжно тя. — Аз съм си съвсем същата. Просто... малко пораснах.

Теър кимна, макар да изглеждаше така, като че ли не разбира съвсем.

— Предполагам, че и аз съм пораснал — промърмори той. — Клиниката и затворът са способни на такива неща.

Двамата се спогледаха. Ема не беше съвсем сигурна какво друго да каже. Тя сви рамене, махна му с ръка и тръгна към магазина. Когато погледна през рамо, Теър все още я гледаше, може би с надеждата, че ще се върне при него. Но тя не го направи. Не беше негова, сега беше с Итън.

Когато Ема не се върна при него, лицето на Теър увехна. Той изглеждаше съкрушен.

Аз също бях съкрушена. Теър не разбираше защо вече не го обичам. И ако Ема не успееше да разкрие кой е убиецът ми, той никога нямаше да получи отговор.

31.

ЗАПОЗНАЙТЕ СЕ СЪС СЕМЕЙСТВО МЪРСЪР

Същия следобед Ема седеше на предната веранда на семейство Мърсър и разгръщаше лъскавия брой на „Ел“, собственост на Лоръл. От лимоновото дърво на съседите се носеше слаб цитрусов аромат, придружен от подрънкването на камиона на сладоледаджията от съседната улица. Майката на една от съотборничките ѝ по тенис притича по тротоара заедно със златистия си ретривър, и ѝ махна с ръка. В този миг очуканата хонда на Итън спря на завоя. Двигателят се закашля и угасна.

Когато той излезе от колата, сърцето на Ема потрепна. Помаха ѝ с ръка, но ѝ се стори притеснен. В този момент от гаража изникна господин Мърсър, който стискаше бял парцал, омазан с грес. Изглеждаше изненадан, но после сви рамене и леко се усмихна на Ема.

Итън се приближи до верандата и също забеляза бащата на Сътън.

— Нали не преча нещо?

— Съвсем не — отвърна Ема. — Казах им за нас на закуска. — Оттук нататък нямаше да има никакво криене. Те можеха открито да бъдат приятели — дори повече.

Телефонът на господин Мърсър внезапно извънтя. Бащата на Сътън, който се преструваше на погълнат от лъскането на мотоциклета си, но всъщност наблюдаваше Ема и Итън, погледна към екрана. Лицето му помръкна и той шумно изруга. После се скри вътре, за да приеме разговора.

— Странно — каза Ема, без да сваля очи от гаража.

— Може да го търсят по работа. — Итън ѝ се усмихна, но Ема веднага усети, че той не се чувства комфортно. — Сигурно някой пациент е полудял.

Затръшна се врата на кола и забръмча двигател. Аудито на господин Мърсър тръгна по алеята. Ема му махна за довиждане, но той дори не я забеляза. Излезе на заден ход на улицата и даде газ. Внезапно две момчета със скейтбордове изскочиха пред него. Той сви рязко в страни и натисна клаксона. Ема се намръщи. Може би това телефонно повикване наистина бе свързано с някой спешен случай в болницата.

— Напомни ми да не му играя по нервите — каза Итън и прокара пръсти през тъмната си коса.

После седна до нея и тя му разказа всичко, което бе научила предишната вечер. На купона беше твърде шумно за разговор, а на връщане возиха Лоръл до дома. Веждите на Итън се вдигаха все повече и повече, докато тя му обясняваше защо Теър не е могъл да убие Сътън.

— Чакай да видя дали съм разбрал всичко — каза Итън, след като Ема завърши разказа си. — В нощта, когато Сътън е умряла, някой друг е ударил Теър с нейната кола.

Ема кимна.

— Със сигурност не го е блъснала Сътън. Сигурно някой е взел колата ѝ и след това я е зарязал в пустинята. Може би същият човек се е върнал и е убил Сътън.

— И кой е бил той?

— Не знам. Искях да попитам Теър, но това може би щеше да изглежда подозрително.

Внезапен полъх на вятъра разклати звънчетата над вратата и Итън потръпна стреснато, което накара Ема да се усмихне.

— Страх те е от малко вятър? — подразни го тя.

— Много смешно — отвърна Итън и погледна към моравата. — Страх ме е, че който е убил Сътън, все още се мотае наоколо — прошепна той.

— Знам — каза Ема и настръхна въпреки горещината. — И мен.

Итън смръщи чело.

— Щом не е Теър, кой би могъл да бъде? Всички следи сочеха към него. Той бе идеалният заподозрян. И аз продължавам да смятам, че е опасен.

Ема сви рамене.

— Макар да създава проблеми, той не го е извършил. Предполагам, че ще е прекалено да се надявам, че убиецът е напуснал

града? От бала не съм получавала никакви съобщения от него или нея.

— Може би. — Итън кръстоса крак върху крак и стрелна Ема с поглед. — Но нещо ми подсказва, че това е твърде хубаво, за да е истина. Който го е извършил, все още е някъде наблизо. И ако искаш да откриеш истината, аз съм готов да ти помогна.

— Със сигурност — прошепна Ема. Тя облегна буза на рамото му. Той я целуна по челото и тя леко изви глава, за да го целуне. Итън отвърна на целувката ѝ, прегърна я през кръста и я притисна към себе си. Пръстите му очертаха овала на лицето ѝ, докосвайки меката ѝ коса. Той я целуна силно, устните му прилепваха идеално към нейните и Ема си пожела времето да застине. Никога не бе имала истински приятел, а сега имаше нещо — някой — по-страхотен, отколкото би могла да си представи.

В алеята влезе кола, която ги накара да се откъснат един от друг. Вратата на синьото БМВ се отвори и навън излезе Теър. Ема усети как тялото на Итън се стяга.

— О! — каза Ема. — Здравей, Теър. — Както правеше той тук? Нали сутринта ѝ беше казал, че господин Мърсър го е предупредил да стои надалеч?

— Не ми позволявайте да ви преча — каза Теър със саркастичен глас, скръстил ръце на гърдите си.

Той прекоси бавно предния двор. Макар и накуцвайки, тялото му излъчваше вродена самоувереност.

— И така. Как е?

— Просто си говорим.

— Ние? — Бледите очи на Теър се отместиха встрани. Когато Ема се обърна, тя видя, че Итън бързо се отдалечава от верандата. Чакълът изскърца под маратонките му, докато тичаше към колата си.

— Итън? — извика Ема. — Къде отиваш?

Итън се отдалечи, без да отговори. Изглеждаше така, сякаш се притеснява, че не може да се махне достатъчно бързо. Докато се качваше в колата, ключовете подрънкваха в ръката му. Той натисна газта и след секунда вече го нямаше.

Ема погледна към разнасящия се облак газове. Какво беше това, по дяволите? Застаналият до нея Теър изцъка с език.

— Защо ти и приятелките ти не оставите горкото момче на мира?

— Какво искаш да кажеш? — сопна му се Ема.

Теър вдигна примирено ръце.

— Не ми се нахвърляй така. — Той стъпи с единия си крак на верандата и се наведе напред, разтягайки бедрото си. — Сериозно, Сътън. Първо онзи номер, заради който изгуби стипендията си, а сега се преструваш, че ходиш с него?

Ема го погледна, опитвайки се да разбере. Постепенно започна да се досеща. Теър предполагаше, че щом Сътън целува Итън, това трябва да е част от някой номер, който тя и приятелките са решили да му скроят. Ема отвори уста, за да му обясни, че двамата с Итън наистина са двойка, но си спомни колко наранен изглеждаше тази сутрин на паркинга и не искаше да сипва сол в раната.

— А ти какво правиш тук? — попита тя, променяйки темата. — Мислех, че се страхуваш от баща ми.

Теър сви рамене.

— Лоръл ми се обади, че теренът е чист. Дойдох да се видя с нея — не сме разговаряли от векове.

Той тръгна към вратата и се спря за секунда до Ема, сякаш искаше да ѝ каже още нещо. Намираше се толкова близо, че тя усещаше боровия му сапун и ухаещите на чисто дрехи. Голите му крака бяха дълги и мускулести. Белите му маратонки бяха мръсни и протрити, сякаш пристигаше направо от игрището. Той ѝ напомняше за готините, недостижими атлети, с които беше ходила в едно училище, но които никога не ѝ обръщаха внимание.

Тя бързо се върна в реалността. Добре, Теър беше сладък. Но сега Итън беше нейният приятел.

Изведнъж по гърба ѝ полазиха тръпки. Тя рязко се обърна, сигурна, че някой я гледа. Вятърът разлюля листата на високата плачеща върба. Наблизо прелетяха птици, които писукаха. Ема се огледа и най-накрая забеляза едно лице на прозореца. Това беше Лоръл, която гледаше към нея и Теър от дневната. Ема ѝ махна с ръка, но Лоръл не сваляше поглед от тях. Светлите ѝ очи пронизваха Ема до костите. Тя изглеждаше толкова разгневена, че сякаш бе готова да убие.

ЕПИЛОГ

Докато наблюдавах как Лоръл гледа Ема, в съзнанието ми се появи откъс от последния ми спомен. Видях как се крия в храстите, след като колата блъсна Теър. Чувствах се толкова объркана, толкова изпълнена с вина и страх за него. И тогава видях две очи, които се взираха в мен. Лоръл ме гледаше, пламнала от гняв. Всичко показваше, че според нея аз съм виновна за случилото се с Теър. А аз имах странното усещане, че тя ще направи и нещо друго, освен просто да ме гледа. Видът ѝ подсказваше, че ѝ се иска да изтича до храсталака и да ми даде добър урок за това, че съм съсипала всичко.

Изглеждаше готова да ме нарани — а сега изглеждаше готова да нарани Ема.

След миг лицето на Лоръл изчезна от прозореца. Теър влезе в къщата, за да се видят. Близначката ми остана на верандата, замаяна от онова, което се беше случило, твърде уплашена да си признае какво е видяла току-що.

А аз не можех да не се замисля. Да, бях отхвърлила Лоръл като заподозряна. Тя бе прекарала в дома на Ниша нощта, в която бях умряла. Но тук имаше нещо, което не се връзваше. Щом Лоръл бе спасила Теър в каньона Сабино, значи тя не е прекарала цялата нощ в дома на Ниша. Значи или Ниша бъркаше... или лъжеше... или пък Лоръл се беше измъкнала, без да се обади.

А ако го беше направила, значи тя би могла да се измъкне и от болницата, където бе отвела Теър, нали? Оставила го е там и се е върнала за мен, докато той е бил в хирургията. Изглеждаше толкова ядосана. Аз бях съсипала живота на любимия ѝ. Имах тайна връзка с него, за каквато копнееше самата тя. Винаги бях получавала онова, което иска тя.

Не ми се щеше да мисля, че собствената ми плът и кръв бе способна на нещо такова. Но точно тук бе проблемът: Лоръл не беше моя плът и кръв. Вярно, че бяхме израснали под един покрив и живеехме според еднакви правила, определени ни от нашите родители,

но между нас винаги бе имало голяма пропаст. Аз бях осиновена; тя не беше. Никоя от нас не го забравяше. Единствената моя плът и кръв бе Ема.

А сега тя се нуждаеше спешно от отговори. Защото по всичко личеше, че убиецът ми може би се намираше по-близо, отколкото смятахме — може би дори под същия покрив.

БЛАГОДАРНОСТИ

Както винаги, бих искала да благодаря на великолепия екип на Алой, и по-точно на Лейни Дейвис, Сара Шандлър, Джош Банк и Лес Моргенщерн, както и на Кари Съдърланд и Фарин Джейкъбс от „Харпър“ — беше ми трудно да напиша тази книга, предвид обстоятелствата, но ние всички работихме заедно, за да се получи. Освен това искам да благодаря на Кристин Маранг за интернетската и рекламната ѝ гениалност — не знам как щях да се справя без теб! Огромно браво на всички, които работят по телевизионния сериал „Игра на лъжи“, включително Джина Джироламо, Андрю Уонг, Чарлз Прат младши и всички невероятни сценаристи, продуценти и екип — да не забравя и прекрасната Александра Чандо, която играе най-добрата Сътън и Ема, които бих могла да си представя. С нетърпение очаквам да видя какви заплетени събития ни очакват!

Но най-вече бих искала да благодаря на Кейти Сее — без теб тази книга нямаше да съществува. Благодаря, благодаря, благодаря!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.